

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE – 14. ZÁŘÍ 2025

Nezapomínejte na Boží skutky.

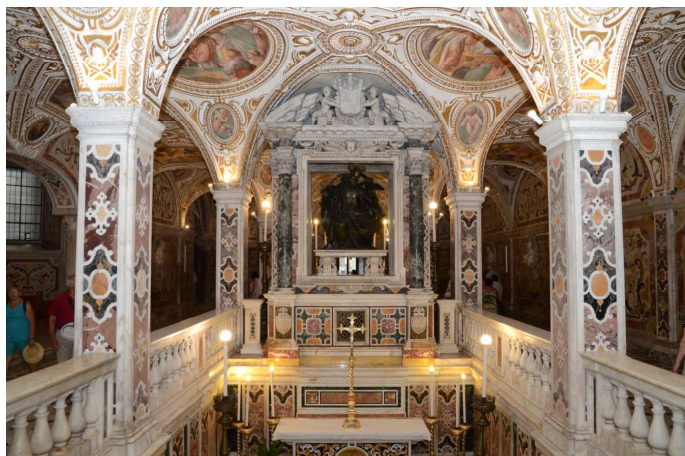

Nahoře: KŘÍŽ NA KALVÁRII. *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 1.3.2013, Jeruzalém, Izrael. Dole: PIETA, Michelangelo Buonarroti, bazilika sv. Petra, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9.7.2019, Vatikán,

Když odtamtud šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: “Pojď za mnou!”
On vstal a šel za ním“ (Mt 9,9).

Krvná katedrála sv. Matouše v Salernu. Itálie.

Když potom seděl u stolu v domě, hle, mnoho celníků a jiných hříšníků stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky. Farizeové to uviděli a řekli jeho učedníkům: "Jak to, že váš Mistr jí s celníky a hříšníky?" On to uslyšel a řekl: "Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: 'Milosrdenství chci, a ne obět'. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky." (Mt 9,10-13).

Eucharistie v kryptě katedrály, u hrobu sv. Matouše.

„Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,18-20).

Foto - Jiří Blažek: poutníci s votivní svíci u hrobu sv. Matouše a při mariánské liturgii v katedrále v Salernu, Itálie.

Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent. 2. července 2016.

„Pokorný a milovaný otče Pio, prosíme tě, nauč i nás pokoře srdce, abychom byli připočteni k chudým evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého království.

Pomoz nám, modlit se bez ustání, s jistotou, že Bůh ví, co potřebujeme dřív, než ho prosíme."

„Vypros nám pohled víry, který dokáže v chudých a trpících ihned poznat tvář samotného Ježíše.

Bud' nám oporou v hodině zápasu a zkoušky, a jestliže padneme, dej, ať zakusíme radost ze svátosti odpuštění."

„Předej nám svou něžnou úctu k Panně Marii, Matce Ježíšově i Matce naší."

„Provázej nás na pozemské pouti k blažené vlasti, kam – jak doufáme –, dojdeme i my, abychom navěky patřili na slávu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen."

Eucharistie u oltáře S. Maria delle Grazie, kde ji slavíval P. Pio, a v kryptě baziliky sv. Pia, u hrobu svěťce, San Giovanni Rotondo, Itálie. Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent. 3. 7. 2016, a Peregrinatio ad Loca Sanctitatis et Historiae, 2.7.2018.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 21. ZÁŘÍ 2025

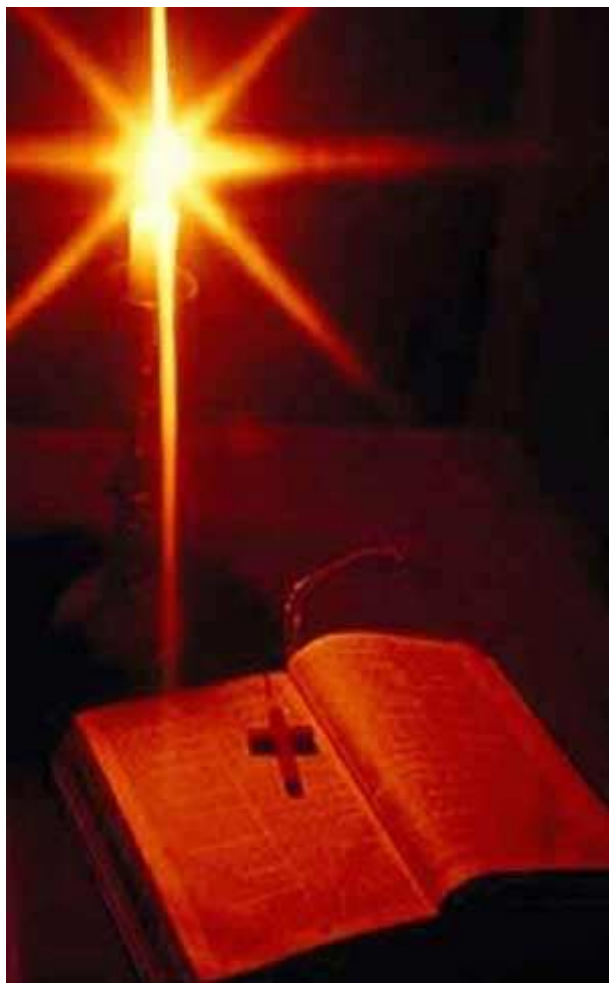
Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého.

Nahoře: KAPLE STIGMAT SV. FRANTIŠKA. *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 29.6.2019, La Verna, Itálie. Dole: VOTIVNÍ SVÍCE U RELIKVIÁŘE SV. PIA Z PIETRELCINY, *Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent*, 3.7.2016, San Giovanni Rotondo, Itálie.

LITURGICKÉ TEXTY SVÁTKU POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

1. ČTENÍ – NUM 21,4B-9

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hebreové táhli směrem k Rákosovému moři a lid už omrzelo být stále na cestě. Lidé mluvili proti Bohu i Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta? Abychom umřeli tady na poušti? Není chléb ani voda. Už máme dost té hladové stravy.“ Hospodin poslal proto na lid jedovaté hady, jejichž uštknutí způsobilo smrt mnoha lidí z Izraele. Lidé přišli k Mojžíšovi a řekli: „Hřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modli se k Hospodinu, aby od nás odstranil hady.“ A Mojžíš se modlil za lid. Hospodin řekl Mojžíšovi: „Udělej si hada a vztyč ho na kůl; každý uštknutý, když se na něj podívá, zůstane naživu.“ Mojžíš zhotovil měděného hada, vztyčil ho na kůl, a když had někoho uštkl a ten pohlédl na měděného hada, zůstal naživu.

ŽALM 78

Slyš, můj lide, mé naučení, nastav uši slovům mých úst! Otevřu k průpovědi svá ústa, vyložím tajemné události z pradávných dob. Když

Hospodin hubil Izraele, hledali ho, obraceli se a sháněli se po Bohu. Vzpomínali si, že Bůh je jim skálou, že Nejvyšší, Bůh, je jim zachráncem. Lísali se k němu ústy, ale svým jazykem mu lhali, neboť jejich srdce nebylo k němu upřímné a nebyli věrni jeho smlouvě. On však milostivě odpouštěl vinu a nehubil je, často potlačoval svůj hněv a nedal zcela vzplát své nevoli.

2. ČTENÍ – FLP 2,6-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM – JAN 3,13-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

LITURGICKÉ TEXTY 25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – AM 8,4-7

Čtení z knihy proroka Ámosa.

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země a říkáte: "Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí? A po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, nuzáka kupovat za stříbro a chudáka za opánky? I nejhorší obilí prodáme." Hospodin přísahal při Jakubově chloubě: "Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!"

ŽALM 113

Chvalte, Hospodinovi služebníci, – chvalte jméno Hospodinovo! – Bud' velebeno Hospodinovo jméno – nyní i navěky! Povznesen je Hospodin nade všechny národy, – nad nebesa jeho sláva. – Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, – který trůní na výsosti – a shlíží dolů na nebe i na zem? Slabého zdvihá z prachu, – ze smetiště povyšuje chudého, – aby ho posadil vedle knížat, – vedle knížat svého lidu.

2. ČTENÍ – 1TIM 2,1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přimluvné i děkovné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

EVANGELIUM – LK 16,1-13

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: „Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.“ Správce si řekl: „Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.“ Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: „Kolik jsi mému pánovi dlužen?“ Odpověděl: „Sto věder oleje.“ Řekl mu: „Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.“ Pak se zeptal druhého: „Kolik ty jsi dlužen?“ Odpověděl: „Sto korců pšenice.“ Řekl mu: „Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.“ Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světla. A já vám říkám: Získejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných. Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrní v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše? Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pány. Bud' jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

III. JEŽÍŠOVA PASCHA

4. Vydanost. „Koho hledáte?“ (Jan 18,4)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, Aula Pavla VI., 27. srpna 2025)

Ježíš věděl všechno, co na něj má přijít. Vystoupil tedy a zeptal se jich „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského“ Řekl jim: „Já jsem to!“ Stál s nimi také zrádce Jidáš. Sotva jim tedy Ježíš řekl: „Já jsem to!“, couvli a padli na zem. Znovu je jich zeptal: „Koho hledáte?“ Odpověděli mu: „Ježíše Nazaretského.“ Ježíš odpověděl: „Už jsem vám přece řekl, že jsem to já. Hledáte-li mne, tyto zde nechte odejít.“ To proto, aby se splnilo jeho slovo: „Z těch, které jsi mi dal, nenechal jsem zahynout nikoho.“ (Jan 18,4-9)

Drazí bratři a sestry,

Drazí bratři a sestry, dnes se zaměříme na scénu, která značí začátek Ježíšova utrpení: okamžik jeho zatčení v Getsemanské zahradě. Evangelista Jan nám se svou obvyklou hloubkou nepředstavuje Ježíše vystrašeného, který by utíkal nebo se schovával. Naopak, ukazuje nám svobodného člověka, který vystupuje a promlouvá, otevřeně čelí okamžiku, kdy se může projevit světlo největší

lásky.

„Ježíš, věda vše, co se s ním mělo stát, předstoupil a řekl jim: „Koho hledáte?““ (J 18,4). Ježíš ví. Přesto se rozhodne neuhnout. Vydává se. Ne ze slabosti, ale z lásky. Z lásky tak plné, tak zralé, že se nebojí odmítnutí. Ježíš není odveden: nechává se odvést. Není obětí zatčení, ale autorem daru. V tomto gestu se ztělesňuje naděje na spásu pro naše lidství: vědomí, že i v nejtemnější hodině můžeme zůstat svobodní, abychom milovali až do konce.

Když Ježíš odpoví „já jsem to“, vojáci padnou na zem. Jedná se o tajemný moment, protože tento výraz v biblickém zjevení odkazuje na samotné jméno Boha: „Já jsem“.

Ježíš odhaluje, že Boží přítomnost se projevuje právě tam, kde lidstvo zažívá nespravedlnost, strach a osamělost. Právě tam je pravé světlo připraveno zářit, aniž by se bálo, že bude přemoženo postupující temnotou. Uprostřed noci, kdy se vše zdá být ztraceno, Ježíš ukazuje, že křesťanská naděje není únikem, ale rozhodnutím. Tento postoj je výsledkem hluboké modlitby, v níž Boha neprosíme, aby nás ušetřil utrpení, ale abychom měli sílu vytrvat v lásce, vědomi si toho, že život, který jsme svobodně darovali z lásky, nám nikdo nemůže vzít.

„Jestliže hledáte mě, nechte tyto odejít“ (J 18,8). V okamžiku svého zatčení se Ježíš nestará o to, aby zachránil sám sebe: přeje si pouze, aby jeho přátelé mohli svobodně

odejít. To ukazuje, že jeho oběť je skutečným aktem lásky. Ježíš se nechá zatknout a uvěznit strážemi pouze proto, aby mohl své učedníky propustit na svobodu.

Ježíš prožil každý den svého života jako přípravu na tuto dramatickou a vznešenou hodinu. Proto, když nastane, má sílu nehledat únikovou cestu. Jeho srdce dobře ví, že ztratit život z lásky není selhání, ale má tajemnou plodnost. Jako zrnko pšenice, které právě tím, že padne na zem, nezůstává samo, ale umírá a přináší ovoce.

I Ježíš pociťuje znepokojení tváří v tvář cestě, která zdánlivě vede jen ke smrti a konci. Ale je stejně přesvědčen, že jen život ztracený pro lásku se nakonec znovu najde. V tom spočívá pravá naděje: ne v pokusu vyhnout se bolesti, ale ve víře, že i v srdci nejvíce nespravedlivého utrpení se skrývá zárodek nového života.

A my? Kolikrát bráníme svůj život, své plány, svou jistotu, aniž si uvědomujeme, že tím zůstáváme sami. Logika evangelia je jiná: jen to, co se daruje, vzkvétá, jen láska, která se stává bezplatnou, může vrátit důvěru i tam, kde se vše zdá ztraceno.

Evangelium podle Marka nám také vypráví o mladíkovi, který, když je Ježíš zatčen, utíká nahý (Mk 14,51). Je to tajemný, ale hluboce sugestivní obraz. I my, když se snažíme následovat Ježíše, prožíváme okamžiky, kdy jsme zaskočeni a zbaveni svých jistot. Jsou to nejtěžší okamžiky, kdy jsme v pokušení opustit cestu evangelia, protože láska se nám jeví jako nemožná cesta. A přece to bude právě mladík, který na konci evangelia oznámí ženám vzkříšení, již ne nahý, ale oděný v bílém rouchu.

To je naděje naší víry: naše hříchy a naše váhání nebrání Bohu, aby nám odpustil a vrátil nám touhu pokračovat v následování Ježíše, aby nás učinil schopnými darovat život za druhé.

Drazí bratři a sestry, naučme se i my odevzdávat se dobré vůli Otce a dovolit, aby náš život byl odpovědí na přijaté dobro. V životě není třeba mít vše pod kontrolou. Stačí se každý den svobodně rozhodnout milovat. To je pravá naděje: vědět, že i v temnotě zkoušky nás Boží láska podporuje a nechává v nás dozrát plody věčného života.

5. Ukřižování.

„Žízním“ (Jan 19,28)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 3. září 2025)

Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno, řekl ještě: „Žízním.“ Tak se mělo splnit Písmo. Stála tam nádoba plná octa. Nasadili tedy na yzop houbu naplněnou octem a podali mu ji k ústům. Když Ježíš přijal ocet, řekl: „Dokonáno je!“ Pak sklonil hlavu a skonal.

(Jan 19,28-30)

Drazí bratři a sestry,

V samém jádru pašijového vyprávění, v nejjasnějším a zároveň nejtemnějším okamžiku Ježíšova života, nám Janovo evangelium předává dvě slova, která v sobě skrývají nesmírné tajemství: „Žízním“ (19,28) a hned poté: „Dokonáno je“ (19,30). Jsou to poslední slova, ale jsou naplněna celým životem a odhalují smysl veškeré existence Božího Syna. Na kříži

se Ježíš nejeví jako vítězný hrdina, ale jako žebrák, který žadoní o lásku. Nic nevyhlašuje, neodsuzuje, nebrání se. Pokorně žádá o to, co si sám nijak nemůže dát.

Žízeň Ukřižovaného není jen fyziologickou potřebou rozedraného těla. Je rovněž, a především vyjádřením hluboké touhy: touhy po lásce, vztahu, společenství. Je to tichý výkřik Boha, který se poté, co se rozhodl sdílet vše z našeho lidského údělu, nechává prostoupit i touto žízni. Boha, který se nestydí prosit o doušek vody, protože tímto gestem nám říká, že láska, aby byla opravdová, se musí naučit také žádat, a nejen dávat.

Žízním, říká Ježíš, a tímto způsobem projevuje svou i naši lidskost. Nikdo z nás si nevystačí sám se sebou. Nikdo se nemůže zachránit sám. Život se „naplňuje“ nikoli tehdy, když jsme silní, ale když se naučíme přijímat. A právě v onom okamžiku, poté, co dostal z cizích rukou houbu namočenou v octu, Ježíš prohlásil: Dokonáno je. Láska se stala potřebnou, a právě proto dovršil své dílo.

Toto je křesťanský paradox: Bůh nezachraňuje činem, ale tím, že na sobě tento čin umožňuje.

Nikoli tím, že poráží zlo silou, ale tím, že plně přijímá slabost z lásky. Na kříži nás Ježíš učí, že člověk se nerealizuje v moci, ale v důvěřivé otevřenosti vůči druhému, dokonce i když je k nám nevlídný a nepřátelský. Spása nespočívá v autonomii, ale v pokorném uznání vlastní nouze a ve schopnosti ji svobodně vyjádřit.

Naplnění našeho lidství v Božím plánu není aktem síly, ale gestem důvěry. Ježíš nezachraňuje dramatickým zvratem, ale tím, že žádá něco, co si sám nemůže dát. A zde se otevírá brána ke skutečné naději: pokud se i Boží Syn rozhodl, že nepostačuje sám sobě, pak ani naše touha – po lásce, smyslu, spravedlnosti – není známkou selhání, ale pravdy.

Tuto zdánlivě tak jednoduchou pravdu je těžké přijmout. Žijeme v době, která odměňuje soběstačnost, efektivitu, výkonnost. Evangelium nám však ukazuje, že míra naší lidskosti není dána tím, čeho můžeme dosáhnout, ale schopností nechat se milovat a v případě potřeby i pomáhat.

Ježíš nás zachraňuje tím, když nám ukazuje, že žádat není nedůstojné, ale osvobozující. Je to cesta, jak vyjít ze skrytosti hříchu a vrátit se do prostoru společenství. Od samého počátku hřích plodil zahanbení. Právě odpuštění se však zrodí, když se dokážeme podívat své nouzi do očí a přestaneme se bát odmítnutí.

Ježíšova žízeň na kříži je tedy i naší žízni. Je to výkřik zraněného lidstva, které stále hledá živou vodu. A tato žízeň nás neodvádí od Boha, ale naopak nás s Ním spojuje. Pokud máme odvahu ji uznat, můžeme objevit, že i naše křehkost je mostem k nebi. Právě v prosbě – nikoli ve vlastnictví – se otevírá cesta ke svobodě, protože si přestáváme nárokovat, že si vystačíme sami se sebou.

V bratrství, v prostém životě, v umění prosit beze studu a dávat bez vypočítavosti se skrývá radost, kterou svět nezná. Radost, která nás vrací k původní pravdě našeho bytí: jsme stvoření, abychom dávali a přijímali lásku.

Drazí bratři a sestry, v žizni po Kristu můžeme rozpoznat veškerou svou žízeň. A naučit se, že není nic lidštějšího, nic více božského, než umět říci: *potřebuji*. Nebojme se žádat, zejména když se nám zdá, že si to nezasloužíme. Nestydíme se napřáhnout ruku. Právě v tomto pokorném gestu se totiž ukrývá spása.

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (7)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

DVĚ VÝROČÍ BEZ POUTNÍKŮ

Léta 1850 a 1875

V roce 1850 se Svatý rok nekonal. V den, kdy měl být vyhlášen, papež Pius IX. žil jako vyhnanec v přímořském městě Gaeta na jižním okraji Papežského státu. Utekl se tam po atentátu na svého ministra Pellegrina Rossiho, k němuž došlo v listopadu 1848 na samých schodech římského parlamentu; římská lůza se obořila na kardinály, začala drancovat kláštery a ohrožovala i palác na Kvirinále, kde tehdy papež sídlil. Pius IX. nezbylo než v přestrojení za prostého kněze s černým i brýlemi utéci z města. Teprve když se s pomocí francouzských vojsk, - která ještě před půl stoletím jednala s jeho předchůdcem poněkud jinak - podařilo po krátkém údobí anarchistické Římské republiky obnovit v městě pořádek, Pius IX. se 12. dubna 1850 do Říma vrátil. Netroufal si však dodatečně vyhlásit Svatý rok a zvat do Říma, který mu připravil tak chladné přijetí a kde žil v neustálém nebezpečí nové revoluce, poutníky z celého světa. Svaté brány zůstaly zazděny, ale poutníkům, kteří do Říma přece jen přišli, udělil obvyklé jubilejní odpustky. Ty také poskytl v stanovených termínech jednotlivě různým diecézím. V Praze se například konala kající jubilejní procesí mezi 21. červnem a 20. červencem. Praha však dosud neměla arcibiskupa, neboť kardinál Bedřich Schwarzenberg, dotud arcibiskup salzburský a přeložený do Prahy 30. dubna, byl v Praze nastolen až 15. srpna.

Konec papežského státu

Klidnějších časů se Pius IX. už nedožil. Vyhlásil sice v roce 1854 slavnostně za článek víry Neposkrvněné Početí Panny Marie a v roce 1870 se sešel První vatikánský sněm, na němž vyhlásil za článek víry papežovu neomylnost v otázkách týkajících se víry a mravů,

avšak k druhému sezení tohoto sněmu už nedošlo. Po dvacet let papež úzkostně pozoroval, jak se piemontská vojska ve službách savojské monarchie zmocňovala násilím ve jménu sjednocení Itálie kus po kuse papežských států, až se nakonec octla před samými branami Říma. Francouzské vojenské síly, chránící papežovu bezpečnost, byly už dávno předtím staženy a nedostatečně vycvičené obranné jednotky, vytvořené narychlo většinou z mladých katolických dobrovolníků z evropských zemí, nebyly s to nápor zastavit. Pius IX. byl muž vynikající upřímnou osobní zbožností, ale politicky nezkušený. V oné situaci by však nebyl úspěšný, ani kdyby byl býval obklopen sebeschopnějšími poradci.

20. září 1870 se na jeho příkaz Řím vzdal na milost a nemilost piemontským dobyvatelům představujícím v očích tehdejších zmanipulovaných Italů ideál liberálně pojímaného vlastnictví. Podle úmluvy měli nazítří papežští dobrovolníci vítězům odevzdat své zbraně a rozejít se do svých zemí. Přenocovali tedy v kolonádách a na prostranství před bazilikou svatého Petra. Když časně zrána byli nastoupeni na náměstí, kdosi zpozoroval papeže za záclonou okna vatikánského paláce. Rázem zazněl naposled v dějinách uprostřed Berniniho kolonády bouřlivý výkřik: »Ať žije Pius IX., papež a král!« Pius IX. se tedy objevil v okně a do výše zdviženou pravicí na rozloučenou klečícím mladíkům požel. Pak propukl v pláč.

Napětí mezi Itálií a Svatým Stolicem

Tak po více než tisíci letech zmizel papežský stát, dobudovaný už karolinskými císaři, který od nejstarších dob býval nazýván »vlastnictvím svatého Petra«, Zajásali liberálně a protikatolicky naladěni duchové v domněnku, že jeho zlikvidováním navždy zmizí z povrchu zemského i jeho jimi tak nenáviděný představitel - papež - a s ním ovšem i katolická církev. Toho se obávali však i sami katolíci, kteří se příliš opírali o tuto tisíciletou minulost. Dovedli-li si těžko v pátém století muži tak svatí a vzdělaní jako svatý Augustin, Jeroným, ale též Řehoř Veliký představit, jak církev uprostřed pohanských barbarů přežije pád západořímské říše, s níž byla úzce spojena, tím spíše v devatenáctém století i někteří katolíci jakoby zcela zapomněli slov Kristových, že jeho království není z tohoto světa a že Jeho církev nepřemohou pekelné brány. Jejich psychologické rozpoložení je ovšem i dnes pochopitelné. Bronzová brána vedoucí do vatikánských budov zůstala uzavřena, a piemontská vojska nikdy nevšloupala na toto území. Tím však nebyl pro nový dosud neuspořádaný stát vyřešen problém, jak se zachovat k duchovní hlavě tolika miliónů katolíků v celém světě, kteří právě v kritických okamžicích projevovali své sympatie k »vatikánskému vězni«, jak papeže nazývali, a nebyli poddaní italského krále.

Proto byl v italském parlamentě už 9. prosince 1870, necelé tři měsíce po zániku papežského státu podán návrh zákona »k zaručení nezávislosti papeže a svobody vykonávání duchovní moci Svatého stolce« a k »zajištění jeho nezávislosti, svobody a veřejných projevů svrchovanosti výhradně duchovní«; Pius IX. odmítal tento kompromisní návrh, který se stal 13. května následujícího roku zákonem. Jím se uznával zánik Papežského státu, vyhlášovala svrchovanost nad celým italským poloostrovem a vším obyvatelstvem a poskytovaly jednomu občanu, papeži, knížecí pocty, vysoký roční důchod, ne však tolikrát slibovaná svoboda církve, neboť všechna jeho rozhodnutí měla být podrobena státní kontrole, jeho jmenování do církevních úřadů schvalována italským státem, a řády a řehole nedosáhly státního uznání. Papeži navíc bylo dáno do užívání vatikánské a lateránské území a palác v Castelgandolfo.

Tento zákon se stal jednostranným rozhodnutím v roce 1878 italským konstitučním zákonem. Od počátku Pius IX. vyjadřoval, jak mohl svůj nesouhlas. Do roku 1872 vyměnil několik dopisů i s italským králem Viktorem Emanuelem, ale viděl jasně, co by znamenalo, i přes dobrou vůli krále, stát se jeho poddaným a vydat se tak na milost státu, zvláště když budoucnost byla velmi nejistá a právě v té době si zednářské a levicově orientované živly nedaly ujít žádnou příležitost k rozdmýchování divoké a nenávistné kampaně nejen proti Piu IX., ale proti duchovním a katolické církvi vůbec. Proto Pius IX. odmítl 15. května 1878 encyklikou »Ubi nos« i vysoké odškodnění, jež Svatému stolci Italský stát nabídl.

Piu IX. často vyčítali neústupnost. Jeho vlastní slova už v roce 1871, tedy krátce po zániku Papežského státu, projevují jasně jeho realizmus. Právil tehdy hraběti d'Harcourtovi: »Nic víc nežádám než nepatrný kus území, který by mi patřil. I kdyby mi nabízeli navrácení mých území, odmítl bych. Dokud však nebudu mít malý kousek země, nebudu moci plně vykonávat své duchovní poslání.« Druhá světová válka dala za pravdu tomuto pojetí papeže, který nikdy nebyl velikým politikem.

Kulturní boj v Prusku

V jiných zemích nebylo postavení katolíků lepší. Dogma o neomylnosti papežské dodalo protikatolickým proudům v Prusku záminku podporovat rozdělení mezi katolíky na ty, kteří dogma přijali, a na ty, kteří dogma nepřijali a byli nazýváni starokatolíci. Sám pruský kancléř Bismarck byl přesvědčený luterán a nesouhlasil s radikálními liberály, nicméně ale katolíky v německém luterském státě považoval za své nepřátele. Skutečným vykonavatelem protikatolického boje byl však od roku 1872 nový ministr pro kultu Vojtěch Falk, strnulý teoretik, který se snažil uplatnit neomezenou státní moc i na poli církevní správy. Bez ohledu na předešlé úmluvy pruského státu se Svatým stolicí, zahájil boj proti katolíkům, který vešel do dějin pod názvem »Kulturního boje«. Už 16. prosince 1871 bylo pohroženo kazatelům kritizujícím postup vlády vězením, a uplatňováním státní kontroly nad školami v roce 1872 bylo postiženo 900 škol a ústavů spravovaných řeholníky, jimž bylo zakázáno vyučovat. Pruští biskupové byli po vyhlášení neomylnosti papežské označeni za agenty cizího hierarchického systému a za nepřátele vlasti; r. 1873 jim bylo bez předchozího státního souhlasu zakázáno jmenovat jakékoliv církevní činitele a studenti teologie byli povinni tři léta studovat na státních vysokých školách.

Blíží se rok 1875

Němečtí katolíci se obdivuhodně bránili a získali si v katolickém světě sympatie, takže i cizí vlády zasahovaly u pruské vlády, ale bezvýsledně. V roce 1874 byly zákony ještě přiosťřeny a jiné liberální státy začaly proti katolíkům užívat obdobných vzorů. A tehdy se přiblížil rok 1875, kdy se měl konat Svatý rok - rok smíření. Bulou datovanou 24. prosince 1874 vyhlásil Pius IX. jubilejní rok, ale nezval poutníky do Říma a nedal otevřít Svaté brány. Každý katolík mohl získat jubilejní odpustky ve své diecézi ve čtyřech kostelích určených místním biskupem; bylo nutno navštívit je patnáctkrát. Jako příprava se doporučovalo vykonání duchovních cvičení a lidových misií. Italští liberálové oslavili Svatý rok svým způsobem. Revolucionář Garibaldi, zvolený tehdy do italského parlamentu, prohlásil 14. února v římském divadle Korea při banketu: » Už je na čase, aby

po náboženství pověry a lži nastoupilo náboženství pravdy a vědy. Papežství už dožilo svůj čas a jeh o kněží zmizí stejně tak jako ti, kteří přinášeli oběti Jupiterovi. Je pravda, že i ono v jiných dobách prokázalo Itálii jakousi službu. Zachovalo dokumenty a rukopisy, jež by jinak přišly k zničení. Ale znovu opakuji: dnes přišel jeho čas.« Za tři neděle, 4. března, otevřeli zednáři slavnostně svůj první templ v Římě. A král Viktor Emanuel podepsal brzy nato zákon, podle něhož všichni řeholníci mladší 40 let, měli nastoupit vojenskou službu. Několik římských klášterů bylo zrušeno, mezi nim i kapucínský klášter ve středu města, a ostatním zrušení hrozilo. Přesto 1. července přišlo do Řím a na pouť 300 rolníků z horských Abruz a ujistilo papeže svou věrností. V Rusku bylo zakázáno papežskou bulu zveřejnit.

Svatý rok 1875 v Praze

Biskupové pražské církevní provincie vydali na Velikonoční neděli 28. března 1875 pastýřský list o slavení Svatého roku, v němž pravili: » Byloť skutečně bouřlivým toto čtvrtstoletí, jež se právě chýlí ke konci. Mnohých bojů bylo svědkem v životě domácím, a ještě více v životě veřejném. Neštěstí a bída, bolest a smrt přechasto klepaly na naše dveře. Těžké nemoci plížily se zemí a mnohou obětí uchvátily z kruhů milých našich. Ani zevnější nepřátelé neušetřili nás, ale hrůzu a bídu vnesli v tiché dědiny naše.« Tím zřejmě naráželi na nedávnou rakousko-pruskou válku. Dále pokračují: »I proti samé svaté církvi propukl divoký boj, jako by ona - po dvě tisíciletí jsouc vítězem - přežítí neměla tohoto století.« Dále biskupové zdůrazňují, že člověk je svobodný, ale táží se, znamená-li být svobodným ohrožení mravního zákona, a dodávají: » ... toť svoboda lva na poušti, který se bez překážky vrhá na obět' jakoukoliv. V nerozumné přírodě nechat' se to nazývá třeba svobodou, ale u rozumného člověka je to zkázou veškeré svobody, ano nejpotupnějším otroctvím « - ... »Toť jest, co i svaté slovo Boží nazývá otroctvím hříchu.« Dále vybízejí věřící: »Bud'te především mravně svobodnými: a pak nezneužijete svobody své k tomu, abyste v pošetilem blouznění výhost dali Božím u zákonu. Nezneužijete svobody, abyste s nezbednou zpupností některému bratru, některému kmenu příkoří činili.« Závěrem vyzývají k zpytování svědomí, k skutkům pokání a udávají podmínky k získání jubilejních odpustků. Ty udává svým věřícím i brněnský biskup Karel Nöttig ve svém pastýřském listu, v němž vysvětluje i dějiny Svatých let, teologii odpustků a cituje bulu Pia IX. V Praze, v Hradci Králové a v Opavě vyšly tři české příručky, jež vysvětlují vznik a účel Svatého roku.

Na jaře onoho roku daroval císař Ferdinand Dobrotivý, který se zřekl trůnu r. 1848, a jeho manželka 20.000 zlatých na dokončení katedrály sv. Víta, a stejný obnos na znovuzřízení českého domu pro poutníky v Římě, o který se staral v Římě monsignor Janig. Dům měl také sloužit pro kněze studující v Římě. 29. června 1875 Ferdinand Dobrotivý zemřel a na příkaz papeže Pia IX. byla za něho sloužena slavná zádušní mše svatá. Jeho smrti bylo také vzpomenuo během velké jubilejní pouti velehradské v červenci.

Pouti Milostivého roku se v Čechách konaly na různých místech v létě. V Praze se průvodů účastnil kardinál Schwarzenberg, v Příbram i se konal první jubilejní průvod 8. srpna, v Ústí nad Orlicí už v červnu. Stručně vystihl příbramský dopisovatel časopisu »Blahověst« svůj dojem takto: »Nemohu než vyznati, že jubilejní rok 1875 jest v pravdě i pro naši krajinu létem milostivým.«

NA PRAHU DVACÁTÉHO STOLETÍ

Od Pia IX. ke Lvu XIII.

Papež Pius IX. zemřel 7. února 1878 po 32-letém pontifikátu - nejdelším v dějinách církve. Do poslední chvíle si zachoval duševní vyrovnanost, ale v letech po zániku Papežského státu se cítil stále více osamělý. Uvědomoval si, že se před jeho zraky uzavírá jedno údobí dějin lidstva. Od starce, který už dávno překročil osmdesátku, už nikdo nečekal změnu postoje a on sám před smrtí prohlásil:

»Můj nástupce se bude muset inspirovat mou věrností k církvi a mou touhou konat dobro. Pokud se týká ostatního, všechno kolem mě se změnilo. Můj systém a má politika jsou přežití. Jsem však už příliš starý, abych změnil směr - to bude úkol mého nástupce«.

Stal se jím kardinál Gioacchino Pecci - Lev XIII., téměř sedmdesátník. Ač v mládí v papežské diplomacii neuspěl a pak 33 let byl arcibiskupem v Perugii, přece se stal papežem. Starobylé proroctví o papežích označilo nástupce Pia IX. titulem *»Lumen in caelo«* — *»Světlem na nebi«*. V rodinném znaku Lva XIII. byla skutečně kometa, ale jeho pontifikát vnesl do temné budoucnosti církve nové světlo, takže se stal prvním papežem moderní doby.

Lev XIII. a nový svět

V době jeho volby se ozývalo z řad liberálů i marxistů, že Bůh je mrtev. Lev XIII. však byl vzdálen osobních sympatií a antipatií. Pohlížel svým orlím zrakem na svou dobu shora a byl schopen ocenit kdekoliv to, co si ocenění zasloužilo. Své plány uskutečňoval taktně a měl jasný program. Tak během svého dlouhého pontifikátu mohl splnit to, nač už Piu IX. nestačily síly. Rozuměl politice, ale měl i hluboké kulturní a teologické vzdělání. To dokazuje 77 encyklik, které sám napsal. Všechny se týkají duchovních problémů. Přitom však i on pokračoval v linii svého předchůdce. V ničem zásadním se neuchýlil od nauky církve, dovedl však ustoupit v nedůležitých podrobnostech. Byl si především vědom, že evangelium nebude možno ve světě šířit, uzavřeli katolíky do ghetta. Pochopil, že je nutno otevřít církev vůči rodícímu se modernímu světu. Proto nejen znovu zdůraznil starou katolickou nauku, že světskou moc je nutno poslouchat, ale také že křesťanství je jedinou platnou odpovědí na teorie narušující lidské soužití. Tím dosáhl, že se někde otevřela možnost dorozumění, jinde byly i odvolány proticírkevní zákony a církvi dána větší svoboda. V roce 1891 vydal slavnou encykliku *»Rerum novarum«*. Odsoudil v ní ekonomický liberalismus, který sobeckými zájmy hrstky zapříčinil nespravedlivý úpadek pracující třídy, využívaný socialismem k rozdmýchování třídní nenávisti. Tak připravil ateistické socialistické teoretiky o jejich argumenty proti církvi a současně předložil světu spravedlivější řešení sociální spravedlnosti křesťanskou láskou. Zásadou Lva XIII. vždy bylo, že se církev nemusí bát pravdy. I ostatními encyklikami dokázal, že křesťanství má co říci člověku každé doby, i moderní.

Lev XIII. a Slované

Slovanům se zapsal do vděčné paměti encyklikou *»Grande munus«* z 30. září 1880. V ní před celou církví vyzdvihl záslužné dílo svatých Cyrila a Metoděje, jejichž liturgickou úctu rozšířil na celou církev. Mohutná pouť ze slovanských zemí vedená djakovským biskupem

Strossmayerem v létě následujícího roku byla projevem díky papeži. Během audience jej poprosil mladý moravský kaplan Antonín Cyril Stojan o posvěcení obrazů určených pro památné moravské svatyně. Při 1000. výročí smrti svatého Metoděje dal Lev XIII. konat v Římě oslavy. Zúčastnili se jich i první seminaristé České koleje, otevřené na popud papeže za spolupráce českých biskupů v předešlém roce 1884. Koleji byl připsán český poutní dům a jeho majetek.

Blíží se rok 1900

Blížil se konec století a s ním i otázka Svatého roku. Právní postavení papeže v Římě se od dob Pia IX. nezměnilo. Ani italský stát ani smířlivý Lev XIII. však neměli zájem na vyhrocení tzv. římské otázky. Do Říma se stále sjížděly miliony poutníků z celého světa, aby dokázaly svou úctu k papeži a neúnosnost jeho postavení jeho nepřátelům a italské vládě. To jasně ukázaly oslavy biskupského jubilea Lva XIII. v roce 1888. Moderní dopravní prostředky zcela změnily i způsob pouti: do Říma se jezdilo vlakem nebo lodí. Nebylo však tam už bratrstev pečujících o poutníky. Jejich majetek byl zkonfiskován laickým státem a poutníci byli odkázáni sami na sebe. I v okolí papežově se ozývaly hlasy, že něco podobného se do moderní doby nehodí. Při vzpomínce na Svatý rok slavený naposled v roce 1825 však 89-letý kmet rozhodl, že se Svatý rok v Římě slavit bude. 11. května 1899, na svátek Nanebevstoupení Páně, se četla jubilejní bula, sepsaná klasickou latinou; jejím autorem byl sám papež. Začínala takto:

»Na sklonku století, jimž nám dopřál Bůh téměř celým projít, jsme se rozhodli vyhlásit, povzbuzení zvykem předků to, co by prospělo k spáse křesťanského lidu, a co by bylo též jakýmsi vrcholným projevem starostlivosti našeho pontifikátu, tak různé projevované. Máme na mysli velké jubileum, uvedené už od dávných dob do křesťanského řádu a schválené prozíravostí našich předchůdců, jež naši otcové obvykle nazývali Svatým rokem.«

Nato papež živě vzpomíná na Svatý rok 1825:

»My sami jsme byli svědky toho, jak onen naposled slavně konaný za papeže Lva XII., když jsme ještě byli v chlapeckém věku, prospěl k spáse a kdy Řím poskytl veřejně vyznávané víře rozsáhlý a bezpečný prostor. Máme v paměti a dosud v duchu před sebou vidíme zástupy poutníků, početná procesí ubírající se z chrámu do chrámu, apoštolské muže kázící na veřejných prostranstvích, přepamátná místa Říma zvučet Boží chválou a papeže v doprovodu kardinálů, jak dával před očima všech příklad zbožnosti a bliženské lásky. A tím trpčeji se ze vzpomínky na ony časy navrací mysl do dnešní doby.«

Bula stanovila dvacet návštěv čtyř jubilejních bazilik pro římské poutníky, pro mimořímské deset. V nich se měli modlit »za vyvýšení církve, za obrácení zbloudilých, za svornost katolických vládců a za spásu křesťanského lidu«. Na onen rok byly také zrušeny 30. září 1899 všechny jiné odpustky a současně dána možnost k získání jubilea i těm, kteří do Říma přijet nemohou. 14. prosince určil papež v konsistoři tři kardinály legáty k otevření Svatých bran a vyslovil přání na adresu italské vlády, aby aspoň v Svatém roce nebyly poutníkům kladeny překážky a aby, jak pravil, »v zachování někdejšího pořádku poznal poutník, že Řím je město posvátné. Vždyť ožebračením papeže byli o svobodu připraveni všichni katolíci, neboť k úkonům zbožnosti poutníků domácích i cizích byly ponechány pouze kostely«. V italském parlamentě se zase tvrdilo, že poutníci musí uznat,

že Řím je hlavním městem Itálie, a že italské právo je slučitelné se svobodným vykonáváním papežovy autority.

Svatý rok zahájen

24. prosince ráno 1899 bylo kvůli bezpečnosti rozmístěno na naplněném náměstí svatopetrském 200 četníků, 600 vojáků a několik set vojenských a policejních oddílů bylo v blízkosti. Ukázalo se však, že se nebylo čeho obávat. Když se objevil v předsíni baziliky v doprovodu prelátů a svých stráží velebný kmet, poutníci propukli v nadšený jásot, a když se svíce v třesoucí se ruce a s křížem nedlouho poté překročil práh po 75 letech znovu otevřené Svaté brány, mnozí měli dojem, že tu na prahu posvátné baziliky vstupuje se Lvem XIII. i celá církev do dvacátého století. Na žádost francouzských biskupů pak dovolil v celém světě konat na přelomu století slavné půlnoční mše svaté. Slavná byla ve svatopetrské bazilice, ale Lev XIII. celebroidal soukromě ve své kapli za zdar století, jež nastávalo. Liberální tisk jedovatě poznamenal, že nové století oslavuje jen papež a německý císař. 2. března slavili katolíci nadšeně devadesátiny Lva XIII. Ten jen skromně prohlásil: »Vstupujeme do dalšího roku našeho pontifikátu lidsky řečeno s údivem nad vlastním vysokým věkem, který je dopřán jen hrstce lidí. Kdo však může znát záměry Boží Prozřetelnosti? My ale víme, a to ať je k útěše všech, mladých i starých, že každý z nás žije pod křídly lásky Boha, který je vždy milujícím otcem všech lidí. S láskou život dává, s láskou jej i odnímá. Nechť se tedy pokorně a zbožně povždy ctí Boží vůle, ať je jakákoliv.« V dubnu navštívilo Řím na čtvrt milionu cizinců a 24. května byli svatořečeni zakladatel Školských bratří Jan Křtitel de la Salle a svatá Rita z Cascie. Ve Svatém roce 1900 Lev XIII. také zasvětil celý svět Božskému Srdci Ježíšovu.

Poutníci z našich zemí

22. března přijelo s brněnským biskupem Bauerem 500 poutníků z Moravy. Byli ubytováni v různých hospicích a hotelech. Dopisovatel jezuitského časopisu »*La Civiltà Cattolica*« udává, že začali návštěvy bazilik »s obvyklou pořádaností a přesností oněch národů, vchovaných ve smyslu pro pořádek; mnozí byli oděni v národní kroje - ženy v pestrobarevných kabátcích a krátkých sukních, jak je to zvykem v oněch krajích kvůli sněhu, na hlavě s šátky splývajícími na bok a svázanými na způsob turbanů. Muži vysocí jako husaři v kabátcích z bílého sukna s dvojitou řadou třpytivých knoflíků, ve vysokých holínkách a s kulatou pokrývkou hlavy: všichni velmi čistě upravení.« S nimi přišla i řada kněží. Poutníci zazpívali při audienci Lvu XIII. papežskou hymnu a národní písně. Méně pozornosti vzbudila v dubnu česká pouť vedená kardinálem Schönbornem; byla složena převážně z duchovních a české šlechty - vcelku asi 500 poutníků. Brněnský katolický časopis »Hlídká« si postěžoval; »Účastenství z Moravy ještě bylo aspoň na první výzvu čestné, leč už pouť z Čech zklamala slabou účastí... V porovnání s menšími národy, s nimiž zajisté v jiném ohledu porovnání sneseme, je tato účast velmi malá.« Je ovšem nutno dodat, že pouť do Říma byla právě pro mnohé, kteří by byli si ji vykonali, finančně nedostupná. Navzdory různým obtížím způsobeným italskými úřady a provokacím liberálních živlů, Svatý rok proběhl klidně a překonal první očekávání. Potvrdila se tak i moudrost rozhodnutí papeže Lva XIII., který i svým nástupcům přenechal jako dědictví heslo, umístěné pod portrétem od F. A. Lászla v pařížském Louvru, z něhož svítí jeho živé usměvavé oči: »Mnozí bojují proti mně, já však budu v Tebe doufat, Bože můj.«

DUCHOVNÍ POUŤ SVATOU BRANOU *(dokončení)*

(BAZILIKY SV. PETRA V ŘÍMĚ)

SUM JESUS QUEM TU PERSEQUERIS¹

Jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ

(Skt 9,5)

Předposlední panel zachycuje Šavla, který padá na zem: padá z pýchy, která mu bránila uznat, že Kříž není znamením Boží slabosti, ale je zjevením skutečné Boží všemohoucnosti: všemohoucnosti Milosrdné Lásky, stále připravené odpustit.

Šavel padá, ale v témže okamžiku se jeho duše pozvedá, šokována Ježíšovými slovy: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (Skt 9,4).

Ježíš Saula nekárá, nevynáší rozsudek, ale prostě se ho ptá: „Šavle, proč? Proč bojuješ s Láskou, která přišla hledat i tebe?“

Šavel je raněn Ježíšovou Láskou, nikdy na tento okamžik nezapomene, a když píše Galat'anům, dokonce prohlásí: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě

miloval a za mě se obětoval“ (Gal 2,20).

Nová logika lásky se vtiskne do Pavlova srdce tak hluboko, že dokonce prohlásí: „Kdybych neměl Lásku, nejsem nic!“ (1Kor 13,2)

Z této jistoty rozkvetly všechny zázraky lásky, které provázejí dějiny křesťanství... až po Matku Terezu z Kalkaty. Tato neúnavná křesťanka našich dnů stále říkala „Až umřeme, ponese se sebou jen zavazadlo lásky. Naplňme jej, dokud jsem v čase!“ Matka Tereza tak jistě učinilka ... a my? Neztrácejme čas: Jubileum je voláním Lásky, která nás chce probudit. Naslouchejme jí!

¹ OBRÁCENÍ ŠAVLA. Ježíš se zjevil Šavlovi, svrženému z koně, a z pronásledovatele jej učinil apoštolem (Skt 9,1-22)).

MODLEME SE

*Pavle,
apoštole pohotové připravenosti
která se odevzdává Ježíši,
apoštole nadšení, jež se stává misijním,
aby předávalo všem krásnou zvěst, že Bůh je Láska.
A Láska si zbudovala svůj stan mezi námi.*

*Pavle,
zatřes naší průměrností, sežehni naši vlažnost,
vytrhni nás z ulit našeho pohodlí ...
a vypros celé Církvi nové odvážné misijní období.
Žeň je hojná ...! Amen.*

STO AD OSTIUM ET PULSO²

*Stojím u dveří a klepu
(Zj 3,20)*

Poslední, šestnáctý panel, představuje papeže Pia XII., jak buší na Svatou bránu: bylo to 24. prosince 1949.

Svět jen krátce předtím vyšel z druhé světové války, která za sebou zanechala miliony a miliony zabitých a vytvořila strašlivé vyhlazovací tábory, hanbu lidstva!

Papež Pius XII. chtěl Jubileum jako rok velkého odpuštění, rok velkého návratu k Pánu. A na cestu do Řína se vydalo nesmírné množství poutníků, který, jak to výmluvně vyjádřil Dante, je „místem svatým, kde sídlí Petrův nástupce“.

Jubileum je rokem velkého odpuštění a velkého návratu k Pánu.

Moderní svět je tak dezorientovaný a tak vyprahlý, že filosof M. Heidegger došel

² OTEVŘENÍ SVATÉ BRÁNY. Pius XII. otvírá Svatou bránu a katolický svět vstoupuje do Jubilejního roku 1950 (*Skt* 3,19-20).

k závěru: „*Žádná epocha nepoznala, méně než ta naše, co je člověk*“. A proč? Protože jsme se vzdálili Bohu, který je světlem, jež osvěcuje cestu, je Milosrdenstvím s probodenýma rukama, aby léčilo naše rány.

Vraťme se k Pánu! Vstupme do Svaté brány s rozhodnutím otevřít konečně srdce Ježíši, abychom naplnili svou nepatrnou, ale nenahraditelnou část v budování nového světa, o němž všichni sníme.

Matka Tereza z Kalkaty tomu, kdo si stěžoval, že nevidí zlepšení světa, moudře odpověděla: „*Dokud křičíme: 'Je tma! Je tma!'*, světlo nevzejde. *Vysílejme světlo svým lepším životem, a skrze nás a kolem nás projde moc Kristovy krve, která uzdravuje dějiny a činí je dějinami spásy!*“

MODLEME SE

Petře, Ježíšův apoštole!

*Ty jsi opustil Galileu a přišel do Říma,
veden touhou přinést všem Slovo života věčného,
které jsi slyšel z živého hlasu Mistra.*

*Pros za nás, abychom dnes
byli odvážnými misionáři evangelia,
a tak zasévali naději
do zoufalé prázdnoty
moderní společnosti.*

Petře, skálo Církve!

*Ježíš tě miloval a prosil za tebe:
a proměnil tvou slabost v pevný tmel jednoty.
aby kolem tebe vzkvétalo společenství,
jež činí Církev Božím zázrakem v dějinách.*

*Pros za nás, abychom byli jedno,
a tak nabídli rozdělenému světu
zázrak naší jednoty.*

Petře, první papeži!

*Chraň svého nástupce, který žije tady,
kde jsi našel 'Kalvárii' ukřižování.*

*Soustřed' kolem papeže
přímlovu svatých papežů
a všech mučedníků, kteří učinili Řím
půdou požehnanou.*

*Dej, ať je toto místo
zahradou ctností a majákem pravdy,
aby láskou předsedalo
jedné, svaté, katolické, a apoštolské Církvi.*

Amen.

JUBILEJNÍ AUDIENCE

(bazilika sv. Petra, 14. června 2025)

Mít naději znamená spojovat. Irenej z Lyonu.

Vy však jste to slyšeli už na začátku, ať to tedy ve vás zůstane! Když to, co jste slyšeli už na začátku, zůstane ve vás, i vy zůstanete v Synu i v Otci. A to je příslibení, které nám on sám slíbil: věčný život. (1Jan 2,24-25)

Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Pokoj vám!

Drazí bratři a sestry,

Dnes dopoledne pokračují zvláštní jubilejní audience, které papež František zahájil v lednu a které jsou vždy věnovány jednomu konkrétnímu aspektu teologální ctnosti naděje a duchovní osobnosti, která jej ztělesňovala. Pokračujme tedy v započaté cestě jako poutníci naděje!

Spojuje nás naděje, kterou nám od počátku předali apoštolové. Apoštolové viděli v Ježíši spojení země s nebem: svýma očima, ušima a rukama přijali Slovo života. Jubileum je otevřenou branou k tomuto tajemství. Jubilejní rok radikálněji spojuje Boží svět s naším. Vyzývá nás, abychom brali vážně to, o co se každý den modlíme: „Jako v nebi, tak i na zemi“. To je naše naděje. To je aspekt, který bychom dnes chtěli prohloubit: doufat znamená *propojovat*.

Jeden z největších křesťanských teologů, biskup Irenej z Lyonu, nám pomůže rozpoznat, jak krásná a aktuální je tato naděje. Irenej se narodil v Malé Asii a vyrůstal mezi těmi, kteří přímo poznali apoštoly. Poté přišel do Evropy, protože v Lyonu již vznikla komunita křesťanů pocházejících z jeho rodné země. Jak je dobré si to připomenout zde, v Římě, v Evropě! Evangelium bylo na tento kontinent přineseno zvenčí. A také dnes jsou komunity

migrantů přítomností, která oživuje víru v zemích, které je přijímají. Evangelium přichází zvenčí. Irenej spojuje Východ a Západ. To samo o sobě je znamením naděje, protože nám připomíná, jak se národy navzájem obohacují.

Irenej nám však dává ještě větší poklad. Rozpory v nauce, s nimiž se setkal v křesťanské komunitě, vnitřní konflikty a vnější pronásledování ho neodradily. Naopak, v rozděleném světě se naučil lépe myslet a stále hlouběji se soustředit na Ježíše. Stal se pěvcem jeho osoby, ba dokonce jeho těla. Uznával totiž, že v Ježíši se to, co se nám jeví jako protikladné, spojuje v jednotu. Ježíš není zeď, která odděluje, ale brána, která nás spojuje. Je třeba zůstat v něm a rozlišovat realitu od ideologií.

Drazí bratři a sestry, i dnes mohou myšlenky zešílet a slova zabíjet. Tělo je však to, z čeho jsme všichni učiněni; je to, co nás spojuje se zemí a s ostatními stvořeními. Ježíšovo tělo je třeba přijímat a rozjímat o něm v každém bratrovi a sestře, v každém stvoření. Naslouchejme volání těla, slyšme, jak nás bolest druhých oslovuje jménem. Příkázání, které jsme dostali od počátku, je příkázání vzájemné lásky. Je vepsáno do našeho těla ještě dříve než do jakéhokoli zákona.

Irenej, učitel jednoty, nás učí, abychom nevytvářeli protiklady, ale spojovali. Inteligence není tam, kde se rozděljuje, ale kde se spojuje. Rozlišovat je užitečné, ale nikdy nerozdělovat. Ježíš je věčný život uprostřed nás: sjednocuje protiklady a umožňuje společenství.

Jsme poutníci naděje, protože mezi lidmi, národy a stvořeními je třeba, aby se někdo rozhodl vykročit směrem ke společenství. Jiní nás budou následovat. Stejně jako Irenej v Lyonu ve druhém století, tak i v každém z našich měst znovu stavme mosty tam, kde dnes stojí zdi. Otevírejme dveře, spojujme světy a bude zde naděje.

Doufat znamená hledat. Císařovna Helena.

(náměstí sv. Petra, 6. září 2025)

Nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. (Matouš 13,44)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Vítejte všichni, milí poutníci, kteří jste přišli do Říma z mnoha různých míst. V tomto městě bohatém na dějiny můžeme být posíleni ve víře, v lásce a v naději.

Dnes se zastavíme u jednoho zvláštního aspektu naděje. Začal bych vzpomínkou: jako děti jsme pocíťovali zvláštní kouzlo, když jsme si zašpinili ruce od země. Pamatujeme si to a možná to ještě dnes rádi pozorujeme: dělá nám dobře sledovat hru dětí! Hrabou se v zemi, rozbíjejí tvrdou skořepinu povrchu a chtějí vidět, co se skrývá pod ní... To, co Ježíš popisuje v podobenství o pokladu ukrytém v poli (srov. Mt 13, 44), už není dětská hra, a přece radost ze vzácného objevu zůstává stejná. A Pán nám praví: takové je Boží království. Takto se nachází Boží království. Naděje se zapaluje, když kopeme a rozbíjíme skořápku reality, když jdeme pod povrch.

Dnes vám chci připomenout, že když učedníci Ježíše Krista poprvé získali svobodu veřejně žít svou víru, začali „kopat“ především na místech jeho umučení, smrti a

zmrtvýchvstání. Tradice Východu i Západu si připomíná Flavii Julii Helenu, matku císaře Konstantina, jako duši těchto pátrání. Byla to žena, která hledala. Žena, která kopala. Pokladem, který zapaluje naději, je totiž život Ježíše: je třeba se vydat po jeho stopách. Kolik jiných věcí mohla císařovna udělat! Jakým vznešeným místům mohla dát přednost před okrajovým Jeruzalémem. Kolik radostí a dvorní slávy měla k dispozici. I my, bratři a sestry, se můžeme spokojit s dosaženými pozicemi či s majetkem, větším nebo menším, který nám dává jistotu. Tak ztrácíme radost, kterou jsme měli jako děti, touhu hledat a objevovat, která dělá každý den novým. „Objevovat“ – jak víte – v latině znamená „nacházet“. Velkým „objevem“ Heleny bylo nalezení Svatého kříže. To je ten skrytý poklad, pro který stojí za to prodat všechno! Ježíšův kříž je největším objevem života, hodnotou, která mění všechny

hodnoty.

Helena to dokázala pochopit snad i proto, že dlouho nesla vlastní kříž. Nenarodila se v paláci: říká se, že byla hostinskou skromného původu, do které se zamiloval budoucí císař Constantius. Vzal si ji, ale z mocenských důvodů ji později neváhal zapudit a na léta odloučit od syna Konstantina. Když se Konstantin stal císařem, i on jí připravil nemálo bolesti a zklamání. Helena však vždy zůstala sama sebou: ženou hledající. Rozhodla se stát křesťankou a neustále konala skutky lásky, nikdy nezapomněla na ponižované, ze kterých sama pocházela.

Taková důstojnost a věrnost svědomí, drazí bratři a sestry, mění svět i dnes: přibližují nás k pokladu, stejně jako práce zemědělce. Kultivace vlastního srdce vyžaduje úsilí. Je to ta největší práce. Ale kopáním se nachází, skláněním se s přibližujeme stále více k Pánu, který se zbavil sám sebe, aby se stal jako my. Jeho kříž je pod krustou naší země.

Můžeme kráčet pyšně, a přitom lehkovážně šlapat po pokladu, který je pod našima nohama. Ale pokud budeme jako děti, poznáme jiné království, jinou sílu. Bůh je vždy pod námi, aby nás pozvedl nahoru.

/foto: socha sv. Heleny na pilíři Michelangelovy kopule baziliky sv. Petra v Římě; pustiměřští poutníci v bazilice, *Anni Paulini peregrinatio*, 27.6.2009.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

14. ZÁŘÍ – SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

HOMÍLIE GIOVANNIHO KARDINÁLA COPPY PŘI BIŘMOVÁNÍ V PUSTIMĚŘI, 14.9.1997:

„Každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán“ (Flp 2,11).

Moji drazí pustiměřští farníci!

Zvláště vy, kteří zakrátko přijmete svátost biřmování. Dnes, zde v této farnosti, prožíváte velkou nevšední událost. Duch svatý sestoupí mezi nás, aby plností svých darů zahrnul srdce Vás všech. Událost mimořádná, která se nestává tak často. Tento kostel, kde jsme, se stane brzy druhým Večeřadlem: jeho zdivo se rozevře, jako tehdy v Jeruzalémě; „a Duch svatý sem sestoupí jako silný vítr a naplní celý dům, kde se zdržovali“ (Skt 2,2). Opravdu, váš farní kostel, bude vpravdě naplněn posvěcující silou Ducha svatého; On sestoupí mezi vás a zastaví se jako ohnivé jazyky nade všemi, kteří budou zakrátko biřmováni. Věřte, je to událost nejen vznešená, ale i velkolepá. Slavíme dnes současně slavnost Povýšení svatého Kříže: a tato slavnost nám pomáhá lépe pochopit význam udělení této svátosti.

Středem lidských dějin zůstává Kristův kříž: On na kříži spasil svět. Podobně jako had, vyzdvižený na poušti, zachraňoval neukázněné a neposlušné Izraelity, tak Ježíš vyzvednutý na kříž přitahuje k sobě všechny. V druhém čtení nám svatý Pavel říká: „Ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno (Flp 2,8s). A sám Pán Ježíš nám v evangeliu říká: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Pán Ježíš nás přitahuje svou láskou, ukazuje nám svůj kříž. Křesťan sleduje Kristův kříž a nestydí se za to. Naopak, opravdový křesťan nese svůj kříž za Kristem. Co tím chceme říci? Že snad my křesťané jsme slaboši, žijeme bez radosti, zachmuřeni, že snad musíme trpět a mlčet? Jedině ten, kdo nevěří, může tak smýšlet. Ale opak je pravdou! „Opravdový křesťan má silnou osobnost: dokáže se postavit pro Krista odvážně, nekompromisně, s velkodušností, s láskou. I kdyby všichni jednali proti Evangelium, opravdový křesťan vlastní jasné pojmy, jistou vůli, závazek dělat Kristu čest, ať to stojí, co to stojí. Opravdový křesťan dokáže být hrdinou! Ti druzí jsou slaboši. Je snadné nechat se strhnout všeobecným proudem. Je pohodlné říkat si: „Vždyť to dělají všichni“.

A naopak je těžké říci ne; následovat Kristovo slovo, i když se stává náročným. Kolik mladíků a dívek dalo hrdinské příklady následování Krista! Svatý Pankrác, který čelí římským vojákům, aby mohl donést mučedníkům svaté přijímání. Svatý Ignác z Loyoly, z obyčejného vojína se stává vojákem Kristovým, jakmile pochopil, že jediné s Ním je skutečný život. Svatý Dominik Savio se svým heslem: „Smrt, ale ne hřích!“ Svatá Marie Goretti a Markéta Bracco, které daly přednost smrti před hříchem nečistoty. Tito všichni, mladí či dospělí, svým životem jasně prohlásili: „Ježíš Kristus je Pán“. Jsou to hrdinové. Nejsou hrdinové, kteří jednají jako všichni ostatní – a kteří jsou jako leklé ryby, jež s sebou nese proud. Právě proto Ježíš ustanovil svátost biřmování, abychom se stali vojáky, jeho hrdiny, jeho svědky. Duch svatý nás posiluje, abychom náleželi jediné Kristu. Vlévá nám potřebnou sílu, abychom vytrvali v předsevzetích křesťanského života až do smrti. Tedy, moji drazí, k tomu právě dochází u vás. Biřmování z vás dělá zralé křesťany, odvážné muže i ženy, silné, ochotné následovat Ježíše, dělat čest Jeho kříži, hlásat před každým:

„Ježíš Kristus je Pán“. Obřad svátosti, byť jednoduchý, plně vysvětluje toto všechno. Především biskup, než vám udělí svátost, vás jednoho po druhém zavolá jménem; to znamená, že vy musíte být v Církvi živou, zralou, odvážnou osobou. Od tohoto okamžiku budete zodpovědní i vy za Církev: v rodině, ve škole, v zábavách, ve sportu. Ne lidé bezpáteční, ale osobnosti živé a statné, které tvoří Církev. Proto, když budete vyzváni, musíte myslet na skutečnost, že přistupováním k biskupovi, jste pevní ve víře, jistí v naději, zanícení v lásce. Biskup vloží na vás své ruce: je to starodávné gesto, kterým sám Pán Ježíš a pak apoštolové svolávali sestoupení Ducha svatého na první křesťany, aby pro ně vyprosili plnost jeho darů. I dnes, zatímco biskup vloží své ruce na vás, musíte myslet, že je to stále tentýž Ježíš, který klade své dlaně na vás; je to jako skutečný řetěz jasných gest, který vás během staletí přivádí až k Němu. Konečně, biskup vás pomaze křížem, vonným olejem, posvěceným na Zelený čtvrtek: tímto znamením se vyjadřuje, že Bůh „svým Duchem pomazal a potvrdil vaše poslání, jako pomazal a potvrdil svého Syna, Ježíše Krista“. Jak víte, ve Starém zákoně bývali pomazáváni olejem proroci, kněží, králové a také Řekové i Římané pomazávali olejem své atlety před olympijskými hrami. Co to všechno znamená? Že budete od tohoto okamžiku i vy:

- proroky, abyste měli sílu i odvahu svědčit před každým o Kristu a jeho evangeliu. I před tím, kdo nevěří, kdo se vám snad bude vysmívat; ale ve skutečnosti to nikdo nedokáže, naopak, budete obdivováni pro svou vytrvalost v tvrzení: „Ježíš je Pán“;
- budete kněžími, což znamená schopni nabídnout svůj život Ježíši, a tak z něj učinit neustálou mši svatou;
- budete králi, poněvadž získáte sílu vítězit nad hříchem, aby nad vámi nevládl, i nad ďáblem, jenž se všemožně snaží, abyste zapomněli, že Ježíš vás miluje;
- budete atlety: a to znamená, jak píše svatý Pavel, prvními v běhu, s překonáváním všech překážek, ve stálém procvičování se a sebekontroli, stanete se vítězi v pěstním zápasu, bez ran do prázdna: „běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna“ (1Kor 9,26);

Moji drazí, toto se uskuteční v každém z vás. Přijměte s radostí plnost darů Ducha svatého. Víte, že život v hříchu je smutný život; jedině v následování a v lásce ke Kristu je opravdová radost, která nikdy neuhasíná; vždyť život je krásný jako velkolepé dobrodružství, které má cenu prožít. A jestliže On zve některé z vás ke kněžství či k zasvěcenému životu, odpovzte s radostí: „Tady jsem!“

Zapomeňte nyní na všechno: jsme v kostele, ale jsme ve večeradle; je zde pře vámi biskup, váš dobrý pan farář, vaši rodiče, vaši příbuzní a zdejší farníci, kteří naplňují tento krásný chrám: ale mezi všemi a nade všemi dokažte vidět zde přítomného Ježíše. On vás jmenuje jednoho po druhém a ptá se vás, jako svaté Anděly z Foligna: „Chceš mě skutečně mít ráda? Já jsem tě nemiloval ze žertu!“

Nechť toto svátostné biřmování je pro každého z vás počátkem velkého dobrodružství, které vás přivádí stále blíž a blíže k němu – Kristu! Po celý váš život. Dělejte mu čest! Nezradte Ho nikdy! Buďte stále hodní! Zúčastňujte se pravidelně mše svaté i katecheze, vždyť Ježíše musíme stále víc a více poznávat. Buďte Ježíšovi, stejně jako On je váš. Jako biřmovaní, to je jako jeho vojáci, jeho atleti, jeho apoštolové. Jako důvěryhodní farníci v Pustiměři.

“QUIS UT DEUS”

/”Kdo jako Bůh”/

Tato slova si zvolil jako motto svého apoštolského poslání Mons. ThDr. František Vaňák, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský. V neděli, 14. září, si připomeneme 34. výročí jeho smrti. Narodil se 28. června 1916 ve Vojtěchově, na kněze byl vysvěcen 5. července 1941 a 26. srpna 1989 přijal biskupské svěcení. 21. prosince 1989 byl jmenován prvním olomouckým arcibiskupem a moravským metropolitou po pádu komunizmu. Jako první z nástupců svatého Metoděje přivítal 21. dubna 1990 na půdě posvátného Velehradu Svatého Otce -

Jana Pavla II. V témže roce přivedla jeho přítomnost na pouti u svaté Anny v Pustiměři snad nejvíce poutníků v novodobých dějinách. Zemřel **14. září 1991** a pohřben byl podle svého přání na Svatém Hostýně, o jehož zvelebení se zasloužil.

„Náš nejdražší, vroucně milovaný Svatý Otče! Jménem tohoto velkého zástupu Božího lidu, všech věřících z naší cyrilometodějské Moravy, jménem všech poutníků a také věřících polské národnosti, i jménem svým vítám vás na Velehradě. Vítám vás na tomto posvátném místě, které více než jedenáct století znamená na dějinné duchovní mapě Evropy ohnisko šíření víry, obnovy a jednoty církve, na místě posvěceném působením spolupatronů Evropy, svatých Cyrila a Metoděje. Tomuto setkání s vámi předcházela dlouholetá touha mít vás, papeže, náměstka Kristova, ve svém středu. Přivítat vás, Svatý Otče, nejvzácnějšího poutníka velehradského. Tato touha tím více rostla, čím déle se snažily temné síly zmařit tuto snahu. Ale Boží věc zvítězila. Díky Bohu, chvíle, kdy jste mezi námi se naplnila. Zde a nyní. Toto je den, který připravil Pán, jásejme a radujme se z něho. Jsme šťastni, Svatý Otče, že věřící lid Moravy může slavit bohoslužbu nejen se svými biskupy a kněžími, ale s tím, koho sám Spasitel označil za skálu církve a nejvyššího pastýře stáda, s nástupcem Petrovým. Vítejte nám, a kéž všechno, co obsahují a čím přetékaají srdce zde přítomných věřících spolu s obětními dary se promění k chvále a slávě našeho Boha!”

/Uvítání papeže Jana Pavla II./

15. ZÁŘÍ – PANNA MARIA BOLESTNÁ /Pieta kostela Narození Panny Marie v Drysících/

Nejstarší zmínky o bolestné Panně Marii a úctě k ní jsou v asketické literatuře z 12. století. O bolestech, které prožívala, rozjímá údajně ve IV. století na př. sv. Efrém. Téma Mariina utrpení začalo být připomínáno místním svátkem v roce 1423 v Kolíně nad Rýnem. Podle sv. Ludvíka M. Grignona se mariánská úcta začala rozvíjet až později, aby lidé, nedostatečně znalí Krista, nebyli od něj odváděni zaměřením se na Mariinu oslavu, aby se nerozptylovali od toho, co je prvořadé. Na cestě ke Kristu je P.

Maria naší starostlivou Matkou a průvodkyní, jejíž význam, úlohu a postavení zjevuje Duch svatý postupně, jak uzná za vhodné. S tím souvisí i růst mariánských svátků a titulů sv. Panny a Matky. První svátek P.M. Bolestné byl ustanoven na odčinění svatokrádeží, kterých od r. 1419, ve spojení s husitskými válkami, velmi přibývalo a slavil se v pátek po 5. postní neděli. V řádu servitů byl držen od r. 1627 třetí neděle v září a se slavením votivní mše sv. od r. 1668. Na stejné datum potvrdil slavení památky papež Inocenc XII. Ustanovení závazné památky pro celou církev zavedl až papež Benedikt XIII. v r. 1727 a s jeho souhlasem byla P.M. Sedmiboletná prohlášena za patronku Slovenska. Jako hlavní patronku ji pak potvrdil r. 1966 s oficiálním vyhlášením papež Pavel VI. Od roku 1913 bylo pro slavení závazné památky stanoveno datum 15. září. Sedmero bolestí Panny Marie:

1. PŘI UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU, když stařec Simeon předpověděl jeho matce Marii: „*On bude k pádu a k povstání mnohým v Izraeli, na znamení, kterému se bude odporovat. A tvou vlastní duši pronikne meč.*“ (Lk 2,34-35);
2. PŘI ÚTĚKU DO EGYPTA po andělových slovech k Josefovi: „*Vstaň, vezmi dítě a jeho matku a uprchni do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu.*“ (Mt 2,13n);
3. PŘI ZTRÁTĚ DÍTĚTE JEŽÍŠE na pouti do Jeruzaléma, jak o ní svědčí Mariina slova po třídním hledání: „*Synu, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.*“ (Lk 2,48);
4. PŘI SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM NA KŘÍŽOVÉ CESTĚ - „*Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním plakaly.*“ (Lk 23,27);
5. POD KŘÍŽEM – U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Maria Magdalská. - Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého miloval, řekl matce: „*Ženo, to je tvůj syn.*“ Potom řekl učedníkovi: „*To je tvá matka.*“ Od té chvíle ji ten učedník vzal k sobě. (Jan 19,25-27);
6. KDYŽ MARIA PŘIJÍMÁ NA KLÍN TĚLO MRTVÉHO SYNA. - Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, požádal Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. ... Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s vonnými věcmi do pruhů plátna. (Jan 19,38-40);
7. PŘI UKLÁDÁNÍ JEŽÍŠE DO HROBU. - Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše. (Jan 19,41-42)

*„Nemyslete si, že jsem
přišel uvést na zem pokoj;
nepřišel jsem uvést pokoj,
ale meč. Kdo nebere svůj
kříž a nenásleduje mě, není
mě hoden.“ (Mt 10,34.38)*

1. V den svátku patronky
vaší krásné farnosti jsme
zváni, abychom rozjímali o
základních pravdách našeho
křesťanského života. O
pravdách, jež před našima
očima září jasným světlem a
zasahují až do hloubky naší
duše. Evangelium, které
jsme právě slyšeli, nám
ukazuje, co je to křesťanský
život, co od nás Ježíš chce a
co mu dali svatí v odpověď
na jeho nároky dokonalé a

upřímné lásky. Křesťanský život není snadný. Ježíš nás žádá, abychom nesli kříž tak jako
on. Obyvatelé Jeruzaléma často vídali odsouzené k strašné popravě ukřižováním, kterou
měl Ježíš podstoupit, aby nás spasil. Hleděli na odsouzené po bičování, které se provádělo
důtkami, jež měly na koncích olověné kuličky a ty rozedrávaly celé tělo, dívali se, jak
táhnou patibulum, příčné rameno ze surového dřeva, na něž měli být přibiti a vyzdviženi
na jiný kůl. Pohled na tyto zkrvavené, všemi zatracené muže bez síly vzbuzoval v duši lidu
obraz nesmírného trestu - prokletí.

2. Ježíš ani před svou strašnou smrtí nemá strach žádat od těch, kteří jej chtějí
následovat, rozhodnutí, jež je jako ukřižování. Zničil se v poslušnosti před vůlí nebeského
Otce a umrtvoval se až k smrti na kříži, tak žádá i po těch, kteří si přejí podobat se mu, že
mají být připraveni na křižování sebe sama, svých vášní, sklonů k sobectví a k nevázaným
radovánkám pro dobro svých bratří, a především pro Ježíšovu lásku. Ano, když nám řekl,
abychom jej následovali, neznamenal to masochistickou vůli vyhledávat utrpení. Ne,
Ježíš není strašný učitel, který nás od sebe oddaluje svou přísností. Zcela naopak: jako jeho
smrt byla darem lásky, obětováním se vůli Otce skrze lásku k němu a lidstvu, tak i pro nás
platí, že nést kříž jako Ježíš znamená dělat to s láskou: abychom odpověděli lásce Boha,
který se o nás postaral dříve, než jsme se narodili. Kříž je především odpovědí lásky.

3. Tak to dělali svatí a rovněž svatá Ludmila, neboť její život byl hymnem ukřižované
lásce Krista. Pochopila vše hned po své konverzi a křtu, uděleném jí samotným svatým
Metodějem, což pro ni znamenalo být první misionářkou lásky Krista v Čechách, ve
společnosti se svým manželem knížetem Bořivojem. Následovalo šíření evangelia mezi
jeho dosud pohanskými poddanými, budování kostelů, milosrdenství a láska k
nejubožejším ve společnosti: proto byla nazývána „matka chudých“. S láskou dávala lásku:
svému lidu, své rodině, Bohu. Skrze lásku se stala velkou vychovatelkou svého vnuka

Václava, který bývá znázorňován na obrazech, jak klečí u své babičky a naslouchá jí. Ale tato příkladná láska nesla s sebou kříž. Svatá Ludmila chápe, že by měla nést kříž jako Ježíš, chápe to, co Ježíš řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj.“ Jakmile si všimla, že ji snacha Drahomíra nespravedlivě obviňuje, opustila dvůr a odebrala se na svůj hrad Tetín, aby se tam zcela oddávala modlitbě, rozjímání a příkladnému životu. Ale tam, jak víme, byla přepadena Drahomířinými dvořany a surově uškrtna.

Život a smrt, které byly odpovědí lásky. Pro tuto lásku Ludmila byla a stále ještě je Čechům symbolem laskavosti, milosrdenství a odpuštění. Zve nás, abychom také my následovali Krista s rozhodností a věností, s dokonalou šlechetností nesouce svůj kříž, jestliže jej Pán vloží na naše ramena: především když s láskou vytrvale konáme své povinnosti, aniž bychom se zbavovali své zodpovědnosti a dali se přitahovat příkladem těch, kteří nechtějí následovat evangelium.

4. Hlavní povinností lásky našich dnešních křesťanských rodin je náboženská formace mladých, a to již od prvopočátku jejich dětství. Víme dobře, že děti jsou jako průzračné zrcadlo, které může odrážet Boží světlo, nebo se také pošpinit bahnem špatných příkladů. Děti a mladí hledají v ostatních, zejména ve svých rodinách, souvztažnost mezi slovy a životem. Když uvidí, že tento soulad neexistuje, stanou se přísnými soudci našich schizofrenií, a co je ještě horší, opustí cestu ctnosti a chovají se, jak se jim zachce. V dnešní době nastala veliká krize mladých, kteří opouštějí náboženskou praxi po svém biřmování, díky těmto skutečnostem: když jsou rodiny rozděleny rozvodem, volnou láskou, a především nedostatkem lásky, když rodiče nedávají příklad důsledného křesťanského života, - a hlavně když opustí náboženskou praxi a svěcení dne Páně - tedy, děti a mladí jsou první obětí tohoto strašného stavu.

Se zděšením se v České republice díváme na počet rozvedených manželství, potratů, rostoucí kriminalitu, šíření pornografie. A to všechno pochází ze špatnosti, jíž nyní rodiny trpí.

5. Je třeba zásadově reagovat: je třeba se znovu vrátit k našim hodnověrně křesťanským kořenům. Svatá Ludmila nám k tomu dává příklad a sílu, Tak jako ona i my musíme učinit vrcholem svých starostí spásu a štěstí svých rodin. Jestliže jsem mluvil o pustošení, které ničí mnoho rodin, bylo to jenom proto, abych řekl, kam nás může zlo vést. Ale tento večer mluvím ke křesťanským rodinám: ke křesťanským otcům a matkám, kteří dobře plní svou povinnost, k babičkám, jež snad znovu začaly své dílo vychovatelek u dětí svých dětí.

Svatá Ludmila je pro vás světlem, které září a označuje cestu. Toto světlo osvětluje vaše povinnosti vychovatelů: povinnosti definované už pohanskými spisovateli, například Quintiliánem, jako nejvyšší a nejdokonalejší dílo člověka: pěstění duší věčně určených Bohu. Tedy, vaše děti a vnuci se musí od vás učit, tak jako svatý Václav klečící u Ludmily, kdo je Bůh, kdo je Ježíš a co je církev, ať se od vás učí rozlišovat co je dobré a co je zlé, aby si mohli vždycky dobře zvolit. Otevřte jejich rozum a srdce, aby vychutnávali krásy přírody, lidské duše, dějin, literatury, umění a hudby, ať se učí, že člověk má být šlechetný, čistý a silný také nyní, kdy se tolik mluví o sexuální výchově. Buďte pro ně těmi, kdo s nimi mluví jemně a s respektem o velkých tajemstvích přírody a života.

6. V tomto globálním výchovném díle mají otcové a matky své nenahraditelné místo. A řekl bych upřímně, že především ženy, o nichž jsme slyšeli chvalořeč v liturgii slova: „Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly“ (Př 31,10). Ano, cennější než drahé klenoty je dílo matky. V této chvíli vzdávám uznání a vděčnost všem matkám světa, vám,

matky zdejšího města, své mamince, jíž vděčím za vzácné dary moudrosti, vyrovnanosti, radosti: pochopil jsem od ní, co je život také v aspektech méně důstojných, protože ona nás uměla vést, mého bratra a mne, po cestách života, což činila vždycky s taktem velkého psychologa. Ale my všichni jsme zajisté dostali nebo ještě dostáváme od svých matek to, co je pro náš život nejlepší, a to je velká milost. Ať svatá Ludmila posiluje všechny maminky a všechny babičky této farnosti a tohoto města. Nezapomínám však ani na muže. Pro štěstí dětí a mladých. Ať nám Bůh všem žehná na přímluvu svaté Ludmily. (*Giovanni kardinál Coppa, čestný občan Drysic, homílie v kostele sv. Ludmily, Praha - Vinohrady, 16. září 1997*)

17. ZÁŘÍ - SV. HILDEGARDA Z BINGEN

V roce 1988 u příležitosti Mariánského roku ctihodný Jan Pavel II. napsal apoštolský list nazvaný *Mulieris dignitatem* o drahocenném poslání, které v životě církve konaly a konají ženy. „Církev - čteme tam – děkuje za všechny projevy ženského „tvůrčího ducha“, které se vyskytly v průběhu dějin, mezi všemi lidmi a národy. Děkuje za všechna charismata, která Duch svatý rozdává ženám v dějinách Božího lidu, za všechna vítězství, za něž vděčí jejich víře, naději a lásce: děkuje za plody ženské svatosti“ (č.31). Také v oněch stoletích, která obvykle nazýváme středověk, vyčnívají svatostí svého života i bohatostí nauky různé ženské postavy. Dnes bych vám rád představil jednu z nich: svatou Hildegardu z

Bingen, která žila ve 12. století v Německu. Narodila se roku 1098 v Bermersheimu v Porýní poblíž Alzey a navzdory trvale chatrnému zdraví zemřela roku 1179 ve věku 81 let. Hildegarda pocházela z početné a urozené rodiny a již od narození ji rodiče vedli ke službě Bohu. V osmi letech za účelem náležité lidské a křesťanské formace byla svěřena péči učitelky Juty ze Spanheimu, která žila v ústraní klauzury při benediktinském klášteře sv. Disiboda. Vznikl tam malý klauzurní ženský klášter, který se držel Řehole svatého Benedikta. Hildegarda přijala obláčku od biskupa Otty z Bamberku a v roce 1136, kdy zemřela matka Juta, která se mezitím stala představenou komunity, povolaly ji spolusestry, aby se stala její nástupkyní. Konala toto poslání s využitím svých talentů vzdělané ženy, duchovně na výši a schopné kompetentně řešit organizační aspekty klauzurního života. Za několik let také z důvodu rostoucího počtu mladých žen, které klepaly u bran kláštera, založila Hildegarda další komunitu v Bingen, jež nesla jméno svatého Ruperta a kde strávila zbytek svého života. Styl, jakým vykonávala svou službu představené, je

příkladem pro každou řeholní komunitu. Vzbuzovala svatou soutěživost v konání dobra, takže jak vysvítá z dobových svědectví, matka i dcery se předbíhaly ve vzájemné úctě a službě. Již v letech, kdy byla představenou kláštera sv. Disiboda, začala Hildegarda diktovat mystické vize, kterých se jí dostávalo, svému duchovnímu rádci, mnichovi Volmarovi a své sekretářce, spolusestře Richardis di Strade, k níž ji pojila náklonnost. Jako je tomu vždy v životě pravých mystiků, také Hildegarda chtěla být podřízena autoritě moudrých osob kvůli rozlišení původu svých vizí, protože se obávala, že by mohly být plodem iluzí a nepřicházely by od Boha. Obrátila se proto na osobu, která se v její době těšila v církvi maximální úctě, totiž na svatého Bernarda z Clairvaux, o němž jsem již mluvil v několika katechezích. Ten Hildegardu uklidnil a povzbudil. V roce 1147 se jí však dostalo dalšího důležitého schválení. Papež Eugenius III., který předsedal synodě v Trevíru, četl jeden text diktovaný Hildegardou, který mu předložil mohučský arcibiskup Jindřich. Papež pověřil mystičku, aby sepsala svoje vize a promlouvala veřejně. Od té chvíle duchovní prestiž Hildegardy neustále rostla, takže ji současníci přiřkli titul „teutónská prorokyně“. Drazí přátelé, pečeti autentické mystické zkušenosti Ducha svatého a zdrojem každého charismatu je to, že osoba, které se dostalo nadpřirozených darů, se jimi nikdy nechlubí, nevystavuje je na odiv a především projevuje totální poslušnost církevní autoritě. Každý dar, který uděluje Duch svatý, je totiž určen k růstu církve a církev prostřednictvím svých pastýřů rozpoznává jejich autenticitu. Tato velká žena - „prorokyně“, která k nám promlouvá také dnes velice aktuálně svou odvážnou schopností rozlišovat znamení doby, svojí láskou ke stvoření, svojí medicínou, svojí poezií, svojí hudbou, která se v současnosti rekonstruuje, svojí láskou ke Kristu a k Jeho svaté církvi, která i v její době trpěla a která byla i tehdy zraňována hříchy kněží i laiků a tím více milována jako Kristovo tělo. Svatá Hildegarda tedy mluví i k nám.

Mystické vize Hildegardy se podobají vizím starozákonních proroků, jsou vyjadřovány v kulturních a náboženských kategoriích její doby a interpretují Písmo svaté ve světle Božím v souvislosti s nejrůznějšími životními okolnostmi. Všichni, kteří jí naslouchali, se tak cítili povzbuzeni praktikovat důsledný a náročný styl křesťanské existence. V jednom listě svatému Bernardovi porýnská mystička vyznává: „Vize prostupuje celé moje bytí: nevidím ji svým tělesným zrakem, ale v duchu se mi ukazují tajemství... Poznávám hluboký význam toho, co podává Žaltář, evangelia a další knihy, a ukazuje se v mých viděních. Jako plamen hoří v mojí hrudi a v mojí duši, a učí mne hluboce chápat jejich text“ (*Epistolarium pars prima I-XC*: CCCM 91). Mystické vize Hildegardy mají bohatý teologický obsah. Odkazují na hlavní události dějin spásy a používají především poetický a symbolický jazyk. V jejím nejznámějším díle, nazvaném *Scivias*, tzn. „Poznej cesty“, shrnuje v pětatřiceti viděních události dějin spásy, od stvoření světa až do konce časů. V ústřední části svého díla rozvíjí Hildegarda charakteristickými črtami ženské vnímavosti téma mystického manželství mezi Bohem a lidstvem, jak se uskutečnilo Vtělením. Na stromu Kříže je uzavřen sňatek Božího Syna s Církví, Jeho nevěstou, plnou milosti a schopnou darovat Bohu nové děti v lásce Ducha svatého (srov. *Visio tertia*: PL 197, 453c). Už z těchto krátkých textů vidíme, jak může být také teologie obohacena zvláštním vkladem žen, protože jsou schopny mluvit o Bohu a tajemstvích víry svou osobitou inteligencí a vnímavostí. Povzbuzují tedy všechny, které konají tuto službu, aby ji konaly v hluboce církevním duchu, živily vlastní reflexi modlitbou a hleděly na obrovské a dosud částečně neprobádané bohatství středověké mystické tradice, zejména té, kterou představují zářivé vzory jako je právě Hildegarda z Bingen. Porýnská mystička je autorkou

také dalších spisů, z nichž dva jsou obzvláště důležité, protože podávají podobně jako *Scivias* její mystické vize. Jsou to *Liber vitae meritorum* (Kniha životních zásluh) a *Liber divinorum operum* (Kniha božských děl), nazvaná také *De operatione Dei*. V první z nich je vylíčeno jedinečné a silné vidění Boha, který oživuje kosmos svou silou a svým světlem. Hildegarda zdůrazňuje hluboký vztah mezi člověkem a Bohem a připomíná nám, že veškeré stvoření, jehož vrcholem je člověk, dostává život od Trojice. Kniha se soustředí na vztah mezi ctnostmi a neřestmi, poněvadž lidská bytost stojí denně tváří v tvář neřestem, které odvádějí z cesty k Bohu, a ctnostem, které ji usnadňují. Kniha je pobídkou vzdálit se od zla, oslavovat Boha a vejít po ctnostném životě do života „naplněného radostí“. V druhé knize, kterou mnozí pokládají za její mistrovské dílo, popisuje opět stvoření, jeho vztah k Bohu a ústřední postavení člověka, přičemž dává vyniknout mocnému kristocentrismu biblicko-patristického zabarvení. Svěťice prezentuje pět vizí inspirovaných prologem evangelia svatého Jana a přináší slova, jimiž se Syn obrací k Otci: „Veškeré dílo, které jsi chtěl a které jsi mi svěřil, jsem přivedl k dobrému konci, a nyní jsem já v tobě, ty ve mně a jsme jedno“ (*Pars III, Visio X: PL 197, 1025a*).

V dalších spisech Hildegardy se pak ukazuje všestrannost jejích zájmů i kulturní vitalita ženských klášterů středověku navzdory předsudkům, kterými je toto období dosud zatíženo. Hildegarda se zabývala lékařstvím a přírodními vědami, jakož i hudbou. Byla obdařena uměleckým talentem a skládala také hymny, antifony a zpěvy, sebrané v díle nazvaném *Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationum* (Symfonie souzvuku nebeských zjevení), které se radostně zpívaly v jejích klášterech, šířily atmosféru pokoje a dospěly až k nám. Celé stvoření pokládala za symfonii Ducha svatého, který je sám o sobě radost a jásot. Popularita, které se Hildegarda těšila, byla pro mnohé pobídkou, aby ji interpelovali. Proto se nám zachovalo také mnoho jejích dopisů. Obraceli se na ni mužské i ženské kláštery, biskupové i opati. Mnoho odpovědí si ponechalo svou platnost i pro nás. Například jedné ženské řeholní komunitě Hildegarda napsala: „Duchovní život musí být pěstován s velkým zanícením. Zpočátku je námaha hořká, poněvadž žádá zřeknout se rozmařilosti, tělesných rozkoší a podobných věcí. Pokud se však nechá okouzlit svatostí, nalezne svatá duše sladkost a líbeznost v pohrnutí světem. Je třeba pouze inteligentně bdít nad tím, aby duše nechřadla“ (E. Gronau, *Hildegarda. Vita di una donna profetica alle origini dell'eta moderna*, Milano 1996, str. 402). A když císař Fridrich Barbarossa způsobil církevní schizma tím, že postavil do opozice proti legitimnímu papeži Alexandru III. další tři papeže, neváhala mu Hildegarda inspirovaná svými vizemi připomenout, že také on, císař, bude podroben Božímu soudu. Se smělostí, která charakterizuje každého proroka, napsala císaři jménem Božím tato slova: „Běda, běda tomuto ničemnému jednání bezbožných, kteří mnou pohrdají! Slyš králi, chceš-li žít. Jinak tě můj meč probodne!“ (*ibid.* str. 412). V posledních letech svého života se Hildegarda, obdařená duchovní autoritou, vydala na cesty, aby navzdory pokročilému věku a nepohodlí spojenému s cestováním promlouvala k lidem o Bohu. Všichni jí ochotně naslouchali i tehdy, když užívala přísný tón. Považovali ji za poselkyni poslanou Bohem. Vyzývala především mnišské komunity a klérus k životu odpovídajícímu jejich povolání. Hildegarda se především stavěla proti hnutí takzvaných *katarů*. Slovo *kataři* znamená doslova „čistí“. Prosazovali radikální reformu církve zejména v boji proti deliktům kněží. Příkře jim vytýkala, že chtějí rozvrátit samu podstatu církve a připomínala jim, že opravdové obnovy církevního společenství se nedosáhne ani tak změnou struktur, ale spíše upřímným duchem pokání a činorodou cestou obrácení. Toto poselství bychom nikdy neměli zapomenout.

Ustavičně vzývejme Ducha svatého, aby vzbuzoval v církvi svaté a odvážné ženy, jakou byla svatá Hildegarda z Bingen, a aby uplatněním darů obdržených od Boha poskytovaly svůj cenný a osobitý přínos k duchovnímu růstu našich společenství a církve naší doby.

(Benedikt XVI.)

17. ZÁŘÍ – SV. FRANTIŠEK Z ASSISI - STIGMATA V LA VERNĚ (1224)

„Na hoře la Verna v Toskánsku, připomínka vtištění svatých stigmat, která pro úchvatnou Boží milost byla vtisknuta do rukou, nohou a do boku sv. Františka, zakladatele Řádu menších bratří“, - těchto pár souhrnných slov nacházíme v Římském martyrologiu u data 17. září. Psal se rok 1224, a svatý František chtěl prožít v tichu a samotě čtyřicet dní postu k počtě sv. archanděla Michaela. Světec z Assisi si totiž po příkladu svého Mistra a Pána zvykl uchylovat se do ústraní a

pousteven, aby setrval na těchto místech v modlitbě a niterném spojení s Ježíšem. Věděl, že jakýkoli apoštolát by zůstal sterilní, pokud by se neopíral o duchovní růst vlastního vnitřního života. Mnoho míst Umbrie, Toskánska i Lazia se pyšní tím, že na nich během těchto častých uchýlení se do samoty, pobýval Prostřáček z Assisi. Jedním z těchto míst byla i la Verna a patřila nepochybně mezi světcovy nejoblíbenější. Už za časů Františkových byla nehostinnou a drsnou horou – „hrubou skálou“ řečeno slovy Danta Alighieriho – vypínající se k nebi v casentinském údolí. Vrchol hory tvoří z velké části strmá skála, vzbuzující dojem nepřístupné pevnosti. Legenda vypráví, že viditelná hluboká trhlina s ohromnými sesutými bloky, vznikla v důsledku zemětřesení, k němuž došlo po Ježíšově smrti na Golgotě, kdy se „roztrhly skály“ (Mt 27,51). Jak už jsem zmínil, toto místo bylo majetkem hraběte Orlanda z Chiusi, který jej věnoval sv. Františkovi, a jeho bratři tu pak postavili malou pustevnu. Veden Boží prozřetelností, František se sem uchýlil, aby tady rozjímal o Ježíšově utrpení. A právě tehdy došlo k zázračné události. Modlil se těmito slovy: „*Pane můj, Ježíši Kriste, o dvě věci tě ještě prosím dřív, než umřu: tou první je, abych ve své duši a na svém těle - nakolik je to možné - zakusil onu bolest, kterou ty, nejsladší Ježíši, snášel ve chvíli svého krutého umučení; druhou pak, abych ve svém srdci - nakolik je to možné - pocítil onu nezměrnou lásku, kterou jsi hořel ty, Synáčku Boží, když jsi neváhal podstoupit pro nás, hříšníky, tolikeré utrpení*“. Jeho modlitba nezůstala oslyšena. Byl uznán hodným přijmout na svém těle viditelná znamení

Kristova utrpení. K zázraku došlo způsobem tak obdivuhodným, že pastýři a obyvatelé okolních osad vyprávěli bratřím, že asi hodinu viděli horu la Verna v plamenech, jati strachem, že jde o požár anebo, že vyšlo slunce dřív než obvykle. Svatý Bonaventura z Bagnoreggia tuto událost popsal takto: „*Jednoho rána, před svátkem Povýšení Svatého Kříže, zatímco se modlil na úbočí hory, spatřil postavu serafína se šesti křídly, jasnými jako plápolající oheň, jenž sestupoval z nebeské výsosti: v okamžení se snesl až k Božímu muži. Tehdy se mezi jeho perutěmi objevil zjev ukřižovaného člověka, jenž měl ruce a nohy rozprážené a přibité na kříž. Dvě křídla se zvedala nad jeho hlavou, dvě byla rozprážená k letu a dvě zakrývala celé tělo. Při tomto pohledu byl jat hlubokým úžasem. Srdce mu současně zaplavovala radost i zármutek. Zakoušel radost, když viděl milý pohled Kristův, který na něm spočíval v postavě serafína. Ale právě tehdy z Božího zjevení konečně pochopil důvod, proč mu Boží prozřetelnost dopřála toto vidění, totiž, aby mu předem dala poznat, že on, přítel Kristův, bude zcela proměněn k viditelnému obrazu ukřižovaného Ježíše Krista; nikoli mučednictvím těla, ale ohněm ducha“ (Leg. Maj. I., 13,3). A byl to sám Ježíš, jenž Františkovi při zjevení objasnil význam tohoto zázraku: „Víš, ..., co jsem ti učinil?“ Dal jsem ti stigmata, která jsou znamením mého utrpení, protože jsi mým praporečníkem. A protože v den své smrti jsem sestoupil do pekel, a všechny duše, které jsem tam našel, jsem odtud v síle těchto mých stigmat vysvobodil; tak i tobě udělují, že každoročně, v den tvé smrti se vydáš do očištnice, a všechny duše tvých tří řádů, jakož i ostatních, kteří tě uctívali, a které tam najdeš, v síle těchto stigmat vyprostíš a uvedeš do slávy ráje, a tak mi budeš podobným ve smrti, jako jsi mi podobný za života“ (O svatých stigmatěch sv. Františka a úvahách nad nimi, III. úvaha). A Bonaventura pokračuje, že když vidění zmizelo, zanechalo v srdci světce „obdivuhodný žár a stejně úchvatná znamení vyrytá na jeho těle. Hned totiž na jeho rukou, nohou se začaly ukazovat znamení po hřebech, jak je před chvílí viděli ve zjevu ukřižovaného člověka. Právě uprostřed nohou a rukou bylo vidět, že jsou přibity hřeby; hlavičky hřebů čněly na vnitřní straně dlaní a na horní straně nohou, zatímco špičky vyčnívaly na straně opačné. Hlavičky v rukou a na nohou byly kulaté a černé; špičky však byly protažené, zahnuté zpátky a jakoby znovu zatlučené, a vycházely ze samotného těla, vyčnívající nad zbytkem těla. Pravý bok byl proklán kopím a pokrytý rudou ranou, z níž často vytékala krev, zbrocující tuniku i obvazy“ (Leg. Maj., I., 13,3). Pokud jde o rány Utrpení, první životopisec, abruzzský Tomáš z Celana, ve svém „Prvním životě svatého Františka“, říkal, že „bylo úžasné vidět uprostřed rukou a nohou (Prostáčka z Assisi), nikoli otvory po hřebech, nýbrž samotné hřeby vytvořené z těla v odstínu železa a bok purpurově zbarvený krví. Stigmata mučednictví nenaháněla strach nikomu, naopak – dodávala vážnosti a ladu, jako černé kamínky v běloskvoucí dlažbě“ (II., 113). I přes obšírné popisy a souhrny, jakož i skutečnost, že stigmata měla mnoho očitých svědků, nelze přejít mlčením fakt, že kanonizační bula sv. Františka ze dne 19. července 1228 – „*Mira circa nos*“, vydaná tedy necelé dva roky po smrti světce, se o nich vůbec nezmiňuje. Po pravdě řečeno, už u některých jeho současníků se setkáváme s pochybnostmi i otevřeným popíráním stigmat, která brali jako výplod klamu a podvod. I sám Řehoř IX., jak patrně, ještě předtím, než přistoupil k Františkově kanonizaci, měl stran tohoto zázračného faktu pochybnosti. Zpravuje o tom sv. Bonaventura v kapitole své „Legendy major“, věnované „Zázračné moci Prostáčkových stigmat“. Píše tu, že „papež Řehoř IX., blahé paměti, jemuž světec předpověděl zvolení na Petrův stolec, ještě před kanonizací praporečníka kříže (tedy sv. Františka), měl v srdci pochybnosti stran rány v jeho boku. A přece, jedné noci - jak v slzách vypráví sám slavný*

pontifex – se mu ve snu zjevil blahoslavený František, který jej s přísnou tváří pro tyto pochybnosti pokáral a pozvednuv pravé rámě, odhalil ránu a žádal jej, aby přinesl lahvičku, do níž měl zachytit krev, která vyvěrala a stékala z jeho boku. Papež ve vidění přinesl požadovanou lahvičku přinesl a viděl, jak se až po okraj naplnila lidskou krví. Od té chvíle vzplál k tomuto posvátnému divu velkou úctou k tomuto a vroucím zanícením, až do té míry, že nesnesl, když se někdo ve své pýše a domýšlivosti odvážil znevažovat skutečnost oněch zářivých znamení, aniž by ho přísně nenapomenul“ (*Leg. Maj.*, II., 1,2). Tuto epizodu mistrně zvěčnil Giotto na freskách horní baziliky sv. Františka v Assisi. Církev, po zralé úvaze, v celkem devíti papežských bulách (počínaje Řehořem IX., přes Alexandra IV. až po Mikuláše III.), v letech 1237-1291 hájila Františkova stigmata, aniž by nicméně vyslovila definitivní výklad fenoménu, jehož geneze je nadpřirozená a vyvěrá z Lásky. Ne náhodou proto učitel Církve, sv. František Saleský, ve svém pojednání „Traktát o Boží lásce“ z roku 1616, dává stigmata světce z Assisi do vztahu se soucítanou láskou ukřižovaného Krista, a říká, že to byl právě on, kdo proměnil srdce Prostřáčka v „druhého Ukřižovaného“. Sv. Jan z Kříže dodává, že stigmata jsou zjevením, důsledkem rány lásky, a proto aby se staly zjevnými je zapotřebí nadpřirozeného zásahu. Církev uznala mimořádnost tohoto fenoménu, k němuž došlo v roce 1224, a chápe jej jako privilegované znamení, jež Kristus udělil svému pokornému služebníku z Assisi, a toto uznání projevila i v ohledu liturgickém, kdy tuto událost zařadila do kalendáře. Papež Benedikt XI., Boccasini z Trevisa, pak schválil františkánskému řádu i celému katolickému světu, aby se tato památka slavila každoročně dne 17. září.

La Verna v Casentinu ve východním Toskánsku, severně od Arezza, je především místem víry a modlitby, úcty ke sv. Františkovi. Právě sem, na tento strmý a skalnatý útes se uchýloval k modlitbě a pokání. Tady, v září roku 1224 dostal stigmata. La Verna se od té chvíle stala místem ducha pohrouženého do mystického a úchvatného kontextu vytvořeného zčásti františkány, díky architektuře a umění konventu, ale především díky přírodnímu prostředí, výmluvnému od nepaměti totiž zcela zvláštní skalní útes, obklopený kouzelnou přírodou. Tvar Posvátného Kamene La Verny, jakýsi druh „zubu“ na apeninském hřebeni se jeví jako zcela jedinečný v celém casentinském údolí. Stačí se jen přiblížit, a před zrakem našeho úžasu vystává vrchol útesu, na němž byla vybudována františkánská svatyně, nesoucí název „Útes stigmat“. Tento skalnatý „zub“ se zcela vymyká prostředí nádherných bukových a jehličnatých lesů, tvořících jakoby lem svatyně, a provázejících meditativní krok poutníka. Snad nejkrásnější a nejprovozovanější je nepochybně výstup na Pennu, vrchol hory, z něhož se otvírá nezapomenutelný pohled na celý kraj Romagna. Hora Verna vstoupila do dějin velkých posvátných míst světa díky jednomu setkání, prodchnutému hlubokou lidskostí, zdvořilostí a duchovním společenstvím. Na jaře roku 1213 procházel svatý František spolu s frátre Lvem krajem kolem Montefeltro, když tu u hradu sv. Lva zaslechl veselí právě probíhající slavnosti: zřejmě šlo o investituru nějakého rytíře. A to byla pro světce příležitost, jak se setkat s lidmi, promluvit s nimi o evangeliu, o lásce. Vydal se tedy vzhůru k hradu, na jehož nádvoří zřejmě probíhalo zápolení minestrelů. František vystoupil na zídku a jal se mluvit na téma své písně o lásce: *Dobro, jež očekávám je tak velké, že jakékoli soužení je mi potěšením*. Jeho slova byla tak zanícená, že uchvátil pohled i pozornost všech. Mezi posluchači byl hrabě z Chiusi v Casentinu, Orlando Catani. Jak ho tak poslouchal, cítil ve svém nitru potřebu promluvit si s tímto novým člověkem, otevřít mu své srdce a svěřit mu smýšlení své duše. Proto hned jak skončil kázání jej o to požádal. Františka to potěšilo, ale

chtěl, aby napřed splnil své zdvořilostní a přátelské povinnosti. Pocti přátele, kteří tě pozvali na slavnost a poobědvej s nimi. Potom si promluvíme, jak budeš chtít. Setkání bylo intenzivní. Hrabě našel ve slovech Božího muže světlo, ale rozhovor mu dal spatřit alespoň odlesk Františkovy duše. Rozhodl se proto věnovat mu dar, který by se mu hodil k naplnění jeho touhy patřit zcela Bohu, jeho tíhnutí k samotě: „*V Toskánsku vlastním horu, jmenuje se Vernia. Je na velmi odlehlém a nehostinném místě, naprosto ideální pro toho, kdo by chtěl konat pokání vzdálen od lidí, anebo touží po životě v samotě. Pokud se ti bude líbit, rád ji, Františku, pro spásu mé duše věnuji tobě a tvým druhům.*“ Návrh se Františkovi líbil. Krátce nato poslal dva ze svých druhů, aby se na místo šli podívat, a poté, co se přesvědčil, že hrabě mluvil pravdu, s velikou radostí horu přijal. Tak se la Verna stala jednou z poustev, kde každoročně trávil delší čas v usebranosti a modlitbě. Nevíme kolikrát sem svatý František vystoupil. Víme však, že tu strávil čtyřicet dní postu k počtě sv. archanděla Michaela, na konci léta roku 1224. Právě tehdy byl zřejmě v la Verně naposled. Byl unavený a nemocný. Jako by pro něj začínala nová niterná pouť se svým Pánem. V la Verně, v nocích modlitby, samoty a vytržení, nachází odvahu k prosbě: zakusit trochu z oné lásky a bolesti, kterou Ježíš Kristus prožíval ve chvílích svého utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. A jeho modlitba byla vyslyšena. Kolem svátku Povýšení Svatého Kříže (14. září) dostává jeho tělo rány Ukřižovaného. Na rukou, nohou se tvoří výrůstky ve tvaru hřebů. O ničem podobném se dějiny nezmiňují. Liturgie svátku Stigmat (17. září) na něj vztahuje slova sv. Pavla:

„*Spolu s Kristem jsem ukřižován. Nežiji už já, ale ve mně žije Kristus...
Já totiž na svém těle nosím Ježíšovy rány*“ (Gal 2,20; 6,17).

18. ZÁŘÍ – SV. JOSEF KOPERTINSKÝ

Narodil se v polovině června 1603 v Kopertinu (Copertino) u Lecce v Itálii za nepříznivé rodinné situace. Jeho otcem byl prostý kolář a správce hradu Pinellů, Felix Desa, který doplatil na svou naivní důvěřivost spojenou s dobrotou. Vyhověl prosbě o podepsání sekurity a tím se zaručil za zaplacení dluhu špatného přítele. Následně byl Felix Desa pronásledován zákonem a z tohoto důvodu jeho žena Františka Panaca porodila Josefa ve stáji, kde hledala úkryt. Pokřtěn byl 17. června. Matka zůstala na výchovu Josefa a jeho sestry Livie sama, protože otec stíhaný zákonem opustil vesnici. Jako vzdělaná františkánská terciářka dokázala zvládat životní úděl dobře. V době školní docházky postihl Josefa na hýždí hnisavý podkožní zánět, hodnocený i jako nebezpečný nádor. Zapáchal a Josefovi začal znemožňovat pohyb. Po pěti letech na lůžku a nezdařeném pokusu o operaci, byl matkou

přivezen do poutního kostela Milosrdné Panny Marie v Galatone. Po zbožném obřadu a potření olejem z posvěcené lampy Josefovo onemocnění zmizelo a hned mohl chodit.

Období jeho nepřítomnosti ve škole mělo své následky. Josef s nedostatečným nadáním se začal učit obuvníkem, ale záhy se ukázalo, že řemeslo není pro něj vhodné. Uvádí se jeho neschopnost, naivita, nesoustředěnost na manuální práci. Nikdy mu však nechyběla hluboká zbožnost. Chtěl se dostat do kláštera. U minoritů měl několik příbuzných s jistým postavením, ale ti začali klást překážky. V srpnu 1620 se mu podařilo vstoupit ke kapucínům, kde dostal jméno Štěpán, ale pro nepraktičnost při manuální práci a jeho snahu sám si odstranit vřed či výrůstek na koleně, byl po osmi měsících propuštěn. V té době mu zemřel otec, který unikal vězení a podle tehdejšího zákona trest přecházel na syna, kterému bylo právě 19 let. Navíc existovala směrnice zakazující dlužníkům vstup do kláštera. Josef ale věděl kde hledat pomoc - u Panny Marie. Strýc mons. Caputo stavěl sice klášter, ale Josefa nepřijal. Díky sakristiánovi přebýval v podkrovních prostorách kostela a dostával od něj zbytky jídla. Po půl roce se nad ním příbuzní (Caputo, Desa a Panaca) slitovali a zařídili mu místo v klášteře se vstupem do třetího řádu, takže již nespadal pod jurisdikci civilního soudu. Po večerech si četbou doplňoval vzdělání, a to napomohlo k tomu, že se po překonání kanonických překážek podařilo Josefa začít připravovat na kněžství. Za pomoci strýců se věnoval studiu etiky, dogmatiky a liturgiky, ale přes všechno úsilí jeho znalosti byly chabé. Na začátku roku 1627 přijal nižší svěcení. Další svěcení bylo podmíněno zkouškami ze čtení, zpěvu a výkladu z evangeliáře, který měl být v latině, a to před biskupem. Josef se zvládl naučit jen nejkratší část a vše s důvěrou svěřil P. Marii. Zkoušející pak v těch místech otevřel knihu evangelií, a tak Josef dostal jedinou otázku, kterou se zvládl naučit. K dalším zkouškám před udělením kněžství přistupoval v Poggardu poté co strávil noc v úpěnlivé modlitbě k Panně Marii Andělské. Zkoušející prelát, když už měl Josef přijít na řadu, dostal dopis, kvůli kterému zkoušky přerušil a přistoupl k udílení platného kněžského svěcení. Biskupem byl rok, ale nedostatek peněz byl příčinou neobdržení jmenovací listiny. Jako znalec práva biskup počítal i s vysvětlením v Římě. Josef své vysvěcení 18. 3. 1628 bral jako zázrak a milost zprostředkovanou Pannou Marií, k níž se celý život utíkal o pomoc. A zázraky, které později činil, přičítal jí a uzdravené posílal za ní. Od začátku kněžského života zvýšil svou asketickou praxi. Ochotně konal nejnižší práce, aby byl druhým k užitku. Hodně se postil a konal skutky tvrdého umrtvování těla. Nechyběla mu pokora, ale s pokušeními proti slibu chudoby musel nějakou dobu bojovat. Vztah k věcem, které mu dříve scházely, byl poznamenán jeho minulostí. Jednalo se např. o solidní oblečení, hodinky, věci, které nyní dostal darem. V duchu chudoby je prodával a pak pro touhu kupoval zpět. Dobrý Pán mu však pomohl, aby přijal chudobu za svou a setrval v důvěře k němu. Jednou z nejsilnějších Josefových ctností byla absolutní poslušnost k představeným. Pokud se jí dovolávali poslechl je i za extáze, při které své okolí nevnímal. Extáze prožívané s levitací (vzlétnutím) od 4. 10. 1630 patřily k darům, kterými ho Bůh obdařil. Přitahovaly mnoho lidí, ale Josef by se pro své vzlétání někdy propadl studem. Jeho mystický život, který druhé přitahoval, mu nakonec přivodil desetileté období těžkého kříže. Jakákoliv příležitost, pohled na kříž, na stropní nábožnou malbu či jen vyslovení svatých slov, mu někdy stačily k ponoření se do mystického stavu, který doprovázelo fyzické vzlétnutí. Josef postupně pochopil, že Božím záměrem je, aby jeho schopnosti sloužily ke spáse druhých. Poutníky vyzýval k důvěře Bohu a zdůrazňoval jim: *"Když něco chcete, důvěřujte Bohu a obračejte se na jeho maminku P. Marii. Neztrácejte naději, protože jeho maminka vám pomůže ve všech strastech."* - Byla to slova vycházející ze zkušenosti. Důvěru, lásku k Bohu a poctivost udával jako předpoklad, že se Pán postará. Když Josef prosil o déšť, vždy zapršelo. Co

předpověděl, to se stalo. Doteky pouhých částí jeho oděvu vedly k zázračnému uzdravení. V jeho životopise je popsáno velké množství zázraků, mezi nimiž jsou nejpodstatnější ty, které souvisí s obrácením, s obnovením vztahu s Bohem. Josef měl dar nahlížet do lidských srdcí a citlivě upozorňovat na stav ve hříchu. Také říkával: *"Láska k Bohu a k bližnímu jsou základem naší víry."*

Ač nepatrného vzdělání, dělal dojem zkušeného teologa a opravdu uměl dobře radit i působivě kázat. Antonín de San Mauro Forte, jenž byl v letech 1634-1637 provinciálem, byl bratrem Josefem z Kopertina nadšen a posílal ho do klášterů v Puglii a Basilikátě. Z Giovinazu si u provinciála zažádali o Josefovou opakovanou návštěvu. Jedni věřící zde byli udiveni, druzí, nevědouce že Josefovi působí tato poslušnost utrpení, se domnívali, že jeho levitace při mši sv. je podvod a dali podnět k obžalobě u inkvizičního tribunálu. Před něj se na příkaz z Říma musel Josef dostavit do Neapole 25. 11. 1638. V mnohých kláštorech se pak na něj řeholníci dívali velmi opatrně, jako na bratra zapleteného s inkvizicí. Byl poslán do exilu v Assisi, kam dříve vždy toužil se podívat. Byl mu přidělen zpovědník, který pro svou závist ztrpčoval jeho život. V Assisi žil asi přes 15 let v malé cele. O jednom postním jídle, v hrubém, žíněném oděvu, konal tvrdé pokání. Každé ráno se zpovídal a pak sloužil mši svatou, která se často protáhla na 2 až 5 hodin vlivem jeho extázi. Čím pro něj byla eucharistie, vidíme z jeho slov: *"V tajemství Nejsvětější svátosti nám dal Bůh veškeré poklady své všemohoucnosti a odkryl nám přemíru své Božské lásky."* V Assisi začal vydávat pronikavou vůni (symbolizující čistotu), kterou se snažil různě maskovat a měl zde i dar vidění na dálku a vědění. Dne 23. 7. 1653 pro něj přijel vrchní inkvizitor v Umbrii, otec dominikánského řádu. Odvezl Josefa jako vězně v doprovodu vojáků až do Pietrarubbie. I po cestě přes hřebeny Apenin Josef uzdravil malou holčičku vysílenou horečkou a jednoho chromého. Až k cíli cesty na úpatí hory Carpegny projevoval mimořádnou trpělivost. Množství lidí ho přišlo vyhledat i sem a to vedlo k tomu, že snad ze snahy předejít nepokojům a omylům, přemísťovala církev Josefa do stále odlehlejších klášterů. Byl proto mezi kapucíny ve Fossombrone a posledních 6 let, od r. 1657, v Osima, kde zemřel 18. září před půlnocí. Blahořečený byl papežem Benediktem XIV. 24. 2. 1753 a kanonizován 16. 7. 1767 papežem Klementem XIII.

19. ZÁŘÍ

— SV. JANUÁRIUS

Původem byl Ital a někteří životopisci se domnívají, že se narodil v Neapoli. Ohledně totožnosti se vedly nemalé diskuse. Nové Římské martyrologium ujišťuje, že byl biskupem z Beneventa a pro víru byl umučen v Puteole u Neapole v Kampánii. Jeho význam podtrhuje zanechané

svědectví krve, která dosud v pravidelném období sama ožívuje, ač k jeho popravě došlo na začátku 4. století. Legenda z 6.-7. století představuje Januária a tehdejší situaci za velkého pronásledování císařem Diokleciánem (304-305). Tento císař jmenoval pohana Timoteje guvernérem Kampánie. Tato oblast se dnes dělí na pět provincií, mezi nimiž je Benevento a Neapol, která je jejím hlavním městem. Příběh začíná uvězněním misenského jáhna Sosia a těch, kteří ho navštěvovali, Prokula, který byl jáhnem v Puteole, a křesťanů Eutychyta a Akucia. Biskup Januarius se znal se Sosiou z dřívější doby a není divu, že chodil povzbuzovat jej i jeho druhy i jako vězně pro Krista. O jeho návštěvách se dozvěděl Timotej, který měl nařízeno dbát, aby každý, kdo uvěřil v Krista, přinesl modlám oběti a kdo by se zdráhal, aby byl donucen. Poručil proto předvést Januária a vyžadoval od něj zřeknutí se Krista a přinesení oběti božstvu. Současně vyhrožoval, že nebude-li Januarius ochoten, podrobí ho hroznému utrpení, kterého se zhrozí i jím uctívaný Bůh. Januarius jej však napomenul, aby nevedl takové rouhavé řeči. Rozhovor v legendárním vyprávění pokračuje dotazem Januáriovi, zda vládne nějakým kouzlem, kterým by proti Timotejovi mohl se svým Bohem zvítězit? Na to on odpověděl, že jeho síla není jiná než ta u Boha v nebi. Timotej chtěl mít pocit dokonalého vítězství a proto rozhodl, aby Januarius skonal v ohni. Legenda vkládá Januáriovi do úst modlitbu, v níž říká, že ochotně přijímá toto utrpení a myslí na příslib daný těm, kdo Boha milují. Vzpomenul na tři mládence v ohnivě peci a chválil Boha, který pak nedopustil smrt svého svědka tímto způsobem. Oheň mu prý neublížil a rozhněvaný Timotej v dalším dni přikázal, aby byl i s jeho jáhnem Festem a lektorem Desideriem odvezen do Puteol (dnešní Pozzuoli – obr.). Tam na ně i na další uvězněné křesťany (Sosiusa, Prokulusa a Eutychetesa) byla v amfiteátru vypuštěná divoká zvířata, ale místo, aby mučedníky napadla, obíhala v co nejvzdálenějším okruhu a neublížila jim. Následným soudním rozhodnutím došlo na popravu stětím. Januarius poklekl a pozdvihl ruce k modlitbě, při které mu současně s hlavou byl useknutý i prst. K mučedníkovi pak přistoupila místní šlechtična Eusebie a krví Januáriovou naplnila dvě lahvičky či ampule, které s velkou úctou uchovávala a po skončeném pronásledování předala neapolskému biskupovi. Januáriovy ostatky křesťané prý za noci odnesli. V roce 313 byly přeneseny do Neapole a poprvé došlo k zázraku s krví. V katakombách zde byly uloženy asi do 9. století a pak přemístěny do malé kaple vedle kostela. Na jejím místě byla ve 14. století postavena katedrála. V ní se relikvie a krev v ampulích ze 4. století nacházejí od roku 1646, umístěné v barokní kapli. Tato krev se po přiblížení k lebce sv. Januária začne měnit v tekutinu, vře a její objem se zvětšuje. Zmíněný jev je možné vidět zpravidla třikrát v roce: v den památky mučednické smrti - 19. září, v sobotu před první květnovou nedělí, která je připomínkou výročí přenesení ostatků do katakomb a ve výročí exploze sopky Vesuvu, kterým je 16. prosinec. Tehdy v r. 1631 se občané Neapole obraceli ke svému patronu Januáriovi o pomoc a město bylo uchráněno. Jako zázračná ochrana města je vzpomínána i

pomoc při morové epidemii v roce 1528 v souvislosti s francouzským obležením. Na očekávaný úkaz zkapalnění krve o poutní slavnosti přichází tisíce věřících a během slavnosti hlavní celebrant nakloní relikviář na stranu a začátek oživení krve je věřícím oznamován. Vědecky je potvrzeno, že jde o pravou krev a přirozené vysvětlení neexistuje.

20. ZÁŘÍ – SV. ONDŘEJ KIM TAEGON, PAVEL CHŎNG HA-SANG

A DRUHOVÉ

První zmínky o křesťanství se dostaly do Koreje kolem roku 1620. V izolované zemi však bylo Kristovo učení brzy přidušeno. Na opravdovém počátečním rozkvětu církve v této oblasti o více jak sto let později mají zásluhu laici, kteří uvěřili Kristu, přijali jeho sv. Ducha a ve spolupráci s ním přinesli velký užitek. Svědectví, které vydávali, nakonec stvrdili svou krví. Psal se rok 1784, když jeden ze členů korejské delegace, pan Yi Song - Hun, přijal v

Pekingu od francouzského misionáře P. Jana Josefa de Grammont sv. křest i nové jméno Petr. Nejenže jeho skupina přinesla do Koreje Písmo svaté, ale Petr, zvláště mezi inteligencí, velmi úspěšně rozšiřoval víru v Krista. O sedm let později početně významná skupina křesťanů začala vládě vadit. V roce 1794 přišel do Koreje čínský kněz Jakub Cho a po sedm let v zemi horlivě působil. Pak byl zajat a odsouzen asi se třemi sty křesťany. Vláda vyslovila obavy, že šíření cizí kultury a civilizace by mohlo vést k ohrožení suverenity a možná i k její ztrátě. S krvavým útlakem místní církev nabývala na síle a do Říma poslala petici se žádostí o kněze i o biskupa. Papež Pius VII., který byl v té době Napoleonovým vězněm, nemohl vyhovět. Teprve po zvolení papeže Řehoře XVI. byl v r. 1831 do Koreje jmenován apoštolský vikář z Francie, který ale cestou zemřel. Než se do země dostal nový biskup, uplynuly asi dva roky. S tímto nově jmenovaným biskupem Vavřincem Imbertem připluli dva francouzští kněží: Petr Maubant, Jakub Chastan, k nimž se přidal Číňan P. Patrik Ryu. V roce 1839 francouzští duchovní byli jako organizátoři církve dopadeni a 21. 9. umučeni (další údaje v přehledu poř.čís.42-44). Na jejich místo nastoupili: biskup Ferréol, misionář Antonín Daveluy a první domorodý kněz Ondřej Kim Tae-gŏn. *Ondřej Kim Tae-gŏn* jako první korejský kněz je zařazen do čela (s místním laikem Pavlem) dnešní památky mučedníků a z toho důvodu je i zde připomínán jako první, ač v následném chronologickém přehledu by byl na 72 místě. Narodil se v roce 1821

v Solmoi v Ch'ungch'ong v Koreji jako syn zemědělce Ignáce Kim Chejun (+26. 4. 1839). V 15 letech odešel se dvěma druhy do Macao, aby se připravoval na svátost kněžství. Poprvé se marně pokoušel o návrat do vlasti v prosinci 1842, ale podařilo se mu to až téměř o tři roky později. Vysvěcený byl v Šanghaji 17. 8. 1845. Mezi prvním začal organizovat přepravu francouzských misionářů ze Šanghaje do Koreje pomocí člunu. To se podařilo 12. října. Na přání biskupa Ferréola udržoval kontakt s čínskými rybáři za účelem korespondence se zahraničím. V roce 1846 byl dopaden a jako křesťan uvězněn. Při výslechu se ho mandarín otázel, zda je křesťan, což Ondřej Kim potvrdil. Na otázku proč vyznává králem zakázané náboženství odpověděl: „Protože je pravdivé. Učí mě ctít Boha a zajistí mi věčnou blaženost.“ Na výhrůžku, že pokud se Boha nezřekne, bude ubit, řekl: „Jak vy rozhodnete, já svého Boha nikdy neopustím.“ Poté mu na krk upevnili velkou dřevěnou desku a zavřeli ho v kobce. Deska mu bránila jak v pohybu, tak v ulehnutí. Ruce měl spoutané a provazy omotané kolem těla v místě ledvin. Jeho utrpení sledovali dva uvěznění námořníci a zvědavci, kteří se na něj přišli podívat a Ondřej Kim jim přitom kázal. Po několika dnech byl odveden ke guvernérovi v Kima Kaitsu. Také zde hlásal základní pravdy víry s odhodláním pro ni položit život. Při výslechu po něm chtěli, aby uvedl jména dalších křesťanů. On však zdůraznil, že by to bylo proti přikázání lásky. Byl odsouzen k trestu smrti. V Saenamto u Soulu byl mučen a na pobřeží 16. 9. sťat. Jeho tělo křesťané pohřbili v horách. *Pavel Chōng Ha-sang* se narodil v roce 1795 v Majae (dnes Neung-ne-ri) v provincii Gyeonggi-do v Jižní Koreji. Byl synem Cecílie Yu Sosa, která byla 23. 11. 1839 ve vězení utlučená holemi ve věku 78 let. Jeho mladší sestru Alžbětu popravili 20. 12. 1839 a staršího bratra s otcem již v r. 1801. Od 20 let Pavel Chōng údajně bydlel v Soulu a pomáhal zde chudým. Nejen se modlil o vyslání kněží do své vlasti, ale také tuto žádost napsal papeži. V zimě, r. 1836-37, pomáhal biskupovi Vavřinci Imbertovi a jeho dvěma kněžími na jejich misijní cestě. Do Koreje dorazili 31. 12. 1836. Tlumochník Pavel zůstal jejich pomocníkem a působil jako katecheta. V té době počet věřících stoupl podle uvedených odhadů na 9000 křesťanů a nedal se utajit. Tři misionáři byli zatčeni 6. 9. 1839 a popraveni 21. 9. Dopaden byl i horlivý laik Pavel Chōng Ha-sang. Při výslechu na výtku, že hájí a vychvaluje náboženství cizinců a krále s mandaríny má snad za provinilce, když je zakazují, odpověděl: „Proti těmto slovům nemám co namítat. Musím tedy zemřít.“ Dne 22. září byl v Soulu sťat. Oba korejští mučedníci byli mezi 79ti, kteří mezi léty 1839 až 1846 podstoupili smrt pro Krista a byli v červenci 1925 blahořečeni papežem Piem XI. Ke kanonizaci této skupiny došlo společně s 24 mučedníky z let 1861 až 1867 (beat. 6. 10. 1968 Pavlem VI.) při pastorační návštěvě papeže Jana Pavla II. v Koreji.

21. ZÁŘÍ - SV. MATOUŠ

Plně vyličit jeho postavu je popravdě řečeno takřka nemožné, protože zprávy, ve kterých se o něm hovoří, jsou skrovné a zlomkovité. Nemáme-li tedy k dispozici jeho životopis, pokusíme se aspoň, na základě evangelií, načrtnout jeho profil. V seznamu dvanácti Ježíšem vybraných apoštolů se však Matouš, jehož hebrejské jméno znamená „dar Boží“, vyskytuje pokaždé (srv. Mt 10,3; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13). První kanonické evangelium, které nese jeho jméno, jej v seznamu apoštolů velmi přesně charakterizuje jako „celníka“ (Mt 10,3). Takto je ztotožněn s člověkem sedícím v celnici, kterého Ježíš

volá, aby jej následoval: Když odtamtud šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním“ (Mt 10,3). Také Marek (srv. 2,13-17) a Lukáš (5,27-30) vyprávějí o povolání člověka, jenž seděl v celnici, a nazývají ho Levi, ale je to tentýž apoštol. Abychom si mohli představit scénu, popisovanou v Matoušově evangeliu (9,9), stačí si vybavit velkolepý Caravaggiův obraz nacházející se zde v Římě v kostele sv. Ludvíka (obr.). Z evangelií vyplývá další životopisná črta - v pasáži, která bezprostředně předchází vyprávění o povolání, se mluví o zázraku, jenž Ježíš vykonal v Kafarnau (srv. Mt 9,1-8; Mk 2,1-12) situovaném v blízkosti Galilejského moře, tedy Tiberiadského jezera (srv. Mk 2,13-14). Z toho lze vyvodit, že Matouš vykonával funkci výběrčího daní v Kafarnau, které leží právě „při moři“ (Mt 4,13) a kde byl Ježíš v Petrově domě stálým hostem. Na základě těchto prostých údajů plynoucích z evangelia můžeme vyvodit několik závěrů. Prvním z nich je, že Ježíš přijímá do skupiny svých blízkých člověka, jenž byl podle tehdejšího veřejného mínění v Izraeli obecně považován za hříšníka. Matouš totiž nejen manipuloval penězi považovanými za nečisté, protože pocházely od národa, který byl Božímu lidu cizí, ale spolupracoval také s jeho nenávistně chtivým představitelem, jímž vybrané daně pak mohly být libovolně

použity. Z tohoto důvodu evangelia několikrát a jednotně mluví o „celnících a hříšnících“ (Mt 9,10; Lk 15,1) či o „celnících a nevěstkách“ (Mt 21,31). Kromě toho v celnících spatřují příklad hamižnosti (srv. Mt 5,46: mají rádi pouze ty, kteří mají rádi je) a zmiňují jednoho z nich, Zachea, jako „vrchního a velmi

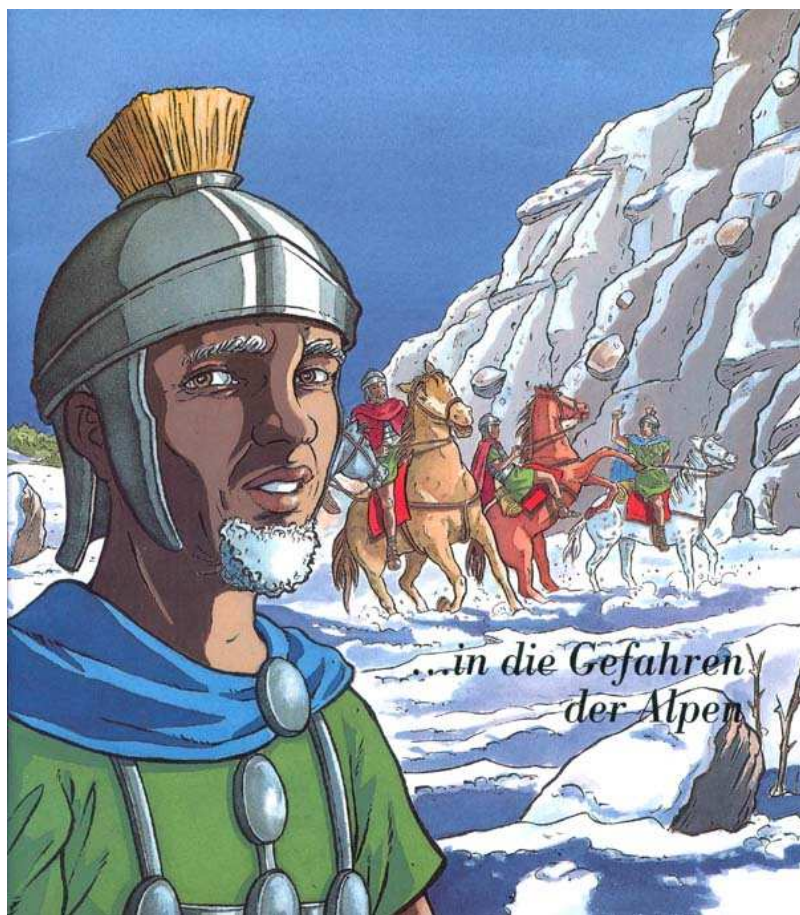
bohatého celníka“ (Lk 19,2). Lid o celnících dokonce hovoří jako o „lupičích, podvodnících a cizoložnících“ (Lk 18,11). Na základě těchto narážek nás upoutá první fakt: Ježíš neodepírá své přátelství nikomu. Ba dokonce právě u stolu v domě Matouše-Leviho pronáší jako odpověď těm, kteří vyjadřovali své pohoršení nad tím, že přichází do tak málo doporučené společnosti, důležité prohlášení: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky“ (Mk 2,17). Dobrá zpráva evangelia spočívá právě v tom, že Boží milost je nabídnuta hříšníkovi! Na jiném místě, v proslulém podobenství o farizeovi a celníkovi, kteří se přišli modlit do chrámu, Ježíš přímo poukazuje na celníka jako na cenný příklad pokorné důvěry v Boží milosrdenství. Zatímco farizej je hrdý na svou mravní dokonalost, „celník ...se neodvažoval ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!““. A Ježíš k tomu poznamenává: „Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen“ (Lk 18,13-14). V

postavě Matouše nám tedy evangelia podávají skutečný paradox: ten, kdo je zdánlivě nejvíc vzdálen svatosti, se může stát dokonce vzorem pro přijetí Božího milosrdenství a nechat pak ve svém životě vyniknout jeho podivuhodné účinky. V této souvislosti sv. Jan Chrysostom činí významný postřeh, když poznamenává, že pouze v několika vyprávěních o povolání se poukazuje na práci, kterou dotyční právě konali. Petr, Ondřej, Jakub a Jan byli povoláni, když byli na rybolovu, Matouš právě když vybíral daně. V obou případech jde o práci malého významu, poznamenává Chrysostom, „poněvadž není nic odpornějšího než výběrčí daní a nic obyčejnějšího než rybolov“ (In Matth Hom.: PL 57,363). Ježíšovo povolání tedy dopívá i k lidem z nižších sociálních vrstev při konání jejich každodenní práce. Další závěr, který plyne z evangelního vyprávění, spočívá v tom, že Matouš na Ježíšovo povolání okamžitě reaguje: „vstal a šel za ním“. Stručnost této věty jasně ukazuje na Matoušovu pohotovost v odpovědi na povolání. Znamenalo to pro něho opustit všechno, zejména to, co mu zaručovalo příjem jistého, třebaže často nespravedlivého a nedůstojného výdělku. Matouš zřejmě pochopil, že důvěrné přátelství s Ježíšem mu již nedovoluje pokračovat v činnosti, kterou Bůh neschvaluje. A lze si snadno domyslet, jak zmíněnou skutečnost vztáhnout na dnešek: také dnes je nepřijatelné, abychom přilnuli k věcem, jež se neslučují s následováním Ježíše, jako například nepoctivé obohacování. Ježíš to říká bez obalu: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě“ (Mt 19,21). A právě to učinil Matouš, vstal a následoval ho! V tom, že „vstal“, lze právem spatřovat jeho rozhodnutí skoncovat s životem v hříchu a vědomě přijmout novou, poctivou existenci ve společenství s Ježíšem. Připomeňme nakonec, že starobylá tradice církve je jednotná v tom, že Matoušovi připisuje autorství prvního evangelia. Poprvé to zmiňuje již Papiáš, biskupem z Hierapolis ve Frýgii, který kolem roku 130 píše: „Matouš sesbíral [Pánova] slova v hebrejském jazyce, a každý je vykládal, jak uměl“ (viz Eusebius z Cesareje, Hist. eccl. II,39,16). Historik Eusebius k tomu dodává: „Když se Matouš, který kázal nejprve mezi hebreji, rozhodl odejít také k jiným národům, napsal ve své mateřské řeči evangelium, jež hlásal ve snaze nahradit těm, od nichž odcházel, písemně to, co jeho odchodem ztráceli“ (ibid. III,24,6). Evangelium napsané Matoušem hebrejsky či aramejsky už nemáme, ale v řeckém evangeliu, které máme, i nadále slyšíme přesvědčivý hlas celníka Matouše, jenž poté, co se stal apoštolem, pokračuje v hlásání spásonosného Božího milosrdenství. A tomuto poselství svatého Matouše nasloucháme, stále znovu o něm rozjímáme, abychom se i my naučili rozhodnosti vstát a následovat Ježíše.

(Benedikt XVI.)

Z tradice je patrné, že svatý Matouš hlásal evangelium nejprve Židům v Palestině, pak se odebral k jiným národům; o jaké se však jednalo, zůstává nejisté. Má se za to, že pobýval v Etiopii, v pontu, v Persii, v Makedonii a v Irsku. Traduje se, že právě Etiopie byla evangelizována právě apoštolem Matoušem, jenž přivedl k obrácení jejího krále Egipa i celou královskou rodinu. Vyprávění se pozastavuje zvláště u královny dcery Ifigenie, která se po přijetí křtu zasvětila Pánu a Matouš ji postavil do čela dvou stovek zasvěcených panen. Po králově smrti se zmocnil trůnu jeho bratr Itarchos a z mocenských důvodů chtěl za manželku svou neteř Ifigenii. Ta však kladla takový odpor, že se Itarchos snažil najít zastání u Matouše a použít ho jako svého vyslance u dívky. Tento však byl na hony vzdálen tomu, aby se propůjčil královým choutkám, v slavnostní řeči ukázal na zvrácenost takového úmyslu a při slavení eucharistie pronesl slova, která vzbudila v Itarchovi takový hněv a rozlícení, že nařídil, aby Matouše zabili. Ifigenie rozdala svůj majetek kněžím a žádala, aby byl zbudován velký chrám k počtě apoštola. Římské martyrologium uvádí 21. září jako den smrti svatého Matouše; píše se tu, že hlásal evangelium v Etiopii a tam podstoupil

mučednickou smrt. Téhož dne se připomíná i svatí Ifigenie, panna. Na 6. května totéž martyrologium klade památku přenesení těla sv. Matouše z Etiopie do Salerna přes Paestum. Salerno už v roce 954 uchovávalo tělo svatého Matouše, ale kvůli smutným okolnostem doby, se uchovávalo na skrytém místě, takže upadlo v zapomnění. V roce 1080 bylo nalezeno a uloženo v chrámu, který byl za tímto účelem zbudován a posvěcen sv. Řehořem VII. (spolupatron Salerna). Dopis, který papež napsal 18. září 1080 tehdejšímu arcibiskupu Salerna, Alfano I., aby mu vyjádřil svou účast v radosti nad nalezením těla sv. Matouše, je nesporným historickým dokumentem. Tělo svatého Matouše tak spočívá v Salernu, ve freskami pokryté kryptě nádherné katedrály, - zbudované Robertem Giuscardem a spolu s kryptou slavnostně posvěcené v červenci roku 1084 samotným papežem Řehořem VII. (který z Říma uprchl do Salerna a zde také zemřel), - kde je po staletí relikvií nesmírné úcty. (Foto: Eucharistie u hrobu sv. Matouše v kryptě katedrály v Salernu, *Iter ad Christianae Religionis Divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent*, Salerno, Itálie, 2. 7. 2016.)

22. ZÁŘÍ – SV. MAURICIUS (MOŘIC) A DRUHOVÉ

Mořic velel legii složené z horlivých křesťanů. Svým vojákům byl příkladem jak v udatnosti, tak i ve víře a lásce ke Kristu. Protože byli křesťané, byla jejich legie decimována a nakonec jeden za druhým položili pro Krista své životy. Stalo se to na území města St. Mauric v kantonu Wallis ve Švýcarsku. Jedná se o část armády, která byla vytvořena z mužů pocházejících z Horního Egypta, převážně z Théb (dnes Karnak) a okolí. Výjimečná byla tím, že byla sestavena z křesťanů, kteří dokázali být věrni své víře a nikdo a nic je od Krista nemohl odloučit. Hlavním velitelem byl Mauricius (Mořic) a dalšími veliteli Exsuperius a

Kandidus. Svým vojákům byli příkladem statečnosti i křesťanskou zásadovostí. Počet armády ani mučedníků této legie není přesně znám. Zlatá legenda hovoří o 6666 mužích. Jejich postupná poprava spadá do doby pronásledování za císaře Diokleciána a Maximiana, kteří spolu vládli do roku 305. Dioklecián na východě se sídlem v Nikomédii a Maximian na západě měl sídlo v Miláně a pak v Ravenně. Tento Maximian se mezi léty 286 a 302 vypravil se svou armádou do jižní Gallie, kde potlačoval vzpouru Bagaudů. Mauriciova legie dostala příkaz k přesunu a měla se připojit k Maximianově armádě poblíž Ženevského jezera. Uváděné detaily jsou poněkud rozličné. Maximian po překročení Alp tábořil na úpatí hory sv. Bernarda v údolí Rhónském u Oktodura (pozdější Martigny) a

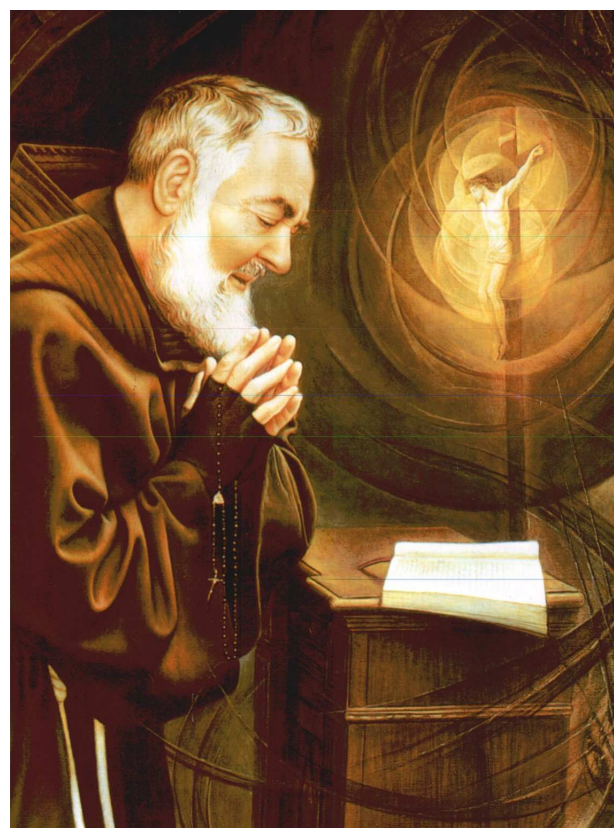
nechal zde konat slavnosti s obětmi pohanským bohům, které měly armádě zajistit vítězství. Vojáci asi měli u pohanských oltářů i skládat přísahu, že budou bojovat proti Bagaudům a stíhat křesťany jako nepřátele státu a bohů. Thébská legie se o tom dozvěděla a pozměnila směr cesty. Pokračovala mimo císařský tábor přes úžlabinu Agaunskou k Ženevskému jezeru. Císařské rozkazy je však dostihly a Mauricius na ně odpověděl přibližně takto: "Jsme odhodláni císaři sloužit věrně a statečně proti nepřátelům, ale nemůžeme obětovat modlám ani se podílet na pronásledování svých křesťanských bratrů a sester." Maximiana tento odpor rozhněval a rozkázal, aby kvůli neposlušnosti byl podle vojenských zákonů každý desátý muž Thébské legie zabit. Avšak ani poté, co jeho vojáci splnili rozkaz, vojáci Thébské legie svůj postoj nezměnili. Jejich velitelé, zejména Mauricius s Kandidem, je povzbuzovali k trpělivosti a vytrvalosti a připomínali, že jejich popravení bratři již zvítězili, dosáhli mučednické koruny a je třeba se nebát následování s křesťanskou statečností a věností Bohu. Císaři vzkázali, že se mu zavázali ke službě tělem a krví, ale srdcem i duší že náleží Bohu. A svědomitě ho budou poslouchat, pokud nepůjde o rozkazy příčící se vůli Boží. Odpovědí císaře bylo opakované decimování legie. Nakonec svým vojskem Thébskou legii obklíčil a nařídil jejich zmasakrování. Tato legie byla již vzpomínána při mučednické smrti Felixe a Reguly 26. 6. Ostatky mučedníků byly v Agauna vyzdviženy kolem roku 380 a nad místem nálezu nechal walliský biskup Teodor postavit svatyni, která se stala poutním místem. V roce 445 byl příběh Thébské legie zaznamenán sv. Eucheriem z Lyonu. Král Zikmund v září 1515 rozhodl, aby zde u chrámu těchto mučedníků byl založen klášter. Ten byl v r. 1574 vydrancován Lombardany a v 10. století Saracény. V roce 1128 ho převzali augustiniáni. Současná bazilika v Saint-Maurice-en-Valais je již osmou stavbou v místě hrobu mučedníků. Roku 962, z iniciativy císaře Oty, došlo k papežskému potvrzení kultu mučedníků Thébské legie. Král Vladislav I. v roce 1158 přinesl z Milána pro hlavní pražský chrám kost a meč sv. Mauricia a později svatovítský chrám obdržel ještě další části z ostatků jeho legie.

23. ZÁŘÍ – SV. PIO Z PIETRELCINY

Jeden z proslulých světových autorů napsal: „Pokud by se vyhlášoval Oskar sympatie u světců, dnes by ho nepochybně získal P. Pio. Jen zřídka se totiž stává, aby řeholník dosáhl takové obliby a byl tolik oslavován. Jeho popularita a věhlas dosahují hvězdných výšin a to nejen u věřících“.

Z pohledu novináře je toto konstatování jistě příznivé, ovšem z hlediska náboženského pokulhává. Mluvíme-li totiž o svatých, lidská měřítko tu postrádají svou váhu, protože tu neexistují kvalifikace ani stupně a veškeré pokusy o sestavení jakési *hit parade* jsou předem odsouzeny k nezdaru. Když Církev den co den

prožívá vrchol eucharistické víry, připomíná svaté v mešním kánonu slovy: „... se všemi

spravedlivými od počátku světa“ (II. eucharistická modlitba). Svatí tedy jsou spravedlivými především u Boha. Nelze však přehlédnout, že úcta k P. Piovi dosáhla závratných rozměrů u miliónů lidí, od těch nejprostších až po vládní činitele, osobnosti kultury, Církve či ty, kteří teprve Boha hledají. Jde vskutku o „světovou klientelu“, jak o něm při jedné generální audienci pronesl papež Pavel VI. (20.2.1971). O P. Piovi se právem říká, že byl „světcem lidu“, aniž bychom si snad uvědomovali, že právě to je specifickým charizmatem kapucínského řádu. Otevřme tedy poselství tohoto „prostého kapucína, který svým životem přiváděl svět v úžas“.

Narodil se 25. května 1887 ve čtvrti Castello městečka Pietrelcina a při křtu dostal jméno František (Francesco). Je zajímavé, že významnou roli v životě budoucího Otce Pia hrálo číslo pět, které je tichým odkazem na jeho celoživotní povolání nést na sobě pět ran Kristových neboli stigmata. Už jen to, že se narodil v pátém měsíci roku a to 25., což je 5x5 a že pocházel z pěti dětí. Významnější je však to, že to bylo právě v pěti letech, kdy s příchodem užívání rozumu, začal, podobně jako sv. Veronika Giuliani, jistě ne bez přispění Boží milosti, pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tíhnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády, takže mu to maminka až vytýkala. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života. Je však třeba hned říci, že to nebyla vždy vidění příjemná. O svá práva se totiž hlásil i ďábel a trápil jej velmi krutými a vtíravými útoky, kterými jej chtěl odradit od neobyčejné životní cesty, kterou mu Bůh připravil a pro kterou si ho v již tak raném věku připravoval. Malý František, ačkoli byl ještě malé dítě, brzy pochopil, že má-li obstát v těchto zkouškách, musí všechnu svoji důvěru složit do modlitby. Tajně dokonce konal tvrdé pokání a místo polštáře si dával na spaní pod hlavu kámen. Bylo jen logickým pokračováním těchto bojů, že později vstoupil do kapucínského Řádu. Jeho otec se jmenoval Grazio Maria a ještě krátce před Františkovým vstupem do Řádu odešel za prací do Jižní a později do Severní Ameriky. Maminka Maria Giuseppa (Pepína) tedy celou tíži zodpovědnosti za rodinu musela nést sama. Bylo pro ni velmi těžké jej propustit, protože rodina žila v extrémní bídě a potřebovali jej. Měla však dostatek odvahy, důvěřovat Pánu, že je neopustí, a proto dala Františkovi své požehnání. František Forgione vynikal pevností povahy a upřímností, která někdy hraničila až s vesnickou drsností jeho rodného kraje, kde zimy byly dosti chladné a léta parná. Lidé tohoto kraje byli zvyklí trpět mlčky a říkat pravdu bez toho, že by hleděli, čím kdo je. Právě tyto vlastnosti byly po dlouhá léta silnou stránkou P. Pia i ve zpovědnici, kde za přispění milosti dovedl vždy nazývat věci pravými jmény bez ohledu na to, jak důstojnou osobu měl před sebou. Pevná povaha, kterou zdědil po svých rodičích obsahovala v sobě i dar pohotově a vtipně odpovídat nebo vyprávět způsobem, který si rychle dovedl sjednat pozornost posluchačů. S kapucínským Řádem spojil mladý František Forgione svůj život velmi záhy. Hábit oblékl v městě Morcone již 6. ledna 1903, tedy v necelých šestnácti letech, jak tehdy bylo běžné. Od té chvíle už navždy byl pro všechny jen br. Pio z Pietrelciny. Po noviciátu studoval rétoriku a pak filozofii a teologii a 27. ledna 1907 složil doživotní sliby. Rok nato se jeho zdravotní stav zhoršil natolik, že byl nucen na čas zanechat klášterního života a studovat v soukromí. Zdravotní obtíže a tělesná slabost ustupovaly jen zvolna, ale i přesto byl dne 10. srpna 1910 vysvěcen na kněze. Bylo to v dómu v Beneventu. I pak ale až do roku 1916 žil v rodině a jen na kratičká období se vracel do kláštera. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, ke kterým mluvil v rodném

nářečí. Počínaje 7. zářím 1911 se u něj jedenkrát týdně začaly objevovat Kristovy rány v dlaních a nohou, provázené prudkými bolestmi, které však vždy zase zmizely, takže se mu dařilo vše tajit. Později se k těmto ranám přidal jedenkrát týdně i prožitek Kristova bičování a korunování trním. V říjnu 1911 proto upadl do vysokých horeček a podivných stavů, které měly za následek, že po 21 dní nemohl přijímat žádný pokrm a žil jen z eucharistie. Pak vše zase odeznělo a roku 1916 musel narukovat jako sanitář do války. I zde však pokračovaly těžké útoky ze strany ďábla a zdravotní potíže, pro které byl po krátké době propuštěn do zálohy. V září 1916 se "dočasně" přestěhoval do San Giovanni Rotonda, aby se trochu nadýchal horského vzduchu, který potřeboval pro upevnění svého zdraví. Boží Prozřetelnost však chtěla jinak, a tak v S. Giovanni Rotonu zůstal nepřetržitě až do své smrti po celých dvaapadesát let (s výjimkou období vojenské služby a jiných drobných pobytů jinde). Od srpna 1916 byl již rektorem Serafínské školy v San Giovanni Rotondo, kde se věnoval běžným povinnostem. Postupně se kolem něj začala utvářet duchovní rodina, která se každým dnem zvětšovala a o kterou on pečoval svými promluvami, povzbuzeními, a zvl. velmi hutnou korespondencí, kterou však musel v některých letech na pokyn církevních úřadů přerušit. Byly to celé koše korespondence, se kterou mu museli pomáhat spolubratři. Většinu dopisů jen zběžně prohlédl, přesto však lidé dostávali správnou odpověď.

Dne 20. září 1918 se mu v San Giovanni Rotonu stalo něco, co zcela změnilo jeho další život. Když se modlil před křížem v chórové kapli starého kostela, měl náhle vidění: On sám o tomto mimořádném okamžiku napsal o měsíc později (22. října) svému duchovnímu vůdci Benediktovi od sv. Marka in Lamis: *"Po slavení mše svaté jsem se modlil v chóru, a tu jsem byl zaskočen jakýmsi spočínutím podobným sladkému spánku. Všechny vnější i vnitřní smysly a také schopnosti duše se nacházely v nepopsatelném ztišení. [...] A zatímco se toto všechno odehrávalo, spatřil jsem sám sebe stojícího před tajemnou Osobností."* Když ta Osobnost odešla, Otec Pio si všiml, že jeho ruce, nohy i bok *"byly probodnuty a řinula se z nich krev."* „Kolikrát mi – krátce předtím Ježíš řekl – opustil bys mne, můj synu, kdybych tě neukřižoval...“. Sám P. Pio o sobě říkal: „Co vám mám o sobě povědět? Vždyť sám sobě jsem tajemstvím“. Jestliže však Boží prozřetelnost svěřuje každému člověku na zemi zcela jedinečné poslání, jaký byl úděl P. Pia? Během návštěvy ad limina, v dubnu 1947, se papež Pius XII. ptal Mons. Cesarana: „Co dělá P. Pio?“ A ten mu pohotově odvětil: „Svatosti, snímá hříchy světa“. Mnohdy se svěřoval spolubratřím: „Duše se nedostávají darem, ale vykupují se. Nevíte, co stály Ježíše? Dnes a povždy je třeba za ně platit stejnou mincí“.

Při vzpomínce na svůj vstup do kapucínského řádu, v listopadu 1922, napsal: „Ó Bože, ... už od té chvíle jsi svému synu svěřil nesmírné poslání. Poslání, které znáš jen ty a já. Ach, Bože ..., vnitřně slyším hlas, který mi neustále říká: obětuj a posvěcuj se“ (*Epist.* III., 1010). Byl si tedy vědom, že si ho Bůh vyvolil, aby skrze lásku a kříž spolupracoval na Kristově vykupitelském díle. Spolu s Kristem ukřižován, už nežil on, ale v něm žil Kristus – jak píše sv. Pavel (*Gal* 2,19ss). Otec Pio přijal kříž v přesvědčení, že celý jeho život, stejně jako život jeho Mistra, bude „mučednictvím“. V červnu 1913 napsal svému duchovnímu vůdci, P. Benediktovi: „Pán mi jako v zrcadle dává poznat celý můj budoucí život, který není ničím jiným, než 'mučednictvím'“ (*Epist.* I., 368). Avšak ani tato jasná vize nejisté a trýznivé budoucnosti jej nenaplněovala neklidem. Právě naopak, v hloubi duše prožíval radost, že se mu dostalo povolání spolupracovat na spáse duší, a to skrze utrpení, jež čerpá svou hodnotu a účinnost ze skutečné účasti na Ježíšově kříži (srv. *Epist.* I., 303).

Proto P. Pio přijímal dobrovolně a s radostí všechna tělesná utrpení, která mu Pán nabízel, a v srdci vnímal stále naléhavější Boží hlas, který jej volal k obětování se za bratry (srv. *Epist.* I., 328ss). Většina tento aspekt mnoho nezná, a to i proto, že se o něm málo mluví. U P. Pia se totiž zdůrazňují mnohé jiné věci, které lze snáze pochopit a přijmout. Avšak vyloučíme-li ze života a spirituality P. Pia kříž, vyprázdníme jeho svatost. Ovšem kříž nikoli jako epizodu, nýbrž jako životní postoj, protože celý jeho život se odvíjel ve stínu kříže ke slávě Boží, k osobnímu posvěcení a ke spáse bližních. Zcela a ve všem tak krácel ve slépějích Mistra – Krista, který dobrovolně a s láskou přijal Otcovu vůli: „Oběti ani celopaly jsi nežádal, ale připravils mi tělo ... Tehdy jsem řekl: hle, přicházím, Bože, abych plnil tvou vůli (*Žid* 10,5). Od roku 1910 až do své smrti v roce 1968 žil jako ukřižovaný, po příkladu Krista nesl kříž svůj i kříž trpícího lidstva, které se k němu obracelo. V březnu 1948 napsal jedné bosé karmelitce: „*Jednoho dne, až nám bude dáno spatřit plný polední jas, tehdy poznáme, jakou hodnotu, jakými poklady byla pozemská utrpení, jimiž jsme si zasloužili vlast, která už nebude mít konce. Od velkorysých a milujících duší Bůh očekává hrdinství a důvěru v něj, aby po výstupu na Kalvárii dospěli na horu Tábor*“. Celých 50 let pak tyto rány navzdory snaze lékařů zůstaly nezahojené, čerstvé a stále krvácely, zvláště v pátek. Svět viděl ve stigmatách senzaci, sám P. Pio je pokládal za trest Boží spravedlnosti. Říkával: „*Je pro mne velmi těžké snášet tento oheň, který Ježíš zapálil v mém maličkém srdci. Jsem stravován láskou k Bohu a k bližnímu.*“ Určitý čas se musel zdržovat v ústraní a byl podroben přísným lékařským zkoumáním ze strany Posvátného Oficia, které prohlásilo, že „*nenachází nic nadpřirozeného na těchto skutečnostech*“ a uložilo bratrovi, že nesmí slavit mši sv. na veřejnosti a že nesmí odpovídat na dopisy jemu adresované ani osobně ani pomocí prostředníka. Od 9.6.1931 až do r. 1933 měl dokonce zakázáno vykonávat jakoukoli službu jménem Církve (mohl pouze soukromě sloužit mši svatou). Podobná omezení uložil P. Piovi i apoštolský vizitátor v letech 1960-1964. Tato opatření byla jistě bolestivá, ale Otec Pio kategoricky odmítal snahy některých svých ctitelů, kteří se snažili obejít nějak tato nařízení a zjednat mu svobodu. On totiž miloval toutéž láskou Krista i jeho Snoubenku Římskou Církev, kterou vždy považoval za svou Matku, i když mu způsobovala mnoho vrásek na tváři. Dne 2. dubna 1932 napsal Manfredonskému biskupovi Andreovi Cesaranovi: „*Z hlubokého ticha své celičky slyším jako ozvěnu falešné hlasy, které se točí kolem mé ubohé osoby. Jsem velmi znechucen nehodným chováním, které mají falešní proroci, jež se ohánějí mým jménem. Musel jsme je varovat [...], aby krotili toto své nadšení a respektovali to, co nařídilo Posv. Oficium.*“ Jako pravý syn sv. Františka, i on v sobě živil „velkou důvěru v kněze, kteří žijí podle pokynů sv. římské Církve“. Vytrvale říkal: „*Bolesti, to jsou poklady Ducha*“. Mezitím dostal od Boha v kromě daru vidění do svědomí a skrytých myšlenek člověka (*kardiognoze*) také schopnost být současně na dvou místech (*bilokace*), která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být v době svobody i k dispozici pro službu lidem. Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli Dům úlevy v utrpení), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikala nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. Ani jeden kámen nebyl koupen. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5. května 1956 za přítomnosti kardinála Giacoma Lercara (Pius XII. tuto nemocnici v promluvě z 8. května 1956 označil za jednu z nejlépe vybavených nemocnic Itálie). Na

duchovní podporu „Domu úlevy“ začaly stovky jeho »duchovních dětí« vytvářet »Gruppi della preghiera« (skupiny modlitby), které jsou dnes přítomny v celém světě. Otec Pio říkal: *„Dejte mi jeden den v týdnu a já vám dám celý týden“*. Myslel tím zvláště silný postoj kajícnosti v pátek – všechna svá trápení a těžkosti snášet radostně z lásky k Ježíši a ke spáse duší, a tak duchovně podírat dílo Otce Pia. Otec Pio říkal: *„Bez modlitby je náš Dům úlevy v utrpení něco jako rostlinka bez vzduchu a bez slunce.“* V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořadník a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy (anonymních poutníků, a zvl. také osobností filmového a divadelního života...) po oné cestě, v té době již zpevněné, která celá staletí byla sotva více než jen napůl opuštěnou horskou stezkou pro soumary. P. Pio byl vskutku člověkem zповědnice, který věnoval přemnohé hodiny této delikátní službě, pro kterou dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby pochopil nakolik je kajícník disponován a aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší. Víra byla pro P. Pia životem: vše, oč usiloval a co konal, dělal ve světle víry. Během dne i po značnou část noci setrval v dialogu s Bohem. Říkal: *„V knihách Boha hledáme, v modlitbě ho nacházíme. Modlitba je klíčem, který otvírá Boží srdce“*. S pokorou se považoval za neužitečného, nehodného Božích darů. Mezi tolikerým obdivem světa opakoval: *„Jsem prostý bratr, který se modlí“*. Jako skutečně zamilovaný do Boha, byl svobodným člověkem, imunním před každým lidským ohledem, až do té míry, že se někdy ukazoval jako pramálo zdvořilý nebo agresivní: Na nikoho nebral ohled, všem říkal to, co jim měl říci a ochotně věnoval pozornost i té nejobyčejnější ženě, i přesto, že mu byla ohlášena návštěva jedné kněžny z královské krve, (která tak byla nucena trpělivě čekat až na ni dojde řada). P. Pio pak musel písemně omlouvat své jednání svému představenému ve Foggi. Napsal mu:

„Pokorně prosím o odpuštění, jestliže jsem nechal čekat kněžnu Marii Jose, ale před ní byla jedna vesnická žena, chudá mlynářka, která se ke mně občas chodí zpovídat, a musí svěřovat své malé děti do opatrování sousedce. A její srdce je vždy plné obav o tyto nevinné duše, které z minuty na minutu čekají na návrat své maminky. Jistěže, obě dvě jsou matkami, obě dvě mají svá trápení. Nemohl jsem však opustit jednu maminku, abych utíkal za druhou. Navíc, obě přistoupily k Ježíši, a on rozpřahuje paže ke všem, také k těm, kteří čekají a umí čekat.“ Podivuhodná prostota a podivuhodná svoboda svatých! Jistě to nebyl člověk jednoduchých počtů, jestliže byl přesvědčen, že celá Paříž nemůže vyvážit hodnotu jedné mše svaté. Dne 6.8.1959 také sám Otec Pio zažil tělesné uzdravení při setkání se sochou Panny Marie Fatimské, která tehdy putovala po Itálii. Od té chvíle k ní cítil zvláštní náklonnost. 22.září 1968 však i pro něj přišel jeho poslední den. Při ranní mši svaté omdlel, pak ještě v poledne natolik sebral síly, že požehnal poutníkům, v noci se ještě vyzpovídal a v noci ve 2³⁰ dne 23.9.1968 zemřel, řekl spolubratrovi ještě tato poslední slova: *„Prosím, poděkujte všem spolubratřím za lásku, kterou mi vždy prokazovali a poproste je mým jménem o odpuštění za obtíže, které kvůli mně museli přestát, za špatný příklad a pohoršení, které jsem snad někdy dal. Modlete se za mou duši. Ježíši, Maria; Ježíši, Maria“*. Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože

nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustríhávaly na památku kousíčky z jeho oblečení. Je proto logické, že netrvalo dlouho, a byl zahájen proces, který měl za výsledek oficiální potvrzení jeho svatosti. Již 4. listopadu 1969 začalo projednávání kauzy jeho blahořečení; 20. března 1983 byl oficiálně zahájen poznávací proces o životě a ctnostech služebníka Božího a 21. ledna 1990 byla uzavřena diecézní fáze; 21. prosince 1998 Jan Pavel II. vydal dekret o pravosti zázraku na Marii Consiglii De Martino, ze Salerna a stanovil datum blahořečení na 2. května 1999. Dne 28. září 2001 byl potvrzen zázrak na malém chlapci jménem Matteo Colella, kterému v důsledku pokročilé meningitidy selhaly vnitřní orgány a upadl do kómatu. A tady je jeho příběh.

Během kanonizačního procesu otce Pia Církev uznala dvě zázračná uzdravení na jeho přímlovu. První zázrak, který byl uznán jako nezbytný pro jeho blahořečení v roce 1999 se týkal uzdravení Consiglie De Martinové v listopadu 1995. Druhým zázrakem, který přispěl k uzavření kanonizačního procesu otce Pia, bylo uzdravení malého chlapce, tehdy 9 letého Mattea Colelly. Jeho příběh je nyní znám po celé Itálii také díky knize, kterou o jeho případu napsala jeho matka. Matteo je synem jednoho z lékařů „Domu úlevy v utrpení“. V lednu 2000 byl chlapec náhle stížen akutním zánětem mozkových blan a lékaři mu nedávali naději na uzdravení. Jak později malý Matteo vyprávěl, během komatu viděl vedle svého lůžka stát postavu P. Pia v kapucínském hábitu. O tom, jak k zázračnému uzdravení došlo a co všechno přitom prožívali rodiče, vypráví jeho matka, Maria Lucia Colelllová.

Syn onemocněl 20. ledna roku 2000. Mně i manželovi zavolali ze školy, abychom si pro Mattea přijeli, protože měl vysokou horečku. Když jsme tam dorazili, celý se trásl. Rychle jsme ho proto zabalili do deky a odvezli domů. Byla zima, proto jsme si mysleli, že se jedná o běžnou horečku a obyčejné nachlazení. Žádné příznaky meningitidy jsme v tu chvíli nepozorovali. Když jsem mu večer šla dát pusu na dobrou noc, všimla jsem si, že má na krku skvrny, což bylo hned signalizací propuknutí vážné nemoci. Já i manžel jsme se hrozně vylekali. Rychle jsme Mattea oblékli a utíkali s ním do nemocnice. Z pohledu lékařů jsme ihned poznali, že naše předtuchy nebyly plané, a že se skutečně děje něco hrozného. Ještě předtím však, než jsme dorazili na pediatrii, událo se něco zvláštního. Než chlapec upadl do kómatu, otevřel oči a pronesl: „Tati, tati, až vyrostu, chci se stát bohatcem, abych mohl všechno rozdat chudým“. Tento okamžik se mi vryl hluboce do paměti a dal mi sílu, abych uvěřila, že tato slova, která dítě proneslo na prahu smrti, nebyla jeho. Měla jsem za to, že mu je vnukl sám anděl strážný. Vzhledem ke zhoršujícímu se stavu chlapce mě lékaři vykážali ven. A tam jsem se začala modlit. Poprosila jsem o vstup do cely P. Pia a pak šla i k jeho hrobu. V noci jsem byla s manželem a mým bratrem. Oba byli jako lékaři zoufalí. Říkala jsem jim, že se pomodlíme růženec. Byl to jediný lék který

jsme v tu chvíli měli. Nejprve se na mě dívali poněkud rozpačitě, ale aby mi vyhověli, začali se modlit se mnou. O modlitbu jsem pak následujícího dne žádala všechny přátele a známé, kteří nás přišli potěšit. Také jsme je poprosila, aby se zúčastnili mše svaté, která měla být za Mattea obětována. Pán přece říká: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“. A já věřím v sílu evangelia, protože je to Kristovo evangelium, Boží slovo. Neustále jsem si proto opakovala, že budeme-li činit, co žádá, tak nás snad vyslyší. Říkala jsem Pánu: „Nechci se zříci tvé vůle. Je přece tolik dětí, které umírají, a teď zřejmě přišla řada i na Mattea... Ty však můžeš cokoli změnit!“ Lidé tomu příliš nevěřili, nicméně chtěli mi vyhovět, a tak do kostela nakonec šli, vyzpovídali se, byli na mši svaté a přistoupili ke svatému přijímání. A to byl začátek zázraku. Kolem Matteovi utrpení došlo k mnoha obrácením. Hodně lidí se začalo – poprvé či znovu – modlit. To trvalo jedenáct dní. Po jejich uplynutí lékaři vysadili Matteovi jeden lék a on se probudil. Měla jsem z toho velký strach. Myslela jsem si, že nás syn vůbec nepozná, že jeho mozek – v důsledku 45minutového výpadku srdeční činnosti během, druhého den komatu, bude těžce poškozen. Víme dobře, že po šesti minutách neprokrvování mozku dochází k jeho nenávratným poruchám. Proto mi všichni říkali: i kdyby to tvůj syn přežil, bude mít těžká poškození, možná bude hluchý, slepý, bude upoután na invalidní vozík, nebude ničemu rozumět. On mě však poznal, a ještě s hadičkami v ústech se mě velmi pomalu ptal: „Mami, mami, proč tu jsem? Udělal jsem něco špatného?“ pak mě poprosil o nanuk s cocacolovou příchutí. Jeho třetí věta pak zněla: „Chci otce Pia!“ Vložila jsem mu do rukou jeho obrázek s relikvií. V té chvíli jsem tomu všemu moc nerozuměla, ale v příštích dnech mi Matteo vyprávěl, že byl s otce Piem a že mu s ním bylo dobře. Po tomto úplném uzdravení všech devíti zasažených orgánů se Matteo vrátil domů a vyprávěl mi svůj sen o otci Piovi. A to je celý příběh. V neděli, 16. června 2002, na svatopetrském náměstí v Římě pak jedenáctiletý Matteo poprvé přistoupil k svatému přijímání v den kanonizace P. Pia, jehož přímluvě vděčí za svůj život.

Mimořádný muž, jehož Bůh poslal v naléhavém okamžiku lidských dějin

Pater Pio byl bezesporu mimořádným světcem, jehož věhlas dosahuje neslýchaných rozměrů. Byl jediným stigmatizovaným knězem v dějinách Církve. A právě pro tuto tajemnou přítomnost stigmat byl nazýván „alter Christus“, druhý Kristus. Za života byl P. Pio v jistém smyslu „nepohodlným“ řeholníkem. Jeho pozemský úděl – jak jsme viděli – se odvíjel mezi silnými protiklady, kdy proti němu mnohdy stály i církevní představení, napomínali ho, trestali, nedůvěřovali mu, a dokonce ho odsoudili. To vše jej jako tíživý stín provázelo i po smrti a vrhalo to vážné těžkosti na proces beatifikace. Jak ostatně sám předpověděl: „Po smrti vzbudím ještě větší rozruch, než za života“. Mužem Prozřetelnosti se však stává Karol Wojtyla, jenž do pochybností a nejistot vnesl světlo a nedovolil, aby byrokratické obtíže a dávné předsudky zastavily cestu P. Pia ke svatořečení. Mnozí skutečně říkají, že nebýt rozhodnutí a výslovné vůle papeže Jana Pavla II., nebyl by proces svatořečení „stigmatizovaného frátera“ nikdy dokončen. Právem se ptáme, co vedlo tohoto papeže k tak velkému obdivu k Pateru Piovi? Zřejmě to, že měl to štěstí jej důvěrně poznat. Víme totiž, že Karol Wojtyla se s P. Piem setkal už v létě roku 1947. Nešlo o setkání náhodné, krátké, spěšné, jak tomu u poutníků bývá. Bylo to setkání, které trvalo skoro celý týden. Během něho mohl Wojtyla dlouze rozmlouvat s Paterem, ocenit jeho nauku a

poznat jeho spiritualitu. Tehdy byl Karol Wojtyla teprve osm měsíců knězem. Studoval v Římě a velmi se zajímal o mystickou teologii. Byl uchvácen díly sv. Terezie z Avily, sv. Jana z Kříže ..., a to do té míry, že hned po kněžském svěcení žádal svého biskupa, aby mohl vstoupit na Karmel, tedy stát se karmelitánským mnichem. Avšak jeho biskup, kterým byl tehdy kardinál Adam Stefan Sapieha, přísný a charismatický pastýř, mu nedal svolení. Představenému karmelitánů, který Wojtylovu žádost podporoval, tehdy řekl: „*Karol je potřebný pro polskou církev a pak jím bude pro církev všeobecnou*“. Wojtyla se musel smířit s tím, že zůstane diecézním knězem, a vzdát se touhy stát se klauzurním mnichem. Svou náklonnost k mystice však nikdy neopustil. Poté, co byl vyslán do Říma, aby získal specializaci v teologii, zvolil si jako téma své doktorské práce: „*Nauka víry podle sv. Jana od Kříže*“. Když se za studií ve věčném městě dověděl, že v Puglii, u Gargána žije fráter, mající stigmata – typické mystické znamení, rozhodl se ho navštívit. Psal se rok 1947. Pozice P. Pia v lůně Církve byla tehdy dosti klidná. Papež Pius XII. si vážil „stigmatizovaného frátře“, a už na počátku svého pontifikátu nařídil Svatému Oficiu, aby „nechal P. Pia na pokoji“. Stigmatizovaný řeholník však už měl za sebou dlouhou kalvárii nepochopení a predsudků. Od května 1923 totiž proti němu vydalo Posvátné Oficium celkem pět dekretů a další oficiální dokumenty, které zpochybňovaly „nadpřirozenost“ mystických jevů, které se mu připisovaly, především stigmata. V roce 1947 byl tedy už klérus celého světa obeznámen se skutečností, že Církev se od tohoto řeholníka distancovala, a vyzvala všechny, aby k němu nechodili. Karol Wojtyla jej i přesto chtěl poznat. Proto hned, jak skončil akademický rok, vypravil se do Gargána a na několik dní se ubytoval v konventu P. Pia. Záznamy říkají, že se s ním několikrát setkal, a pochopitelně, že se u něj zpovídal. Co tehdy P. Pio řekl mladičkému Wojtylovi? Nevíme. Papež o tom sám nikdy otevřeně nemluvil. Když však byl zvolen na Petrův Stolec, v říjnu 1978, začaly o tomto setkání po Římě kolovat kuriózní zprávy. Říkalo se, že P. Pio mladému Wojtylovi předpověděl, že se stane papežem. Jeden starý polský kněz vzpomíná, že Karol Wojtyla se už jako mladý kněz o tom občas žertem zmiňoval. Považoval totiž za nemožné, aby se tato předpověď naplnila. Jakmile se však stal krakowským arcibiskupem a byl jmenován kardinálem, už o tom nemluvil. Snad si začal uvědomovat, že by se proroctví mohlo naplnit. Poté, co v květnu 1981 došlo k atentátu na náměstí sv. Petra, znovu se ozvaly hlasy o prorockých předpovědích, které P. Pio vyslovil Karolu Wojtylovi. Znovu zazněly v plné aktualizaci. Říkalo se, že tehdy – v roce 1947 – fráter spolu s volbou předpověděl papeži i atentát: „*Vidím tvé bílé roucho potřísněné krví*“. Ani to však nebylo nikdy potvrzeno, a jde zřejmě o zbožné legendy. Faktem však zůstává, že Karol Wojtyla na své setkání s P. Piem v roce 1947 nikdy nezapomněl, a vždy k němu choval velkou úctu. Nezvratný důkaz této hluboké úcty poskytl v roce 1962. Jako mladý biskup tehdy dlel v Římě na zasedáních II. vatikánského koncilu. Patera Pia si tehdy znovu vzali na mušku zapřísáhlí nepřátelé, kteří o něm šířili pomluvy a lži. Proto byl stigmatizovaný kapucín Posvátným oficiem pozván do Říma na „apoštolskou návštěvu“, po které se na něj snesla přísná opatření. Ještě během svého pobytu v Římě dostal Wojtyla dopis z Krakova, v němž se mu sdělovalo, že jedna z jeho hlavních spolupracovnic, doktorka Wanda Poltawska, lékařka a psychiatricka, s níž dlouhá léta spolupracoval v oblasti rodiny, onemocněla rakovinou. Lékaři se rozhodli, že ji budou operovat, ale naděje na záchranu byly velmi mizivé až nulové. Wojtyla pocítil hlubokou bolest. Nejen proto, že tuto ženu dobře znal, ale také proto, že doktorka Poltawska byla ještě mladá a měla čtyři malé dcerky, které by přišly o mámu. Medicína byla bezmocná. Wojtyla hned pomyslel na P.

Pia. Napsal mu dopis, v němž mu celý případ vylíčil a prosil ho o modlitbu. A právě k tomuto listu se váže nesmírně cenné svědectví, které vyprávěl Angelo Battisti z vatikánského Státního sekretariátu, jenž byl současně pověřen správou „Domu ulehčení v utrpení“, nemocnice, kterou P. Pio založil. Wojtylův list byl totiž předán jemu, aby ho doručil do San Giovanni Rotonda. Battisti sedl do auta a hned se vypravil na cestu. Když přijel do konventu, odebral se k P. Piovi do jeho pokoje. Seděl v křesle pohroužen do modlitby. „*Odevzdal jsem mu dopis*“, - vypráví Battisti. „*Nato mi Pater Pio řekl: 'Otevři ho a přečti'. Otevřel jsem tedy dopis a četl. Byl psán latinsky. Poté, co vysvětlil případ ženy, nemocné rakovinou, prosil pisatel o modlitby*“. Pater Pio poslouchal mou četbu s hlavou skloněnou na prsou. Když jsem skončil, setrval chvíli v mlčení, pak se ke mně obrátil a řekl: „*Angiolino, tohoto nemůžeme odmítnout*“. Battisti, který dobře znal prorockou váhu slov P. Pia, zůstal téměř šokován: kdo je ten Karol Wojtyla, o němž P. Pio prohlásil: „*Tohoto nemůžeme odmítnout*“? Když se vrátil do Vatikánu, začal se po něm vyptávat. Mladého polského biskupa však nikdo neznal. Jedenáct dnů nato se musel Battisti znovu vrátit do San Giovanni Rotonda s novým listem, v němž polský biskup děkoval P. Piovi: „*žena, nemocná rakovinou, byla znenadání uzdravena, ještě než ji odvezli na operační sál*“. Pokračoval tak rozhovor, který mezi paterem Piem a Karolem Wojtylou začal v roce 1947. Po smrti P. Pia byl Wojtyla prvním, kdo zaslal do Říma listy, žádající zahájení beatifikačního procesu. Pater Pio zemřel 23. září 1968. Rok nato, v listopadu 1969 bratři kapucíni žádali biskupy celého světa, aby do Říma odeslali „postulační list“, a tak proces podpořili. Mnozí biskupové dopovídali sami za sebe, zatímco Karol Wojtyla, tehdejší krakowský arcibiskup, oslovil celý polský episkopát a poslal do Říma oficiální list celé polské biskupské konference, ve kterém stálo, že „*všichni podepsaní biskupové, arcibiskupové i kardinálové jsou přesvědčeni o svatosti a zvláštním poslání P. Pia, někteří proto, že jej viděli na vlastní oči, jiní proto, že jej poznali ze svědectví těch kdo jej slyšeli a o něm napsali*“. A právě tento list, proto, že byl vyjádřením celé polské Církve, měl velkou váhu pro zahájení procesu, který se potýkal s velkými těžkostmi. V roce 1974 se Karol Wojtyla – tehdy už kardinál -, odebral při návštěvě Itálie do San Giovanni Rotonda. Slavil tehdy mši svatou v kapucínském konventu a v promluvě mj. řekl, že „*má dosud, i po tolika letech, stále před očima postavu P. Pia, jeho přítomnost, mši svatou, kterou slavil u bočního oltáře, zpovědnici, a dosud slyší jeho slova*“. Řekl, že „*bylo působivé, hluboké, slavit eucharistii vedle hrobky tohoto ctihodného otce, jenž po celý život nedělal nic jiného, než že hlásal Kristovo utrpení a zmrtvýchvstání*“. V roce 1978 byl Karol Wojtyla zvolen papežem. Beatifikační proces P. Pia oficiálně do té doby ani nezačal. O jeho zahájení v roce 1983 se nepochybně zasloužil Jan Pavel II.

„Jak aktuální je spiritualita kříže, kterou prožíval pokorný kapucín z Pietrelciny!

Naše doba potřebuje poznat její hodnotu, aby dokázala otevřít srdce naději“.

„Stále hledal, jak se co nejvíce připodobnit Ukřižovanému s jasným vědomím, že je povolán, aby zvláštním způsobem spolupracoval na díle vykoupení.

Bez tohoto odkazu na kříž nelze jeho svatost pochopit“.

„Konečný důvod apoštolské činnosti Otce Pia a hluboký kořen takové duchovní plodnosti spočíval v niterném a stálém spojení s Bohem, což dokazují výmluvná svědectví dlouhých hodin strávených na modlitbách.

Rád říkával: 'jsem chudý bratr, který se modlí'“.

„Pokorný a milovaný otče Pio, prosíme tě, nauč i nás pokoře srdce, abychom byli připočtení k chudým evangelia, jimž Otec slíbil, že jim zjeví tajemství svého království.

*Pomoz nám, modlit se bez ustání, s jistotou,
že Bůh ví, co potřebujeme dřív, než ho prosíme.
Vypros nám pohled víry, který dokáže v chudých a trpících
ihned poznat tvář samotného Ježíše.
Bud' nám oporou v hodině zápasu a zkoušky,
a jestliže padneme, dej, ať zakusíme radost ze svátosti odpuštění.
Předej nám svou něžnou úctu k Panně Marii, Matce Ježíšově i Matce naší.
Provázej nás na pozemské pouti k blažené vlasti, kam – jak doufáme –, dojdeme i my,
abychom navěky patřili na slávu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.*

(Jan Pavel II. v homílii kanonizace P. Pia a před modlitbou Anděl Páně, 16. června 2002)

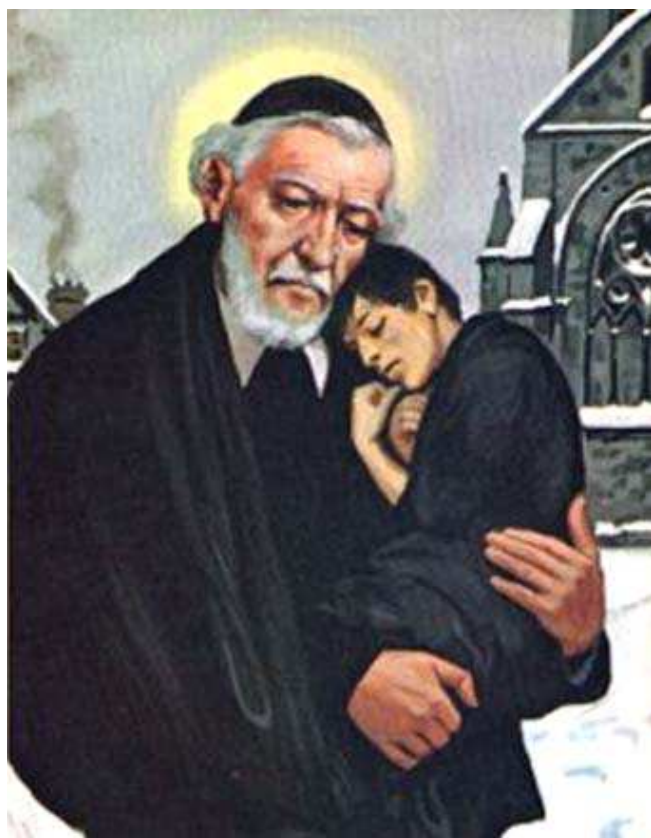
26. ZÁŘÍ – SV. KOSMAS A DAMIÁN

Narodili se asi ve III. století v Arábii a byli vychováni v Sýrii. Jako úspěšní lékaři, kteří se nedožadují odměny, získávali již za života velmi dobrou pověst a s léčením lidských těl získávali i duše pro Krista. Po smrti, zejména v křesťanském starověku, dostávalo se jim velké úcty. V té souvislosti bylo tradované vyprávění nadšenými vypravěči "vylepšováno," narůstal počet legend, ale o jejich životě se nakonec dochovalo jen málo skutečností. Podle

nejstarších literárních záznamů byli dvojčata. Měli sourozence Anthima, Leoncia a Euprepia. Svou matkou Teodorou byli vychováni ve víře. Kosmas a Damián se stali lékaři a svou činnost vykonávali v Sýrii a v maloasijské Kilíkii, která byla regionem na pobřeží při jižní části maloasijského poloostrova (v dnešním Turecku). Se Sýrií sousedila na východě a na západě s Pamfýlií. Oba křesťanští lékaři poskytovali nemocným léčení bezplatně, protože v nich viděli své bratry v Kristu. Vedle ran a nemocí tělesných, pomáhali i s odstraněním ran na duši. Před příchodem k nemocným se za ně modlili. Zkušenostmi a láskyplným jednáním si pak oba získávali důvěru i pro slova o Bohu. Pro nezištnou službu z milosrdné lásky byli nazýváni anargyry. Jejich požehnaným působením ztráceli klienty různí zaklínači, podvodní léčitelé a prodavači pověrečných prostředků. Všichni, kteří žili z pohanských praktik, je měli v nenávisti. Nejspíš za Diokleciánova pronásledování byli předvedeni před římského prokonsula v Kilíkii Lysiase, kde po nich bylo požadováno odřeknutí se víry v Krista. Pro svou pevnost ve víře, zakotvenou v lásce

ke Kristu, byli po vystavení různým mukám a údajně v Egeji popraveni stětím. Pohřbeni byli v syrském městě Cyrrhu, odkud se jejich úcta rozšířila. Některá jejich vyobrazení se týkají milosrdných skutků a legendárních vyprávění o jejich umučení. Podle legend byl činěn pokus o utopení Kosmy a Damiána v moři, z čehož vyvázli, a tak dalšího dne měli skončit na hranici, ale oheň je nezničil. Pak prý na ně bylo zaútočeno kamením a střelbou šípy a obojí se od nich odráželo. Až stětí hlav mečem ukončilo jejich pozemskou, láskyplnou pout'. Pestrost nepotvrzených pokusů o jejich usmrcení se jeví jako pozdější produkt fantazie k podpoře víry v Boha, u nějž je skutečně možné všechno. V legendě je však dodáváno, že pohané ono vzdorování smrti pokládali za kouzelnickou moc. Hříšníkům, odmítajícím Boží slovo, nepomohou k víře ani zázraky, neboť podle Ježíšových slov v podobenství o boháči a Lazarovi, "nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých." (Lk 16,31) Do seznamu světců v mešním římském kánonu byli Kosma i Damián zařazeni v 5. století. V první polovině 6. století jim papež Felix IV. dal postavit baziliku na římském Foru. V Čechách jim byl zasvěcen kostel ve Staré Boleslavi na začátku 10. století a od té doby jsou vzýváni mezi českými patrony. Jejich ostatky se časem dostaly do Hildesheimu a v 9. století do Essenu v Německu. Karel IV. získal 7 částí ostatků Kosmy a Damiána pro svatovítský chrám. V roce 1709 nechala pražská lékařská fakulta zhotovit sousoší obou světců na Karlův most (*foto*).

27. ZÁŘÍ – SV. VINCENC Z PAULA

Narodil se 24. 4. 1581 poblíž města Dax v jihozápadní Francii. Místo je uváděno jako vesnička Ranquines, kterou už na mapě nenajdeme. Místo, kde chudá rolnická rodina tohoto světce žila, je Landes de Gascogne a k jeho narození mělo údajně dojít v dnešním Pouy. Vincenc byl třetím ze šesti dětí, mezi nimiž byly dvě sestry. Rodiče Jan de Paul a Bertranda de Rande, vzhledem k jeho nadání i vyhlídek na lepší život, jej podporovali při volbě duchovního povolání. Ve 12 letech začal studovat v Dax u františkánů s přáním stát se knězem. Koncem roku 1596 přijal nižší svěcení i tonzuru. V dalším roce začal studium teologie na univerzitě v Toulouse a po třech letech, 23. 9. 1600, přijal kněžské svěcení. Pokračoval ještě 4 roky ve studiu teologie a titul bakaláře obdržel v říjnu 1604.

V dalším roce, údajně kvůli nějakému odkázanému dědictví, byl v Marseille. Jak sám ve dvou dopisech uvedl, v červenci cestoval lodí z Marseille do Narbonne a jejich loď přepadli turečtí piráti. Vincence odvlékli do zajetí v Tunisu v Africe. Zde byl prodán do otroctví, v němž strávil dva roky. Život v zajetí i návrat do Paříže popisují legendy, které nejsou v podrobnostech považovány za dostatečně věrohodné. Lze zde říci, že se nevracel

sám, ale snad s bývalým františkánem, který přešel k mohamedánům, ale díky Vincenci se obrátil. Vyprávění se liší, je uváděno jeho jméno, tři manželky i doprovod Zulmy obrácené na křesťanskou víru. Epizoda z Tunisu, týkající se dalších osob, pouze potvrzuje, že Vincenc i jako otrok žil z víry k dobru druhých. Poté, co se na konci dubna 1607 dostali do Aigues-Mortes poblíž Provence, putovali do Říma, kde Vincenc strávil celý rok. Po návratu do Paříže v r. 1609 začal spolupraci s kardinálem Bérulle. Převzal farnost Clichy, kde bylo brzy znát jeho blahodárné pastýřské působení, ale na nátlak kardinála převzal místo duchovního ve vlivné rodině generála Gondiho. Byl vychovatelem jeho syna i zaměstnanců na jeho pozemcích. Také se stal almužníkem královny Markéty a bydlel s krajanem, který se dopustil krádeže, z níž byl podezříván Vincenc. Ten však mlčel a prý si říkal: "Je špatné ztrácet čas vlastní obranou, zatímco Ježíš zemřel na kříži bez obrany." Pravda nakonec stejně vyšla najevo. Při lidových misiích roku 1617 byl ve Folleville zavolán k umírajícímu rolníkovi, aby mu udělil svátosti na cestu. Zde si uvědomil jakou duchovní opuštěností trpí nevědomý chudý venkovský lid. V témže roce také působil jako farář v Châtillon-les-Dombes a zde poznal solidaritu lidí, které upozornil na jednu nemocnou rodinu, která zůstala zcela bez prostředků. Vincenc již delší dobu měl v lásce chudé a trpící, ale nyní začal uvažovat o vytvoření charitativního společenství a rozhodl se slibem zasvětit celý život službě chudým. Od r. 1620 zakládal charitativní bratrstva po vesnicích. Ještě pokračoval ve studiu a v r. 1623 dosáhl licenciát z církevního práva. Roku 1622 je zaznamenána jeho činnost mezi trestanci v Bordeaux. V roce 1625 vytvořil základ misionářské kongregace lazaristů (Congregatio Missionis - CM). Jejím úkolem měly být misie, duchovní služby při exerciciích i ve vězeních a zejména vzdělávání kandidátů kněžství. Ti měli např. z nařízení pařížského arcibiskupa absolvovat 15denní duchovní cvičení v komunitě Vincenc de Paul. Jeho kongregace byla schválena pařížským arcibiskupem již 26. 4. 1626 a 12. 1. 1632 ji potvrdil papež Urban VIII. Vincenc založil 29. 11. 1633 společenství sester s charitativní službou pod názvem "Dcery křesťanské lásky" (Filles de la Charité), zvané též vincentky. Podle oděvu se jim říkalo "Šedé sestry". Mimo jiné zřizovaly pro odložené děti nalezince. Službu chudým vyzvedl Vincenc jako službu Bohu. Dosavadní ženské řehole měly klauzuru, proto širší poslání, podle evangelních rad bez klauzury, bylo něčím novým. Na vzniku této další kongregace spolupracoval s Ludvíkou de Marillac (pam. 15. 3.). Arcibiskupem v Paříži byla schválena r. 1655 a papežem v r. 1668. Na boj s velkým hladem v Lotrinsku Vincenc sháněl finanční podporu. Říkal: *"Milujme Boha, ale tak, aby to pocítili i naše ruce a pot v naší tváři."* Svým misionářům připomínal: *"Nejsme tady jen proto, abychom sami milovali Boha, ale také abychom i druhé Ho naučili milovat."* *"Nestačí milovat Boha, když můj bližní Ho nemiluje."* V dalších slovech Vincenc prakticky zdůrazňoval, že je zapotřebí žít tak, jak se líbí Bohu. O jeho rady stál i král a kardinálové. Po onemocnění malárií v r. 1656 jeho síly zesláblly a pohyboval se jen s obtížemi. Měl rány na nohou, ale jeho láska neslábla. Zemřel v převorství sv. Lazara v Paříži. Blahořečený byl 21. 8. 1729 papežem Benediktem XIII. a svatořečen 16. 6. 1737 papežem Klementem XII. Papež Lev XIII. ho 12. 5. 1885 jmenoval patronem všech charitativních organizací.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

„Krásný svátek pro celou Itálii, pro celou Církev, pro celý svět“

HOMÍLIE PAPEŽE LVA XIV. PŘI KANONIZACI PIER GIORGIA FRASSATIHO A CARLA ACUTISE, 7. ZÁŘÍ 2025

Dobrý den všem! Přeji vám hezkou neděli! Vítejte! Děkuji!

Bratři a sestry, dnes je krásný svátek pro celou Itálii, pro celou církev, pro celý svět! A než začneme slavnostní obřad svatořečení, chtěl bych vás všechny pozdravit a říci vám pár slov, protože i když je tento obřad velmi slavnostní, je to také den velké radosti! A chtěl bych pozdravit především mnoho mladých lidí, kteří přijeli na tuto mši svatou! Je to opravdu Boží požehnání, že se zde scházíme, s vámi, kteří jste přijeli z různých zemí. Je to opravdu dar víry, který chceme sdílet. Po mši svaté, pokud budete mít trochu trpělivosti, doufám, že vás přijdu pozdravit na náměstí. A tak, pokud jste teď daleko, doufejme, že se alespoň budeme moci pozdravit... Zdravím rodiny obou blahoslavených, téměř svatých, oficiální delegace, mnoho biskupů a kněží, kteří přijeli. Potlesk pro všechny, děkuji také vám, že jste tady! Řeholníci a řeholnice, Katolická akce! Připravme se na tuto liturgickou slavnost modlitbou, s otevřeným srdcem, abychom skutečně přijali tuto Boží milost, a všichni pociťujme ve svém srdci to samé, co prožívali Pier Giorgio a Carlo: tuto lásku k Ježíši Kristu, zejména v eucharistii, ale také v chudých, v bratrech a sestrách. Vy všichni, my všichni, jsme povoláni k svatosti. Bůh vám žehnej! Přeji vám krásnou slavnost! Děkuji, že jste přijeli!

Drazí bratři a sestry,

v prvním čtení jsme slyšeli otázku: „(Pane) Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha?“ (*Mdr* 9,17). Slyšeli jsme ji poté, co dva mladí blahoslavení, Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis, byli prohlášeni za svaté, a to je prozřetelnostní. Tato otázka je totiž v Knize moudrosti připisována právě mladému člověku, jako byli oni: králi Šalomounovi. Po smrti svého otce Davida si uvědomil, že má mnoho věcí: moc, bohatství, zdraví, mládí, krásu, království. Ale právě tato velká hojnost

prostředků v něm vyvolala otázku: „Co mám udělat, aby nic nebylo ztraceno?“ A pochopil, že jediným způsobem, jak najít odpověď, je požádat Boha o ještě větší dar: jeho moudrost, aby poznal jeho plány a věrně se jich držel. Uvědomil si totiž, že jen tak všechno najde své místo ve velkém plánu Hospodinově. Ano, protože největším rizikem života je promarnit ho mimo Boží plán.

I Ježíš nám v evangeliu hovoří o plánu, který je třeba důsledně dodržovat. Říká: „Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem“ (Lk 14,27); a dále: „Kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem“ (v. 33). Volá nás tedy, abychom se bez váhání vrhli do dobrodružství, které nám nabízí, s inteligencí a silou, které pocházejí z jeho Ducha a které můžeme přijmout v míře, v jaké se oprostíme sami od sebe, od věcí a myšlenek, ke kterým jsme připoutáni, abychom naslouchali jeho slovu.

Mnoho mladých lidí v průběhu staletí muselo řešit tuto životní křižovatku. Vzpomeňme na svatého Františka z Assisi: stejně jako Šalomoun byl i on mladý a bohatý, žíznil po slávě a věhlasu. Proto odešel do války v naději, že bude pasován na rytíře a zahrnován poctami. Ale Ježíš se mu zjevil na cestě a přiměl ho, aby se zamyslel nad tím, co dělá. Když se vzpamatoval, položil Bohu jednoduchou otázku: „Pane, co chceš, abych udělal?“³ A odtud, když se vrátil ve svých stopách, začal psát jiný příběh: nádherný příběh o svatosti, který všichni známe. Zřekl se všeho, aby následoval Pána (srov. Lk 14,33), žil v chudobě a upřednostňoval lásku k bratrům, zejména k těm nejslabším a nejmenším, před zlatem, stříbrem a drahými látkami svého otce.

A kolik dalších světců a světic bychom mohli připomenout! Někdy je zobrazujeme jako velké osobnosti a zapomínáme, že pro ně vše začalo, když ještě jako mladí lidé řekli „ano“ Bohu a plně se Mu odevzdali, aniž by si něco nechali pro sebe. Svatý Augustin v této souvislosti vypráví, že ve „spletitém a zašmodrchaném uzlu“ jeho života mu hlas v hloubi duše řekl: „Chci tebe“.⁴ A tak mu Bůh dal nový směr, novou cestu, novou logiku, v níž nic z jeho bytí nebylo ztraceno. V tomto kontextu dnes nahlížíme na svatého Piera Giorgia Frassatiho a svatého Carla Acutise: mladíka z počátku dvacátého století a dospívajícího z naší doby, oba zamilované do Ježíše a připravené obětovat pro něj vše.

Pier Giorgio se setkal s Hospodinem prostřednictvím školy a církevních skupin – Katolické akce, Konferencí svatého Vincence, Italské katolické univerzitní federace (FUCI), třetího dominikánského řádu – a svědčil o něm svou radostí ze života a tím, že byl křesťanem v modlitbě, přátelství a lásce. Až do té míry, že když ho přátelé viděli, jak jezdí po ulicích Turína s vozíky plnými pomoci pro chudé, přejmenovali ho na „*Frassati Impresa Trasporti*“ („Frassatiho přepravní společnost“)! I dnes je Pier Giorgiův život světlem pro laickou spiritualitu. Víra pro něj nebyla soukromou záležitostí: povzbuzován silou evangelia a příslušností k církevním sdružením,

se velkoryse angažoval ve společnosti, přispíval k politickému životu a s nadšením se věnoval službě chudým.

³ *Legenda o třech družích*, kap. II: *Františkánské prameny*, 1401.

⁴ *Vyznání*, II, 10, 18.

Carlo se setkal s Ježíšem v rodině díky svým rodičům, Andreovi a Antonii, kteří jsou zde dnes přítomni se dvěma Carlovy sourozenci, Francescou a Michelem, a poté také ve škole, a především ve svátostech, slaveních ve farním společenství. Takto vyrůstal a přirozeně začleňoval do svého dětského a chlapeckého života modlitbu, sport, studium a dobročinnost.

Oba, Pier Giorgio i Carlo pěstovali lásku k Bohu a k bližním prostými prostředky, dostupnými pro všechny: každodenní mši svatou, modlitbou, zejména eucharistickou adorací. Carlo říkal: „Na slunci se člověk opálí. Před eucharistií se člověk stává svatým!“, a dále: „Smutek je pohled upřený na sebe sama, štěstí je pohled upřený na Boha. Obrácení není nic jiného než přesun pohledu zdola k Výšině, stačí jednoduchý pohyb očí.“ Další podstatnou věcí pro ně byla častá zpověď. Carlo napsal: „Jediná věc, které se musíme opravdu bát, je hřích“; a divil se, proč – to jsou opět jeho slova – „se lidé tak starají o krásu svého těla a nestarají se o krásu své duše“. A konečně oba měli velkou úctu ke svatým a k Panně Marii a velkoryse se věnovali charitativní činnosti. Pier Giorgio říkal: „Kolem chudých a nemocných vidím světlo, které my nemáme“⁵. Milosrdenství nazýval „základem naší víry“ a stejně jako Carlo ho projevoval především malými konkrétními, často skrytými gesty, čímž prožíval to, co papež František nazval „svatostí „odvedle““ (Apoštolská exhortace *Gaudete et exsultate*, 7). Ani když je postihla nemoc a ukončila jejich mladé životy, nezastavilo je to a nezabránilo jim to milovat, obětovat se Bohu, dobrořečit mu a modlit se za sebe a za všechny. Jednoho dne Pier Giorgio prohlásil: „Den smrti bude nejkrásnějším dnem mého života“⁶ a na poslední fotografii, která ho zachycuje při výstupu na jednu horu v údolí Val di Lanzo, s tváří obrácenou k cíli, napsal: „K výšinám“⁷. Carlo, který byl ještě mladší, rád říkal, že nebe na nás čeká odjakživa a že milovat zítřek znamená vydat ze sebe dnes to nejlepší.

Milování, svatí Pier Giorgio Frassati a Carlo Acutis jsou výzvou pro nás všechny, zejména pro mladé, nemrhat životem, ale nasměrovat ho vzhůru a učinit z něj mistrovské dílo. Povzbuzují nás svými slovy: „Nikoli já, ale Bůh“, říkal Carlo. A Pier Giorgio: „Bude-li Bůh středem každé tvé činnosti, pak dosáhneš cíle.“ To je prostý, ale vítězný recept jejich svatosti. A je to také svědectví, které jsme povoláni následovat, abychom si vychutnali život až do konce a šli vstříc Pánu na nebeskou hostinu.

⁵ Nicola Gori, *Al prezzo della vita: „L'Osservatore Romano“*, 11. února 2021.

⁶ Irene Funghi, *I giovani assieme a Frassati: un compagno nei nostri cammini tortuosi: „Avvenire“*, 2. srpna 2025.

⁷ *Tamtéž*.

BL. EDUARD PROFITTLICH

MUČEDNÍK SOVĚTSKÉHO REŽIMU, BLAHOŘEČENÝ V ESTONSKU KARDINÁLEM SCHÖNBORNEM

Narodil se roku 1890 v Porýní-Vestfálsku, v nevelké vísce trevírské diecéze. Rodiče pracovali v zemědělství, ale dali syna na soukromá studia a později vyslali do lycea, i když to znamenalo, že se již domů nevrátí. Po gymnaziálních studiích vstoupil Eduard do semináře, čímž možná následoval příklad svého bratra Petera, jezuitského misionáře v Brazílii. Noviciát v Tovaryšstvu Ježíšovu a studia trávil v Nizozemsku a Německu, kde byl jeho spolužákem pozdější známý jezuitský teolog a filosof Erich Przywara, během první světové války pracoval v belgické vojenské nemocnici. Kněžské svěcení přijal v srpnu roku 1922 a poté studoval v Krakově (1922-1924). V Polsku také začal pastoračně působit a tento čas lze označit za dobu dozrání, po níž složil slavné sliby (1930). V květnu 1931 papež Pius XI. jmenoval Eduarda Profittlicha apoštolským administrátorem Estonska, které bylo z katolického hlediska misijním územím.

V roce 1930 mělo Estonsko jedno jediné – polské – katolické společenství a jediného kněze. Otec Profittlich velice realisticky odhadl, co věřící potřebují. Kupříkladu pochopil, že katolíci nemají žádné modlitební knihy a používají velice staré bible, většinou luteránské. Zamíloval se do Estonska, naučil se jeho složitý jazyk a v roce 1935 přijal estonské státní občanství.

O rok později byl jmenován titulárním biskupem Adrianopole a poté, 27. prosince 1936, přijal biskupské svěcení v tallinské katedrále sv. Petra a Pavla. Pro tamní katolíky se tehdy

jednalo o jednu z nejdůležitějších událostí, jelikož se stal prvním estonským biskupem od 17. století. Za svůj hlavní úkol Profittlich považoval obrodu katolické církve v Estonsku, což také úspěšně a za velice krátkou dobu učinil. Po podpisu smlouvy Molotov-Ribbentrop ovšem estonská území připadla 17. června 1940 Sovětskému svazu. S tímto násilným připojením přišly i sovětské zákony o náboženství, které byly vynucovány také pomocí donucovacích administrativních opatření, s masivní protináboženskou propagandou a zásahem do života církví a místních náboženských sdružení. A zatímco papež Pius XII. poslal 12. března 1941 monsignorovi Profittlichovi povzbudivý dopis, pronásledování v Estonsku se změnilo v kampaň teroru, při níž bylo zatčeno, deportováno, mučeno a zabito více než 60 000 lidí.

Arcibiskup Profittlich měl možnost opustit Estonsko a vrátit se do Německa. Obrátil se kvůli tomu do Říma s prosbou o radu, ale Pius XII. mu odpověděl, ať jedná tak, jak to po něm žádá Bůh. Profittlich jako hluboce duchovní člověk se za celou věc dlouze modlit a dospěl k tomu, že zůstane v Estonsku, ačkoli přesně věděl, jaký bude jeho osud. V posledním dopise rodině – z 8. února 1941, tedy krátce před zatčením, popisuje, nakolik jej těší, že mohl zůstat v Estonsku. Službu svému lidu až do konce totiž považuje za jasnou Boží vůli: »Když mi bylo konečně zřejmé, že mám zůstat, naplnilo mne to štěstím natolik, že jsem se na znamení radosti a vděku pomodlil Te Deum«, vyznává se. A poté doplňuje pozoruhodnou větu »Můj život – a pokud to tak má být – i smrt budou životem a smrtí pro Krista«.

Profittlichova křížová cesta začala o půlnoci 27. června 1941, když ho NKVD zatkla v jeho bytě. Požádal, aby mohl jít naposledy do katedrály, a ruští vojáci mu to povolili. Tam se ještě před svatostánkem modlil, než opustil Estonsko. Rusové jej odvezli do sibiřského Kirova a obvinili z kontrarevoluční činnosti. Při procesu odmítal jakékoli nařčení ze špionáže a prohlašoval, že byl pouze biskupem, pastýřem své farnosti. Ještě než mohl být vykonán rozsudek trestu smrti, arcibiskup Profittlich zemřel na následky podmínek v sibiřském vězení, které byly v zimě neskutečně kruté. Teplota v Kirově dosahovala i minus padesáti stupňů, a proto mnozí vězni umírali hladem a zimou. Tělo Božího služebníka Eduarda Profittliche bylo 22. února 1942 vhozeno do společného hrobu.

„Je správné, aby pastýř zůstal se svým stádem a sdílel s ním radosti i starosti... Jsem pevně přesvědčen, že pokud Bůh kráčí se mnou, nikdy nebudu sám.“ Tak napsal jezuita Eduard Profittlich, první estonský arcibiskup, blahorečený 6. září v Tallinnu. Slavnosti, která se konala na náměstí Svobody, předsedal v zastoupení papeže emeritní vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn (český rodák).

Ve své homilii kardinál citoval slova nového blahoslaveného z dopisu adresovaného jeho rodině. Zaslal jej v obzvláště těžké době v roce 1940, kdy sovětská vojska okupovala Estonsko a omezovala činnost církve. Prelát měl možnost vrátit se do Německa, své rodné země, ale rozhodl se zůstat se svými věřícími. Rozhodnutí, které ho stálo život: 27. června 1941 byl zatčen a deportován do Kirova v Rusku, kde byl mučen a odsouzen k trestu smrti na základě obvinění ze špionáže. Šikana, kterou snášel ve vězení, vedla k jeho smrti 22. února 1942, ještě před popravou. „Za své stádo, za své ovce byl otec Profittlich ochoten dát život,“ poznamenal kardinál Schönborn a zdůraznil „radost Kristovu“, s níž blahoslavený arcibiskup učinil své rozhodnutí. Poté připomněl dramatickou situaci v Evropě ve 40. letech 20. století, „nepředstavitelné rozpoutání pekelných sil“ v důsledku „možná nejšílenější války, jaká kdy existovala“, s nacistickým režimem v Hitlerově Německu a

komunistickým režimem ve Stalinově Sovětském svazu. „Koncentrační tábory a gulagy byly výrazem nejvyššího opovržení lidstvem,“ pokračoval kardinál a místo toho připomněl „důstojnost“ zrozenou z víry, s níž se Profittlich odevzdal svým mučitelům.

Dodal, že dnešní blahorečení jezuitského arcibiskupa probíhá „v době, kdy hrozí, že se znovu otevrou staré rány“, neboť „válka je opět součástí hořkého každodenního života“ východní Evropy kvůli probíhajícímu konfliktu mezi Ruskem a Ukrajinou. Kardinál Schönborn navíc připomněl „třetí světovou válku v kouscích“, kterou papež František tak často odsuzoval, a zdůraznil, že „součástí tohoto konfliktu je i pronásledování křesťanů po celém světě“. V této situaci se proto svědectví nového blahoslaveného jeví jako „obzvláště cenné pro současnou dobu“, protože „ukazuje cestu křesťana v dobách pronásledování“.

Schönborn poté zmínil dvě konkrétní iniciativy: první, kterou 4. září v Tallinnu uspořádali dominikánští otcové, spočívala v nepřetržitém 24hodinovém čtení jmen mnoha obětí sovětských zajateckých táborů. Druhá sahá až do Velkého jubilea v roce 2000, kdy svatý Jan Pavel II. požádal skupinu historiků, aby začali sestavovat martyrologium posledního století. „Jen Bůh zná všechna jména“ těchto mučedníků, uzavřel kardinál a zdůraznil, že jejich krev „je semenem nových křesťanů“.

BL. MÁRIA MAGDOLNA BÓDI

ZAVRAŽDĚNÁ VOJÁKEM RUDÉ ARMÁDY

BLAHOŘEČENÁ V MAĎARSKÉM VESZPRÉMU KARDINÁLEM ERDŐ

„Mučednice čistoty“: takto popsal kardinál Péter Erdő, metropolitanský arcibiskup ostříhomsko-budapešťský, Márii Magdolnu Bódi, blahorečenou dnes ráno, v sobotu 6. září, ve Veszprému v Maďarsku. Kardinál, který předsedal obřadu jménem Lva XIV., zmínil

hlavní etapy života mladé ženy, která byla v roce 1945 zabita rukou sovětského vojáka ve věku pouhých 24 let. Ve stejném věku jako Pier Giorgio Frassati, který byl prohlášen za svatou den po blahořečení maďarské ženy.

„Dnes mluvit o čistotě vyžaduje odvahu,“ poznamenal kardinál ve své homilii. „Zavázat se k čistotě není nějaký extrémní závazek, ale velká osobní volba lásky ke Kristu.“ Proto zdůraznil skutečnost, že „každý, podle svých vlastních podmínek, přijal povolání k čistotě: manželské páry k věrnosti; mladí lidé k disciplinované přípravě před velkými rozhodnutími svého života; ti, kdo přijali celibát a panenství, přijali povolání k úplnému odevzdání se Kristu a úplné službě lidstvu.“

Mučednictví Marie Magdolny, dodal uherský primas, „nebylo nečekaným neštěstím, ale vyvrcholením mladého a oddaného života“ a „hluboké a zbožné katolické religiozity“. Přestože se narodila do obtížných okolností a nemohla se stát jeptiškou, protože její rodiče nebyli manželé, mladá blahoslavená „měla v srdci apoštolského ducha“ a jako laička „cítila sílu milosti“.

Jako pilná dělnice v továrně Fűzfő-Gyártelep „považovala za své povolání vést ostatní dělníky ke Kristu“, protože k Němu cítila nejen „apoštolskou horlivost, ale i zvláštní lásku“ a povzbuzovala ostatní, aby dělali totéž. Arcibiskup Ostrihomsko-budapešťský pak vzpomínal, jak se mladé ženě podařilo přesvědčit kolegu, aby přestal nadávat, a jak často půjčovala ostatním své boty a kabát, aby se mohli zúčastnit mše. A když se cítila sklesle, vešla do kostela a „všechno vyprávěla Ježíši“ a nacházela v Něm útěchu.

Vždy z lásky k Božímu Synu, složila 26. října 1941, na svátek Krista Krále, slib věčného panenství.

Na konci roku 1944 se fronta druhé světové války blížila k Litéru, Máriině rodnému městu. Sovětská vojska dorazila 23. března 1945, když mladá žena spolu s několika ženami a dětmi stála u vchodu do krytu. Dva sovětské vojáci ji napadli; snažila se bránit malými nůžkami a poté se pokusila o útěk a varovala ostatní ženy před nebezpečím. Její křik však umlčelo šest kulek vypálených jedním z vojáků. Při druhém výstřelu Mária zvedla ruce k nebi a zvolala: „Pane, můj Králi! Vezmi mě s sebou!“ Pak zemřela.

Erdő zdůraznil, že oběť mladé mučednice měla „přímý dopad na její okolí“: ženy a děti, které s ní byly, unikly nebezpečí; její rodiče se vzali a krátce po její smrti bylo mnoho modliteb vyslyšeno. Je to proto, že „spravedlivý a svatý člověk může být duchovním centrem a oporou celých komunit“.

Nakonec celebrant s odvoláním na svatého Ambrože přirovnal postavu nové blahoslavené k postavě svaté Anežky, protože v obou, jak uzavřel, „je dvojí mučednictví: čistoty a víry“.

PROHLÁŠENÍ ČBK K VOLBÁM DO POSLANECKÉ SNĚMOVNY 2025

Milé sestry, milí bratři,

na začátku měsíce října opět půjdeme k parlamentním volbám. Chtěli bychom se s Vámi jako Vaši pastýři podělit o tři orientační body, podle kterých bychom se my sami chtěli rozhodovat, komu dát svůj hlas.

Prvním z nich je, nakolik ten či onen politický subjekt má za svou prioritu to, co papež Lev XIV. nabídl za východiska své služby: budování mostů, vnímavost vůči slabým a ochotu k odvážnému a zároveň důvěryplnému dialogu se současným světem.

Druhým orientačním bodem pro nás bude, nakolik kandidující politický subjekt podporuje svobodu a spolupráci demokratických států a je připraven bránit právní stát i spravedlivý mír.

Třetím hlediskem pro naše rozhodování bude, zda jsou slova i činy jednotlivých kandidátů v souladu s hodnotami evangelia a nakolik sami poctivě hledají pravdu a usilují o porozumění ve společnosti, aniž by podlehlí pokušení zalíbit se všem.

Sestry a bratři, nakonec bychom Vás všechny chtěli vyzvat, abyste se voleb zúčastnili. Ve volbách nejde o hledání dokonalosti, ale o zodpovědnou volbu takového politického subjektu, jenž naplňuje výše uvedená kritéria nejlépe. Takováto volba je výrazem naší dospělé křesťanské odpovědnosti za svět, ve kterém žijeme a za který se modlíme.

Kéž nám dobrý Bůh pro naše rozhodování nejen v nadcházejících parlamentních volbách dá Ducha moudrosti a odvahy, abychom stáli na straně dobra a odmítali zlo v jakékoliv podobě.

Vaši biskupové Čech, Moravy a Slezska

Velehrad, 3. července 2025

MOTU PROPRIO

PROVOLÁNÍ K VOLBÁM DO PARLAMENTU ČR 2025

*Radou, co proroctvím, obracím se k Vám:
nevolte STAČILO, ANO, PRO, SPD,
Mororisté sobě - sobectví to deklarované ...,
ni žádnou, ni žádného z populistických hnutí či stran.*

*Jejich hlas podvodný vše možné slibuje,
kdo věří, klame se, a pozdě lituje!*

Jste svobodní!

*Kdo radou však pohrdne – jeho zodpovědnost a vina,
že naše vlast dopadne, jak Ukrajina!*

*Dnes prázdné tlachy a lži populistů
je představují co spasitele, hrdiny!*

*Zítřka však, po ruských náletech,
z iluzorního hrdinství zbudou domů měst, obcí, ruiny.*

*Nechci, by zaslepenost, na pohled tu krásnou zem,
dětí a budoucích generací učinila hřbitovem.*

Před tím uchránit a varovat jsem povinen!

*Bůh vševládný, Kníže pokoje, alfa i omega historie,
jenž moudrostí a pravdou inspiruje,
na cestě naděje, co neklame, žehnej Vám všem.*

**„Máme rádi práci v zahradách, na vinicích, v polu,
proto se svěží myslí, srdcem, volíme SPOLU!“**

NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ PUSTIMĚŘ

Přihlášky prvňáčkům dají paní učitelky, starší zájemci je dostanou přímo v hodině náboženství od paní katechetky. Náboženství je nepovinný předmět. Do náboženství může chodit kdokoli, účast ve školním předmětu náboženství není vázána křtem ani pravidelnou účastí na bohoslužbách a je zdarma.

ROZVRH VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLNÍM ROCE 2025/2026:

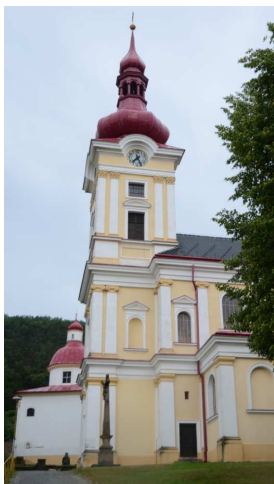
ÚTERÝ: 1.+2. třída: 11.35 – 12.20 3.+4.+5. třída: 12.35 – 13.20

6.-7. třída: 13.30 – 14.10

VÝUKA BYLA ZAHÁJENA V ÚTERÝ, 9. ZÁŘÍ 2025.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA RODINU SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

SVŮJ DAR MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!

POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL: josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM..

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (7. 9. 2025)

PUSTIMĚŘ: 4.100,-Kč; **DRYSICE:** 4.200,-Kč; **PODIVICE:** 1.150,-Kč; **TOPOLANY:** 1.250,-Kč
Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Babiš rozčileně na otázku školáků, zda se už doučil názvy planet: „A víete, jako sa dělá sušené mléko?“ – „To se krávám nedá týden piť, a potom sa jim vypráší vemenó.“

II.

Známý antisemita vejde do baru a vidí v koutě sedět ortodoxního Žida. Otočí se k barmanovi a zakřičí, aby ho všichni slyšeli: „Nalejte na mě každému v této hospodě, kromě toho Žida v koutě!“ Když barman roznese nápoje, chlápek se podívá na Žida a ten se jen usměje. To ho rozčílí a zvolá: „Ještě jednu rundu pro každého, ale dvojnásobnou, kromě toho Žida!“ Opět se nenávistně podívá na Žida, který se jen spokojeně usmívá. Chlap se vytočený obrátí na barmana: „Poslyšte, objednal jsem dvě rundy pro každého v této hospodě, tedy, kromě toho Žida, a on se jen spokojeně usmívá... Není on duševně nemocný?“ – „Ne,“ odpoví barman. „Jemu to tady patří ...“.

III.

Američan, Rus a Čech se prou, co má kdo největší. Američan říká: „My máme tak velkou loď, že se nevleze do žádného přístavu!“ „To nic není,“ říká Rus, „to my máme tak velké auto, že se nevleze na žádnou silnici, a tak s ním ani nejezdíme!“ Čech: „To u nás v Žatci bydlí chlap, a ten takovou sílu, že jednou rukou zvedne půl tuny!“ „Trochu jsem kecal,“ říká Američan, „tak velkou loď nemáme, ale je fakt velká a opravdu se do některých přístavů nevejde.“ „No, já jsem taky trochu kecal,“ přiznává Rus. „Tak velké auto opravdu nemáme, ale je fakt strašně velké, a tak s ním můžeme jezdit jen na Sibiři.“ „Já se teda taky přiznám,“ povídá Čech. „Ten chlap není ze Žatce, ale z České Lípy.“

IV.

Sovětský svaz byla země, kde včera snědli to, co měli sníst zítra.

V.

Kdo je nejlepší elektrikář na světě? Fico, ten dokázal v krátké době izolovat celé Slovensko.

VI.

„Co z toho, že zítra bude líp, když pokaždé, když se ráno vzbudím, je dnes...“

VII.

Ptá se novinář starého zkušeného vinaře: „Jaký musí být sklep, aby v něm víno dlouho vydrželo?“ – „Zamčený, chlapče, zamčený...“.

VIII.

Lidé, co holubi jsou si: když jsou dole, zobou ti z ruky, když nahoře, tak na tebe trousí.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 14. - 21. září 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 14. září	SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE	PUSTIMĚŘ 8.00: za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU a POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Mons. Františka VAŇÁKA a + Giovanniho kardinála COPPU	
		PODIVICE 11.00: za + Marii ZBOŘILOVOU, manžela, rodiče, bratra a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za + Pavlínu ŠIŠKOVOU
PONDĚLÍ 15. září	PANNA MARIA BOLESTNÁ	PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodiče VEJMOLOVY a duše v očistci
ÚTERÝ 16. září	SV. LUDMILA, MUČEDNICE	PODIVICE 8.00: za živou a + rodinu MADEJOVU, PICHLEROVU a duše v očistci	
STŘEDA 17. září	SV. KORNÉLIUS, PAPEŽ A SV. CYPRIÁN, BISKUP, MUČ.	DRYSICE 18.00	na úmysl dárce
ČTVRTEK 18. září	ČTVRTEK 24. TÝDNE V MEZIDOBÍ	VYŠKOV 9.00: za dar zdraví duše, těla, a Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU	
PÁTEK 19. září	SV. JANUÁRIUS, BISKUP A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Jiřího KLIMEŠE, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu	
SOBOTA 20. září	SV. ONDŘEJ KIM TAEGON, KNĚZ, PAVEL CHONG HA-SANG A DRUHOVÉ, MUČED		
NEDĚLE 21. září	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. MATOUŠ, APOŠTOL A EVANGELISTA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana PŘIKRYLA a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + manžele PROCHOVY, rodiče z obou stran a duše v očistci	
		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu STAROU	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 21. – 28. září 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 21. září	25. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. MATOUŠ, APOŠTOL A EVANGELISTA	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana PŘIKRYLA a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + manžele PROCHOVY, rodiče z obou stran a duše v očistci	
		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu STAROU	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 22. září	PONDĚLÍ 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Františka POHLODKA, dvě manželky a Boží požehnání pro živou rodinu	
ÚTERÝ 23. září	SV. PIO Z PIETRELCINY, KNĚZ	PODIVICE 8.00: za + rodiče JUŘIČKOVY, GÁLOVY, syna Břetislava a duše v očistci	
STŘEDA 24. září	STŘEDA 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00: na poděkování za přijatá dobrodiní pro rodinu POLÁCHOVU	
ČTVRTEK 25. září	ČTVRTEK 25. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za syna, Boží pomoc a ochranu pro děti
PÁTEK 26. září	SV. KOSMA A DAMIÁN, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za + rodinu INDROVU, ŠOSTOU, SKALÍKOVU a duše v očistci	
SOBOTA 27. září	SV. VINCENC Z PAULA, KNĚZ		
NEDĚLE 28. září	SLAVNOST SVATÝ VÁCLAV, MUČEDNÍK, HLAVNÍ PATRON ČESKÉHO NÁRODA	PODIVICE 8.00: za + Marii OPATŘILOVOU, celou zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + P. Václava ŽÁKOVSKÉHO, rodiče a sourozence	
		PUSTIMĚŘ 11.00: za + Annu a Břetislava PETŘÍČKOVY, živou a + rodinu, a na poděkování za 50 let společného života manželů CHMELÁŘOVÝCH PŘI MŠI SVATÉ PŘIJMOU SVÁTOST KŘTU: Vilém Václav PETRŽELA a Ingrid Barbora CHLÁDKOVÁ	
		TOPOLANY 18.00: za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu GAZDÍKOVU, MAHDALOVU, LEKEŠOVU, SMETANOVU a VACULOVU	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>